

40KR.

SCIENCE FICTION FANTASY HORROR

15

VINTER
2007 - 08

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

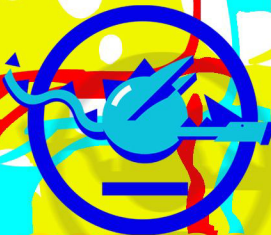
Silver Surfer: First app. Fantastic Four # 48. Created by Jack Kirby.

(Four Color) : A printing process in which all primary colors plus black are used. Also refers to the Four Color series published by Dell.

Four Color Comics

www.fantask.dk

SURFTIME SHOP

**COMICS
SCIENCE FICTION MANGA
GAMES FANTASY**

FANTASK SKT. PEDERSSTRÆDE 18 & 35 1453 KØBENHAVN K
GAMES: 33 93 85 38 COMICS/POSTORDRE: 33 11 85 38 FAX: 33 13 85 01
E-MAIL: FANTASK@FANTASK.DK WWW.FANTASK.DK

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

Nummer 15, vinter 2007/2008

HIMMELSKIBET udgives af foreningen Fantastik. Læs om Fantastik på www.fantastik.dk.

HIMMELSKIBET beskæftiger sig med de fantastiske genrer. Bladet bringer artikler, noveller, kunst, anmeldelser, nyheder m.v., der på den ene eller anden måde har med fantastik at gøre.

HIMMELSKIBET er et non-profit forehavende, der udelukkende bliver produceret af ulønnet arbejdskraft. Alle indlæg er © indlæggenes ophavs-mænd.

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Æ. Mogensen
Pile Allé 41, 2. tv.
DK-2000 Frederiksberg
Tlf. 32 55 04 60
himmelskibet@fantastik.dk

Dette nummers redaktør:

Flemming R.P. Rasch

HIMMELSKIBET udkommer ca. fire gange om året. Medlemmer af foreningen Fantastik modtager bladet gratis. Institutionsabonnement koster 150 kr. for fire numre. Medlemskab eller abonnement kan opnås ved at indbetale 150 kr. til konto i Amagerbanken 5320 0001514301. Husk at angive navn og adresse. Girokort til indbetaling kan rekvireres ved at sende et brev til ovenstående adresse eller en e-mail til: forening@fantastik.dk.

Løssalgspris: 40 kr./stk.

Layout & montage:

Michael Bernth og Flemming R.P. Rasch

Tryk: Frederiksberg Bogtrykkeri

ISSN-NR: 1603-5836

Deadline for # 16: 15/2 2008

Annoncepriser:

Omslag, bagside (F): 400 kr.

Omslag, inderside (S/H): 200 kr.

Helside inde i bladet (S/H): 150 kr.

Halvside inde i bladet (S/H): 100 kr.

Indhold

Redaktionelt	4
Eurocon 2007 V. Tue Sørensen	5
Viking-Con 26	6
J-Popcon 2007	10
Rædslens budbringer: Peter Straub Artikel af Mathias Clasen	13
Vejmand Novelle af Lars Ahn Pedersen	17
The Sky Ship Special:	
No Lights Dance in this Northern Sky By C. Keven Barrett	21
Fishing with the Devil By Bradley Zerbe	23
Big Game By Melissa Mead	24
Book reviews	25
The Eurocon 2007 Story By Flemming R.P. Rasch	28
Den fantastiske virkelighed Artikel af Flemming R.P. Rasch	29
Tegneserie- og filmnyt V. Tue Sørensen	31
Anmeldelser	32
Nyt fantastik på dansk V. Janus Andersen	42
Foreningen Fantastik (samt kalender)	46

Grafik og foto:

Omslaget er lavet af Maria Broby, med logo og montage af Michael Bernth. Annoncer v. Klaus Æ. Mogensen, Michael Kamp og Flemming R.P. Rasch. Foto v. Henrik Conradsen, Jesper Rugård, Rasmus Wichmann og Flemming R.P. Rasch. The Sky Ship logo lavet af Karina Bjerregaard. Diverse grafik v. Flemming R.P. Rasch.

Korrekturlæsning:

Klaus Æ. Mogensen og Niels Gjerløff

REDAKTIONELT

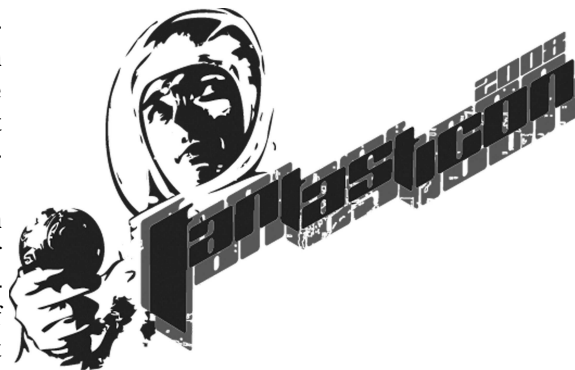
Velkommen til endnu et vinternummer af Himmelskibet. Om forskellige højere og lavere magter vil, så har du fået bladet inden jul. Ellers beklager vi forsinkelsen.

I forbindelse med Eurocon udkom der et specialnummer af Himmelskibet på engelsk — *The Sky Ship*. I forlængelse af det følger her et Himmelskibet med midtersiderne på engelsk.

Det er ikke meningen at det skal være en fast del af Himmelskibet fremover, men i forbindelse med Eurocon var der blandt andet en novellekonkurrence på engelsk, hvor der ikke var noget oplagt sted at få trykt novellerne, og Himmelskibet har så lagt sider til. Jeg håber læserne vil tage godt imod dette brud på traditionen: Der var rigtig mange gode noveller, og disse tre var dem som dommerne kunne enes om var de tre bedste. Udover novellerne er der lidt bog anmeldelser m.m. på engelsk.

Selv om den helt store begivenhed siden sidst har været Eurocon, er der ikke kommet så meget stof ind derfra. Men lidt er da da, herunder Formand Tues betragtninger over Eurocon. Andre, som var involveret i Eurocon, har nok deres egen version af hvad der skete, men da de ikke har indsendt noget til Himmelskibet, kan vi ikke læse om dem. (Send endelig læserbreve med kommentarer, både om Eurocon og andet: Jeg tror snart vi skal til at udlove priser til læserbreve, i håbet om at få endnu et læserbrev, udover det ene vi har fået indtil nu.) På eurocon2007.dk vil der et stykke tid endnu kunne findes en samling links til forskellige blogs m.m. der omtaler Eurocon 2007.

Her i Himmelskibet har vi også reportager fra to andre danske cons fra efteråret: Spilfestivalen Viking-Con og anime/mangafestivalen J-Popcon. Så numme-

ret her handler i høj grad om festivaler. Bladrer man frem til kalenderen, vil man også se at om ikke så lang tid kommer der endnu en festival: Fantasticon 2008. Michael Bernths logo til den kan ses herover.

Det, som allerede nu ligger fast omkring Fantasticon 2008, er at vi får både en dansk og en udenlandsk æresgæst. Vi siger også farvel til Valby Medborgerhus, som har lagt lokaler til Fantasticon to gange, og flytter til nogle nyere lokaler i Vanløse Kulturhus. Husk at følge med på hjemmesiden fantasticon.dk. Når dette nummer af Himmelskibet udkommer, vil der allerede stå en del.

Resten af bladet her rummer blandt andet nogle af de sædvan-

lige klummer og en stor portion anmeldelser. Desuden har vi en artikel om horror-forfatteren Peter Straub, som var i Danmark i 2007 og en novelle af Lars Ahn Petersen, som også havde en novelle i nr. 14. Om han har nået at udvikle sine evner siden, vil jeg lade være op til læserne at vurdere, men produktiv er han i hvert fald.

I foreningen har vi blandt andet fået ryddet lidt op i vores mange interessegrupper. Der var nogle af dem som medlemmerne efterhånden havde mistet interessen for. De er så blevet nedlagt. Men til gengæld er der kommet nogle nye til.

Vi er også ved at gå over til Betalingsservice. Det betyder at man får mulighed for at tilmelde sig PBS, og få sit kontingent til Fantastik betalt hvert eneste år fra nu af og til verden går under, så man aldrig (mere) vil gå glip af et nummer af Himmelskibet. Det er da ganske smart.

Flemming R.P. Rasch

Fantastiks Novellekonkurrence 2008

Skriv en novelle i en af de fantastiske genrer, og send den ind til:

Novelle@flasch.dk
senest 15. marts 2008. (I txt, rtf eller Word 2000 format)

Novellen skal være på max 6000 ord og indeholde mindst to af ordene: Spor, hoved, eskortere, øve, mørk.

Med fantastiske genrer menes at historien skal foregå i en verden der på en eller flere måder afviger fra den kendte.

Vinder(e) annonceres på Fantasticon 2008.

Er du under 20 år, når du sender historien ind, kan du vælge også at deltage i ungdomskonkurrencen. Du vil da deltage i to konkurrencer samtidig. Fantastik har ret til at trykke indsendte historier i 2008 i Himmelskibet. De må ikke have været offentliggjort før. Husk navn og adresse!

EUROCON 2007

Tue Sørensen

Bang! sagde det, da Eurocon denne september løb af stabeln i lille Danmark. Om braget kom fra den dundrende succes, eller da arrangørerne gik i gulvet... well, det var nok lidt af begge dele!

Fantastik blev stiftet i 2003. Et af formålene med denne forening var at arrangere danske cons, for dét var det gået lidt sløjt med i den sidste håndfuld år. Vi var os vores ansvar voksent, og afholdt vellykkede Fantasticons i både 2004, 2005 og 2006. Årh, hvor er vi bare go'el! Det tænkte den forrige formand, Olav Christiansen, også, og gned sig allerede i 2005 i hænderne: "All right!! Lad os få den årlige europæiske science fiction festival til Danmark i 2007!" Så han og Travle Knud Larn stak hovederne sammen og lavede, på Worldcon 2005 i Glasgow, en spektakulær præsentation af dansk fandom og dens stålsatte vilje til — for første gang! — at afholde Eurocon i 2007. Den eneste konkurrent, Irland, kunne slet ikke hamle op med Danmark (specielt fordi Irland har været Eurocon-vært flere gange før, og forandring som bekendt fryder), så sagen var bøl! Hakkebøl, i hvert fald...

Jeg må indrømme at jeg allerede da var lidt betænkelig ved projektet. Vores Fantasticons i 2004 og 2006 var ret små (knap 100 besøgende), og den lidt større satsning i 2005 (i omegnen af 200 besøgende) resulterede i at flere af arrangørerne — som i forvejen bestod af nogle af de mest aktive mennesker i dansk fandom — blev så udbrændte at hele foreningens aktivitetsniveau umiddelbart derefter faldt kraftigt, og Fantasticon 2006 nær ikke var blevet til noget. Men det laver selvfølgelig ikke om på at Fantasticon 2005 var en rigtig fed oplevelse med mange internatio-

nale gæster; en con vi husker som stor og international, og på sin vis et udmærket forbillede for en Eurocon. Ikke desto mindre var jeg i 2005 meget i tvivl om hvorvidt det var en god idé at forsøge at klemme en komplet Eurocon ud af dansk fandom. Kunne der skaffes arrangører og frivillige nok? Var der energi og menneskelige ressourcer nok i miljøet? Kunne økonomien hænge sammen? Ville der dukke ret mange gæster op?

Nu er Eurocon så overstået, og disse spørgsmål er blevet besvaret. Og jo, arrangementet forløb faktisk nogenlunde tilfredsstillende for de fleste, især for gæsterne. Jeg siger "nogenlunde" fordi, selv om mange ting ved forsynets og udenlandske gæsters hjælp gik godt, så var der også mange ting som ikke var optimale. Udadtil var con'en faktisk en dundrende succes. Over 400 forhånds-tilmeldte, og herudover omkring samme antal yderligere gæster, sikrede at økonomien ikke blev nogen katastrofe, og næsten alle gæster har udtrykt at con'en var en rigtig god oplevelse. Set fra vores eget inter-

ne perspektiv kan vi imidlertid få øje på en del menneskelige omkostninger, som bunder i at det meste af arbejdet hang på nogle få arrangører, som til trods for Herkules-agtige indsatser brændte grundigt ud, og nu har svoret at de ikke skal være involveret i sådan noget igen i lang tid.

Men ret skal være ret: De logistiske blæksprutter som det gik hårdest ud over skal også have æren for at Eurocon blev så stor en succes som den faktisk blev. Det drejer sig især om de overordnede altnuligmænd Olav Christiansen (formand for Eurocon-bestyrelsen) og Carl-Eddy Skovgaard (kasserer m.m.) samt programansvarlige Knud Larn. Herudover vil jeg også fremhæve den hårdtarbejdende PR- og udstillingsansvarlige Ulrik Kristiansen, og den Green Room- og Anne McCaffrey-ansvarlige Lea Thume. Disse fem blev i særklasse stressede, fordi de bidrog med et engagement i særklasse, og kløede på selv om de ikke fik så meget hjælp som de godt kunne have brugt — det var virkelig kamp til stregen! Stor applaus til jer; I var denne Eurocon's ryggrad! Jeg tør slet ikke tænke på hvordan det var gået uden jer. Og naturligvis skal resten af arrangørholdet og de frivillige også have tak for deres store indsatser.

Eurocon 2007 var, på de fleste punkter, en succes — det skal der ikke herske tvivl om. For mit eget vedkommende var det en oplevelse helt på linje med Eurocon 2004 i Bulgarien, som er den eneste anden Eurocon jeg har været til.

De ting som kunne være gået grueligt galt på den danske Eurocon, blev for det meste afværget da først det hele var kommet ordentligt i gang. Da festivalen startede op om fredagen, var der en del forvirring og desperation — en del frivilli-

ge var ikke dukket op, og der manglede skiltning, og de første gæster kunne ikke finde op på de øvre etager, og de første af mange program-ændringer og –omrøringer var allerede begyndt at gøre sig gældende. Hvad angår frivillig arbejdskraft blev festivalen reddet af erfarne udenlandske con-gængere, som hjælpsomt smøgede ærmerne op og bemandede både gopher-poster og registreringsbordet, og det kan vi aldrig takke dem nok for — det var en fantastisk demonstration af menneskelig sympati og velvilje. For slet ikke at snakke om hele pointen ved en Eurocon: europæisk samarbejde på tværs af landegrænser! Det var storslået.

Om lørdagen begyndte alting at gå meget glattere. Manglede fra om fredagen var stort set blevet udbedret, og tingene kørte rimelig godt. Der var, hele weekenden, mange gode programpunkter, og de fleste af dem tiltrak også et pænt antal tilhørere. (Jeg syntes faktisk specielt godt om videnskabssporet, og jeg gik endda og tænkte på at det kunne være totalt fedt at lave en ren Science Con en dag — men sådan et projekt ligger givetvis uden for Fantastik's umiddelbare ambitionsniveau.) Fester var der også — hver aften, som sig hør og bør. Fredag

bød finnerne på diverse tjæreprodukter (sådan noget spiser og drikker man nemlig på planeten Finland), mens lørdag aften stod i den russiske vodkas tegn (det er vist også efterhånden en fast Eurocon-tradition), og også bød på det fede band Press Play On Tape, som spillede virkelig fede rock-udgaver af gamle melodier fra Commodore 64 videospil! Da mange var til vodka-fest, var der desværre ikke ret mange tilskuere til PPOT, hvilket var ærgeligt — ikke så meget for bandet, men for alle dem, der gik glip af det! Hvis I får en chance for at opleve PPOT live, så lad den ikke gå fra jer!

Hvad angår Fantastik's egen stand på Eurocon gik det også mægtig fint — på et tidspunkt kunne vi godt have brugt lidt mere bemanning, men en stor tak skal udgå herfra til vores trofaste kassører og frivillig Jens Christensen, og næst-formand Erik Pedersen, som holdt fortet det meste af tiden, også flankeret af Klaus Mogensén, Niels Gjerløff og undertegnede. Eurocon indkasserede for os 8 helt nye medlemmer, og ikke mindre end 20 fornyelser af eksisterende medlemmers medlemskaber, hvilket jo var dejligt (omend andre tyve stadig mangler at forny deres medlemskaber — husk det nu, folkens! Uden

jeres håndører trives foreningen ikke). Vi fik også solgt diverse blade, bøger og T-shirts, og kom således hjem med et pænt overskud.

Til alle jer Fantastik-medlemmer som ikke var med på Eurocon, eller ikke har været med til en Fantasticon — I aner ikke hvad I går glip af! Den største oplevelse ved enhver god con er simpelthen: stemningen. Og der er godt nyt: Vi afholder så sandelig Fantasticon igen i 2008, nemlig d. 26.-27. april i Vanløse Kulturhus! Sæt kryds i kalenderen, for der bliver mulighed for at møde den anerkendte amerikanske SF-forfatter Norman Spinrad, foruden en håndfuld øvrige gæster som vil blive annonceret løbende på www.fantasticon.dk. Duk op og hjælp til med at gøre det til en dobbelt så stor Fantasticon som vi plejer at have — vi skulle gerne op på 200 besøgende denne gang. Det er ingen Eurocon, men mon ikke det passer *fantastisk* godt til danske forhold?!

[Af Fantastik-medlemmer der ydede en stor indsats v. Eurocon bør også nævnes Eurocon-bestyrelsesmedlem Jesper Andersen, Thomas Winther, der var webmaster og stod for filmprogrammet, Jesper Rugård, der stod for koordinering af overnatning og teknik, samt Henrik Conradsen. Red]

Viking-Con 26

Himmelskibets udsendte

Hvert år i den første weekend i efterårsferien afholdes Viking-Con, den ene af de to store danske cons for brætspil og (efterhånden mest) rollespil. De sidste mange år er det foregået på Tårnby Gymnasium på Amager samt i Nordregårdskolen, som lige lige ved siden af.

Jeg vil spare læserne for en grundig gennemgang af dengang det hele startede og der var rigtige spil og rigtige spillere til o.s.v. Men kort fortalt var det en ganske lille con, modelleret over en svensk con som nogle medlemmer af foreningen Consim havde besøgt, der i løbet af nogle år voksede til en con på ca. 600 deltagere, og har holdt den størrelse lige siden.

I modsætning til for eksempel en science fiction con, skal man på en spil-con melde sig til aktivi-

teter på forhånd. Det foregår enten samtidig med forhåndstilmeldingen til selve connen, eller på stedet, noget tid inden spillet foregår. Der er også en mulighed for at komme til at spille med ved at møde op i den såkaldte reservekø, men generelt er det bedst at melde sig i så god tid som muligt, hvis man vil have størst mulig chance for at komme til at spille det man gerne vil.

Forhåndstilmeldingen plejer et slutte en måneds tid før connen, og ca. en uge inden kan man se resultatet af lodtrækningen om hvem der er kommet til at spille hvad. I år var der så gået et eller andet galt, så resultatet af lodtrækningen først forelå et par dage før connen, og der var en hel del fejl i den. Det opdagede jeg, da jeg ankom fredag aften og fik

udleveret den sædvanlige seddel, hvor jeg kunne konstatere at jeg skulle to forskellige ting på samme tid: Dels skulle jeg spille med i et scenarie der hedder Memoratoriet, og dels skulle jeg være spiller for Regnskovens Hemmelighed.

Regnskovens Hemmelighed er et scenarie skrevet af Torben Using. Torben har jeg kendt ca. lige så længe som jeg har spillet rollespil (eller faktisk præcis så længe) og næsten lige så længe har han leveret scenarier til Viking-Con. Noget karakteristisk for Torbens scenarier er at de altid er godt gennemarbejdede og researchede. Det gælder både de Dungeons and Dragons scenarier han skrev i starten, og de sidste nye af den type han efterhånden har specialiseret sig i: Scenarier hvor spillerne

i en ofte historisk setting og ofte med overnaturlige elementer dels skal opklare et mysterium, dels skal forsøge at udmanøvrere de andre spillere.

Jeg havde været ude hos Torben et par måneder før og spillet med i scenariet, og som sædvanlig havde jeg ikke haft verdens bedste oplevelse ud af det, selv om det var et glimrende scenarie: Jeg må erkende at spil der går ud på at man skal manipulere med og myrde andre mennesker bare ikke er mig. At være spilleleder for andre der kan lide det, har jeg det derimod udmærket med. Men det lykkedes mig at slippe for spillederopgaven alligevel, så jeg kom til at spille Memoratoriet.

Memoratoriet er et såkaldt live-scenarie. Det vil sige at man spiller rollen ligesom i skuespil, i stedet for at man bare forestiller sig personen eller evt. repræsenterer den med en blyfigur eller lignende. Hvad Memoratoriet går ud på, et vistnok hemmeligt, af hensyn til dem der endnu ikke har spillet det, men ud fra omtalen af det i programmet kan man se at det er noget med litterær synæstesi. Dette udtryk er et til lejligheden opfundet udtryk, som betyder en sygdom hvor alle ord man ser bliver virkelige. Jeg kan vist også afsløre at det hele foregår i et lille lukket rum.

Efter Memoratoriet var der en god og lang snak om scenariet, hvor jeg tror at de fleste var enige om at det havde været en interes-

sant oplevelse, men vi var nogle stykker der synes scenariet måske var en anelse for langt i forhold til hvor meget det indeholdt. Inden jeg smuttede hjem igen for at sove, et privilegium jeg har i kraft af at bo i hovedstaden – mange af deltagerne må overnatte i en gymnastiksal – nåede jeg forbi en af butikkerne og fik købt det sidste eksemplar de havde af indie-rollespillet Sorcerer.

Lørdag formiddag indfandt jeg mig igen, denne gang til indie-spil. Anne, som havde været en af spillederne på Memoratoriet, kørte noget In a Wicked Age, som blev til en historie med en magtgal profet, dennes datter, som var blevet røverhøvding, en prins som skulle spionere hos profeten for sin far kongen, og en masse andet som dels kom ud af spillet, dels ud af vores fantasi undervejs i spillet. Da der var lidt tid til overs, nåede vi også at få spillet et andet indie-spil, inspireret af 1001 nats eventyr.

Jeg glemmer vist her at fortælle at der under hele Viking-Con foregår noget i næsten enhver krog og på næsten ethvert tidspunkt. Overalt sidder der folk og spiller, og mange af de mennesker jeg kender, fra da jeg var mere aktiv med både rollespil og andre spil, møder jeg denne ene gang om året på Viking-Con. Ofte inde i butiksområdet, hvor der som regel kommer rabat på i forhold til de normale butikspriser. Men også når der spilles, hvor jeg for ek-

sempel kom til at spille sammen med Lars, som jeg vist ikke har set i snart ti år.

Sidst på eftermiddagen var der arrangeret en Celebrity Death Match mellem Jason Morningstar og Mikkel Bækgaard. Hvis navnene ikke straks klikker in ind på kendis-tavlen, så er det måske fordi de to er kendisser i nogle knapt så kendte miljøer: Jason fra de overvejende amerikanske indie-spil, og Mikkel fra overvejende århusianske con-scenarier. De har hver deres tilgang til rollespil, og nu skulle det så afgøres hvis tilgang var den bedste. Mikkel's tilgang til rollespil er meget gennemarbejdede historier med grundigt beskrevne roller, mens Jason's er den meget fri form, kun styret af regler, hvor spillerens egen fantasi sættes mere i spil. Men ak, de to herrer viste sig i store træk at være enige om alt. Man kan nok en gang konstatere at det ikke afhænger så meget af måden man spiller på, men af spildesigneren/forfatteren og spillerne, om rollespil bliver godt eller skidt. Selv om man selvfølgelig kan have sine præferencer.

Om aftenen skulle jeg køre Sven Münthers årlige scenarie. Sven og Torben Ussing er vistnok de eneste der har skrevet scenarier til Viking-Con længere end jeg har. Med tiden har hans scenarier udviklet sig en hel del. I år var han så også sprunget i genre: Det har ellers altid været science fiction, men i år var det mere – skal vi si-

ge en lang vittighed. Eller et humoristisk scenarie der foregår i en skyttegrav under første Verdenskrig. Og det virkede faktisk. Rammehistorien var måske lidt for fyldt med klicheer, men rollerne var perfekte til et humor-scenarie, og de fleste af spillerne morede sig stort, mens folk døde til højre og venstre. Meget sær oplevelse.

Til slut mit eget scenarie, som skulle køre søndag formiddag. Det er et notorisk dårligt tidspunkt på en con, og absolut ikke et jeg ville have valgt selv. Dertil kommer at det var et eksperimentelt scenarie inspireret af indie-bølgen, men at der på grund af rod med hjemmesiden og programmet var tilmeldt en hel del som troede de skulle spille et helt traditionelt scenarie. Lad mig nøjes med at sige at eksperimentet ikke lykkedes alt for godt, men at ingen kom alvorligt til skade ved det.

Så var det tid at tage hjem igen. Det med at hjælpe med oprydning m.m. var noget jeg gjorde på de første ca. 10 Viking-Con'er, men som jeg prøver at slippe for nu. Alt i alt var det en ganske god Viking-Con for mit vedkommende, men jeg synes der var betænkeligt få nyskrevne scenarier i år, i forhold til hvad der tidligere har været. Det blev der dog kompenseret en del for gennem reruns af nogle af de bedste scenarier fra Fastaval og de mange indie-spilarrangementer.

Flemming R.P. Rasch

Nu havde jeg jo ellers stort set droppet rollespil for at hellige mig Fantastik, men det er svært ikke lige at skulle tage et spil eller fem, når Viking-con er i byen. De fleste tager nok til con for at møde nye mennesker, medens jeg altid er taget til con, fordi det er tidspunktet hvor rollespillerne gider kravle ud af deres huler, sådan at man ikke nærmest behøver gå til jobsamtale med en gruppe, for overhovedet at få lov til spille.

Jeg deltog først i "Auto de Fe" af Peter Fallesen, og det var det bedste scenarie *nogensinde skrevet*. Det kommer *meget* an på grup-

pen, men for alle der er friske på noget anderledes, var det intet mindre end "mind-blowing" at spille minder inde i hovedet på en selvdestruktiv spansk forfatter, hvor vi selv skulle spille hans fortid som han huskede den, samt agere personer fra den bog han skrev. Utroligt nok var vi kun én gruppe, måske fordi oplægget ikke lød så spændende.

Jeg kan ikke sige meget mere, af frygt for at ødelægge det, men det var utroligt svært. Den eneste grund til at jeg ikke hujede og highfivede de andre da vores løsning fungerede, var på grund af den trykkende og uhyggelige stemning som et selvskabt helvede udtrykker så meget bedre end nogen dæmon-horde. Dette scenarie er et must for den sande rollespiller.

Det kan man ikke sige om "Kaldet" af Lars H. Rasmussen og Jan B. Christensen. Intro-teksten (noget Kierkegaard og noget om at Paven tøffer rundt i kirken) lod én vide at det ville komme til at handle om "valg", og selv om der stod "action" på hjemmesiden, tror jeg at enhver havde forventet noget andet end bare at rende rundt og plaffe satanist-rockere ned. Der var absolut intet der gav os muligheden for at spille på at være katolikker. Den bedste løsning var i alle tilfælde bare at skyde sig ud af dem. Oven i kommer så en masse navne taget fra "Den Niende Port", og en inkvisitor der *advarer os mod at stole på nogen*.

Det dumme var at vi nogle sekunder efter at have fundet en satanisk bog og befriet en jomfru fra en kult, fik en SMS om at tage dem med til inkquisitionen. Noget man kun kunne have vidst, hvis man selv havde været der. Suk. Og selvfølgelig var valget ikke noget reelt valg. For intro-teksten var faktisk slut-teksten, så uanset hvad man gjorde, kom Deus Ex-kompagniet løbende. Sådan noget burde ikke kunne komme på programmet. Viking-con havde, så vidt jeg har forstået, påpeget svaghederne i eventyret, og forfatterne var ligeglade. Hvis folk ikke vil tage imod råd, fatter jeg slet ikke at scenariet blev sat i programmet. Når jeg er på con, vil jeg gerne tilmelde mig noget tilfældigt og anderledes, i stedet for at gå efter "sikre" forfattere, og jeg er skuffet over at Viking-con ikke kan garantere én et holdbart scenarie, uanset hvad.

Bortset fra dét, gik det godt med at være spontan i år. I stedet for kun at deltage i planlagte program-punkter, spurgte jeg sagesløse forbipasserende om de ville spille et brætspil, og det gik begge gange hurtigt med at finde andre interesserede. Det blev til "Schatten über Camelot" (stærkt anbefalelsesværdigt spil, der dog minder lige lovligt meget om LOTR-brætspillet), og "Gallimatias", et klassisk gættespil, der er langt mere udfordrende end det ser ud til. Man skal nemlig sidde med farvestrålende bånd om hovedet, hvori der stikkes kort med beskrivelser af dét man skal gætte. Det er lavet til børn, så de fleste af os blev hæmmet af manglende blodtilførsel til hovedet (det strammede...), og det lykkedes mig at vinde, på trods af at jeg var "påvirket" (hvis I gerne vil prøve den slags trip jeg er på, så bare vær vågen fra kl. 7.30 til 03.00 og lad være med at drikke eller spise noget).

Sammenfattende: Hold øje med Fallesen, research forfatterne først, sørg altid for at tage tid ud af programmet til spontane spil.

Rasmus Wichmann

J-Popcon 2007

Himmelskibets udsendte

Oplevelser og indtryk af Henrik Conradsen.

Indgang

Efter den lidt langsomme men obligatoriske registreringskø kommer jeg som "full membership"-deltager ind i et storsummende og myldrende kulturhus.

J-popcon er et større og større kulturarrangement der er vendt tilbage år efter år siden 2000, og har et stadigt vokseværk.

Hvornår startede J-popcon ideen egentlig? (Niels og Natasha svarer)

"1998 samledes vi som gruppe og i 2000 fik vi samlet vores første con med 150 deltagere.

Con'en startede som et behov for at være en nørdgruppe med en passion, og vi ville nørde sammen med andre nørder, men det hele er vokset og har udviklet sig hen til at være et kulturevent. Indholdet var den gang som denne gang, bare i mindre målestok: Manga, anime, cosplay, games (pc og videospil)."

Dette års congruppe er på 28 personer, dertil kommer så de mange gophere.

Udviklingen fra nørderi til kulturevent viser også flere andre fænomener: Netværkene i J-pop kulturen er meget udbredte. Et eksempel er, at i en folder fra "Anime i Odense" som foreningen hedder, skriver de på forsiden at sammenhold, nørderi, fællesskab, venskab og, nåh ja: Anime, manga, cosplay, spil, j-rock og j-pop er de afgørende elementer i foreningens virke, men er også et generelt billede på J-pop kulturen i Danmark og Norden som sådan.

Første indtryk

De første indtryk efter indgangen er et liv og en summen der sjældent ses i hverdagens kedelige Danmark. Der bliver talt relativt højt og der sker mange ting samti-

ligt over det hele. Cosplay-action foregår spontant hvor grupper af karakterudklædte mødes, stemningen er intens og cool og det der virkelig gør indtryk er den fred der er i intensiteten. I gamle dage hed det vistnok "en fed stemning".

Biosalene

Udvalget af film i biosalene er meget broget men typisk for kulturen.

Jeg vil bare nævne de generelle titler som alle er produceret hos Gainax:

Cutie Honey, FLCL, Gunbuster, His and Her Circumstances, Love & Pop, Mahoromatic:Automatic Maiden, Magical Shopping Arcade Abenobashi, Nadia:The Secret of Blue Water, Neon Genesis Evangelion, Otaku no Video, This Ugly

Yet Beautiful World, Petite Princess Yucie, Wings of Honne-maise.

Foredrag og gæster

Foredragsholderne kom fra **Gainax** og **Yomiuri**. Yomiuri er en mediekoncern med sit eget tv-selskab og producerer blandt andet deres egne animeserier.

Gainax er et selskab skabt af **Yoshiyuki Sadamoto**, **Hiroiyuki Yamaga** og **Hideaki Anno**.

Sadamoto og Yamaga var tilstede på con'en som foredragsholdere hvor de fortalte om deres liv og virke. Gainax er i Danmark bedst kendt som virksomheden bag se-

rien Neon Genesis Evangelion.

Michihiko Suwa er producer fra Yomiuri koncernen. Han fortalte om de serier han har været producer for, bl.a. animemegahitserne Inuyasha, Magic Knight Rayearth og Future Boy Conan som kører som TV-serier i japansk TV's primetime. Han viste også eksempler fra deres nyeste serie Kekkaishi.

Kreativitet

Mange mangategninger, pc-spil, videospil, hjemmelavede kostymer med stor indlevelse i karakterne de portrætterer eller låner fra, det virker som en typisk ting ved hele dette arrangement. Nu sagde lektor ved KU Marie Roesgaard i sit foredrag her lørdag, at j-pop kulturen som sådan netop er kendetegnet ved at være meget kreativ, og det er tydeligt at kreativiteten her på con'en er stor og fyldt med energi.

Som et eksempel udover cosplay var der til conbogen en tegnekonkurrence, og der var indsendt 128 tegninger fordelt på 90 tegnere med en frist på 3 uger.

Figurer

Dukker og karakterfigurer er et andet hit på vej. Salget og udvalget af dukker og karakterfigurer har været stort på denne con.

Kreativiteten og detaljeringen fra producenternes side i fremstillingen af disse dukker og figurer er forbløffende, og der bliver lagt vægt på udtryk der lever op til en forventning om realisering og materialisering hos de fiktive og fantasifulde figurer, af de forestillinger og indlevelser i de verdener figurerne optræder i, i en manga eller en anime, eller i fantasien.

Jeg så også dukker som man normalt forbinder det med omsorg og udklædning og oplevelse af roller via dukker, og netop roller udtrykt via karakterer er et an-

det gennemgående træk ved J-pop kulturen.

Otaku-rummet

Jeg sidder i Otakurummet på 5. sal. Heroppe er der et mylder af læseeksemplarer af manga, og mange forskellige slags. Her er et mylder af tegninger fra deltagerne der nærmest flyder ud over bordene fordi flere hele tiden kommer til. Her er et mylder af mennesker der chiller, snakker, tegner, læser, snakker, slapper af og snakker.

Og så er der ikke engang så mange i dag søndag som der har været fredag og lørdag, hvor der nærmest var sort af mennesker og hvor al aktivitet nåede en hektisk summen.

Nedenunder er der stadig gang i gameroomet og bio-salene. Cafeteriet holder stadig fanen højt trods en virkelig hård weekend, og i artist-alley viser tegnekunstnere deres imponerende kunnen og deres utroligt flotte værker.

I dealerroom i den store sal nærmer salget sig afslutningen og mit samlede indtryk fra fredag og lørdag har været at forhandlerne har haft en særdeles god weekend.

To af arrangørerne jeg snakkede med for lidt siden siger at denne J-popcon er gået overordnet set rigtigt godt, især når man tænker på den logistik der har været nødvendig med 2 aktivitetssteder geografisk adskilt mellem Valby og Nørrebro men sammenholdt af 4 busser der afgik på bestemte tidspunkter af dagen.

I den anden hal som J-popcon måtte benytte sig af, foregik cosplay-eventet. Con'en er nu blevet så stor at en hal et andet sted i byen måtte inddrages for at kunne afholde cosplay-konkurrence for de 85 deltagere og 600 tilskuer.

Natasha og Niels som er medarrangører fortalte om den tidligste con tilbage i 2000 hvor en flok nørder (Ups der er gruppekram i otakurummet, mange tilfældige samles i et kæmpekram – "gruppehug" (danglish)) samlede om at fortælle om deres passion og dele denne med andre af samme interesse. Hvert år er J-

popcon vokset stille og roligt indtil den nu er så stor, at køen i indgangen må deles i 2, og alligevel måtte man regne med en langtidsholdbar kø både fredag og lørdag.

Kort interview med to af arrangørerne: Natasha Andersen og Niels M. Mathiesen

Det lykkedes mig med kort varsel at få et kort interview søndag eftermiddag (con'ens sidste dag) med to af arrangørerne i con-gruppen. De virkede udkørte, men glade over hvor godt det faktisk var gået.

"Hvordan har i fået jeres japanske gæster hertil?"

"Vi har et tæt samarbejde med Japans ambassade, og det giver os en stærkere profil over for virksomheder der støtter os, og udvikler os hen imod at være et kulturarrangement.

Japans ambassade har hjulpet os meget med at få spændende foredragsholdere hertil, folk som det ellers er svært at komme i kontakt med."

"Har der været con-gæster fra hele landet, eller er det primært KBH og opland gæsterne kommer fra?"

"Ja, især mange fra Jylland, og deltagere fra Malmø og Lund.

Lund har en stor cosplaykultur."

"Der er lagt stor vægt på cosplay denne gang, hvorfor det?"

"Netop fordi det er stort og populært, 85 tilmeldte kun til cosplay.

Der blev afholdt dansk kvalifikationskonkurrence til World Cosplay Summit i forbindelse med cosplay-eventet i Korsgadehallen.

4 hold af 2 personer tilmeldte til DCS (Danish Cosplay Summit), den danske kvalifikation til WCS (World Cosplay Summit)

Deltagelsesreglerne er grundlæggene: At man skal være over 16, kunne tale engelsk, selv sy sit tøj, begge deltageres karakterer skal være fra samme serie og kun 2 deltagere.

Kvalifikationen gælder deltagelsen til WCS i Nagoya, Japan, august 08."

"Er cosplay i Danmark ved at blive et stort fænomen?"

"Det ER et stort fænomen. Det er RIGTIGT stort, cosplay konkurrencer i mindre grupper, mindre workshops, og grupperne hjælper hinanden meget.

Udviklingen er gået hurtigt på 2 år. Ungdomskulturen fungerer også som livsstil, netkulturen udvikler sig, communities lægger billeder op, kommenterer hinanden,

der er et stort fællesskab, det er meget socialt og man fortæller sine venner om det.”

”Nu er det jo søndag henimod slutningen af jeres samlede program, hvordan er denne con gået synes du/i? Altså con’en som sådan?”

”Kaos og stress, men overordnet er det gået godt. Vi netværker med andre grupper og con’er for at få nye indtryk og spændende mennesker med.

Andre con’ers erfaring er vigtig for at få sin egen con til at fungere bedre.”

”Bliver der en J-popcon til næste år?”

”Det gør der! Vi gør det igen!”

Hen imod slutningen

Der er opbrud i grupperne. Det er i slutningen af programmet på en solrig, men kold efterårssøndag, og gæsterne er begyndt at sige farvel efter en begivenhedsrig weekend sammen med deres passion og deres venner.

J-popcon 2007: En reportage Af Rasmus Wichmann

Eftersom min viden om japansk popkultur er begrænset til Dragon Ball og computer-spil fra 90’erne, var jeg måske ikke lige det oplagte valg til at reportere derfra – men hvorfor egentligt ikke? Efter denne oplevelse, føler jeg mig ret sikker på, at jeg i det mindste vil kaste mig mere over manga- og anime-miljøet fremover. Det gav mig kuldegysninger at se Bubble Bobble, Mario Bros. og andre klassikere i spilrummet (desværre intet Ghosts’n’Goblins). Desværre for mig, så *tabte jeg spillet*. Først da kom jeg til at tænke på, i hvor høj grad japansk kultur egentligt har præget min generation (os

som er i midt-tyverne). Jeg er nu ret sikker på at jeg ikke begynder at spille igen. Tegneserier er vel ikke mindre afhængigheds-skabende end spil, men det kommer i det mindste anderledes til udtryk. Jeg nåede ikke til nogle af foredragene, men jeg kunne forstå at man vist også skulle kende en del til de dér omtalte serier etc., for at kunne følge med. Desuden kom jeg også mest for cosplayet. Hvor man f.eks. til Eurocon kun fandt nogle (få) udklædte til selve konkurrencen, var der fyldt med udklædte ”otaku” over alt. Jeg spurgte mange af dem om de skulle optræde, men næh, sådan gjorde de bare! Jeg er ikke helt sikker på hvorfor det netop er de japanske genrer der i den grad kan få folk til at sy kostumer, men så vidt jeg kan forstå, har det noget at gøre med at japanere ikke har noget problem med at opfinde et væld af figurer, og så lade dem glide ud og ind af serierne. Forvirrende, ja, men (nu) kan jeg godt se dynamikken i det. Jeg bliver nok aldrig overbevist om at manga/anime-figurer ikke ligner hinanden alt for meget, uanset hvem der tegner, men det er vel også derfor deres kostumer så skal være så outrerede på den fede måde. Og apropos kostumer...

Det store Cosplay-arrangement (der bla. kvalificerede til den helt store konkurrence i Japan), både imponerede og skuffede. Jeg er meget imponeret over selve arrangementet, der havde fundet en stor hal med nok plads, skaffet busser til alle gæsterne og fået fat på et fantastisk band (Slightly Spring) fra Nederlandene. Jeg nåede at få et ad hoc-interview med trommeslageren (Jasper), og jeg blev meget overrasket over at erfare at de ikke fik betaling (andet end rejse og transport), da deres niveau var meget højt. Det skyldes selvfølgelig at deres cover-numre af japanske serier, var uautoriserede.

Teknikken fungerede upåklageligt, og ikke mindst smittede konferencierens entusiasme.

Men langt de fleste optrædende kedede mig med alt for lange, meningsløse dialoger fyldt med

gay-jokes, eller med dårlig sang. Og det havde også kedet mig, selv hvis jeg havde kendt serierne. I det mindste er håndværket rigtig godt, som det forhåbentligt fremgår af billederne. Værd at fremhæve var en kamp mellem to western-helte (som ikke vandt noget), en dansk parodi på Yo-Gi-Oh (som heldigvis vandt publikumsprisen), en gyser-serie, og så en virkelig sjov runde-baseret kamp i bedste Final Fantasy-stil. Dem der blev sendt til Japan, reciterede en lang, mærkelig dialog på japansk, uden at gøre så meget andet. Flere af dommerne var japanere, så jeg kan kun formode at det gav ret god mening for dem.

Personligt syntes jeg at gopheren, Allan, skulle have vundet. Han var helt klart publikums yndling.

Jeg nåede også at fange nogle episoder af animerede tv-serier i de tre (!) biografier på stedet. Det var især dem der var en øjenåbner. Kampsport og kæmperoboter fylder ganske vidst meget, men Azumanga Daioh (om japanske skolepiger) og Chobits (noget med en kvindelig robot og dens ejer), formåede at tilføje den der overstyrte dramatik som kendetegner de mest kendte serier (dem som har gået på dansk tv, i det mindste), til umiddelbart uskyldige situationer som at komme for sent, lave mad eller købe et par underbukser.

Mest imponeret, var jeg nu over besøgstallet, som umiddelbart så højere ud end både Eurocon og Viking-con. Jeg tror faktisk at der var OVER NI TUSINDE.

[Rasmus forveksler vist besøgstal med J-popcons kampstyrke. Red]

Rædslens budbringer: Peter Straub

af Mathias Clasen

Himmelskibets udsendte møder en af horrorgenrens koryfæer i København til eksklusivt interview.

Den amerikanske horror- og krimiforfatter Peter Straub har solgt over 10 millioner bøger, som er oversat til mere end tyve sprog, han står bag moderne horror-mesterværker som *Ghost Story* og *Mr X*, og han har skrevet et par murstenstunge horror-/fantasy-romaner med Stephen King. Men hidtil er det ikke meget, vi har set af Straub på dansk.

Straub er en gigant, en kolos, en mastodont inden for moderne horror, og nu udkommer nogle af hans allerbedste bøger på dansk. I den forbindelse var forfatteren på besøg i København i midten af oktober, hvor han gav et par interviews hos sit danske forlag, samt læste op af sin seneste roman *In the Night Room* og besvarede spørgsmål ved en velbesøgt event hos Arnold Busck i hovedstaden.

Et par af Straubs bøger findes allerede på dansk (det er *Mystery*, *Ghost Story*, samt de to King-kollaborationer *The Talisman* og *Black House*), men det relativt ny-startede TV2 Forlag har netop i

efteråret 2007 udgivet *lost boy lost girl* (som *Skyggernes hus*), *In the Night Room* (som *Natteværelset*) samt *Ghost Story* i en ny oversættelse (som *Spøgelseshistorier*. Både den gamle oversættelse, *Det forfærdeligste* fra 1979, og den nye er dog forkortede udgaver.)

Litterær horror

Peter Straub er 64 år gammel. Han er født i Milwaukee i det amerikanske midtvesten, og selv om han på mødrene side er af norsk afstamning, har han ikke før været i Skandinavien. Men ved denne lejlighed havde forfatteren medbragt fire romaner og sin kone, Susan, på en femdages-tur til København – en tur, som var lige dele *business* og *pleasure*, og som bl.a. bragte dem forbi Karen Blixens hus. Jo, Danmark har skam også fostret horrorforfattere, og der er næppe tvivl om, at den litterært velbevandrede Straub har læst Blixens *Seven Gothic Tales* fra 1934.

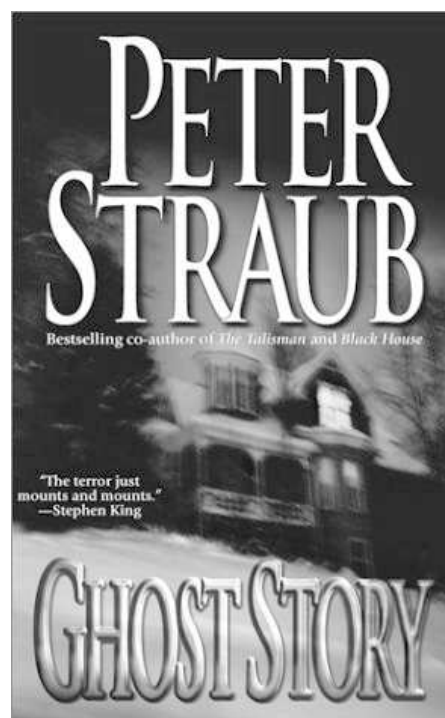
Straub har en kort akademisk karriere bag sig (han påbegyndte i slutningen af tresserne et ph.d.-projekt om D. H. Lawrence, som blev opgivet til fordel for skriveriet), og han har to voksne børn og bor i dag i et hus på Manhattans Upper West Side, et stenkast fra Central Park. Den opdigtede skræk har altså været ganske lukrativ for den ualmindeligt begavede forfatter, som er højagtet af såvel antisociale horrorfans med hugtænder af plastic som finkulturelle litteraturkritikere med hang til obskurantisme.

Og netop dét er kendetegnende for Straubs historier: de fungerer på to eller flere niveauer. De kan læses for pålydende, for spændingen, for handlingen og plottet – og de kan granskes, analyseres og forstås. De kan gøre én lidt kloge-re på livet, men måske også lidt mere utryg, og det er, ifølge Straub, kun godt. Således er skrækken i Straubs æstetik et

dannende element; et tilsvarende synspunkt finder man hos den danske pendant til Peter Straub, hans navnehalvbror Peter Mouritzen.

Straub er passioneret horrorfan, og han har skrevet indsigtfuldt og sympatisk om genren ved flere lejligheder (en del af hans essays er samlet i non-fiction-antologien *Sides* fra '07). Også i den forstand minder han altså lidt om Peter Mouritzen, som er en af vores bedst begavede og mest interessante horrorforfattere, og som – er det mit indtryk – er sørgeligt overset blandt ellers velbelæste danske horrorfans. Mouritzen har for nylig udgivet essaysamlingen *Pennen og leen*, som bør læses af enhver horrorinteresseret, og har også skrevet en række ualmindeligt fascinerende skrækromaner (check fx de Lovecraft-inspirerede *Dyret med de to rygge* og *Slangens nat!*) Mouritzen kan nemlig det, som også Straub kan: underholde, bevæge og begave på én og samme tid.

Straubs bøger kan med udbytte læses på et par timer, og de kan danne grundlag for en håndfuld ph.d.-projekter. Dét er god littera-

tur! Litteratur, som lader det være op til læseren, hvor meget han eller hun vil investere i sin læsning. For med Straub er det altid en investering, også selvom man speed-læser en novelle på et tog – for når han er allerbedst, kan han med ord skabe billeder, som man aldrig rigtig glemmer. (De, der har læst *In the Night Room*, vil utvivlsomt kunne genkalde sig Tim Underhills glimt af Lily Kalendar uden besvær! Og de, der har læst *Ghost Story*, glemmer formentlig aldrig scenen, hvor Peter Barnes

og Jim Hardie overraskes af Gregory Bate i A.M.'s næsten tomme hus ...)

At netop ord er råmaterialet i Straubs håndværk, kommer til udtryk i hans uforcerede, flydende, og dog komplekse skrivestil. Modsat fx Stephen King, der sætter historien, plottet, over alt andet, er sproget – stilen, ordvalget, sætningsstrukturen, billedsproget – for Straub helt centralt. Og dog har han så eftertrykkeligt forstået, at hvis en historie ikke er spændende, er der ingen, der gider læse den. (Undtaget herfra er naturligvis visse kategorier af afvigere som fx akademikere.) Omvendt er spænding i Straubs optik ingen diskvalificering: tværtimod. At en fortælling er spændende betyder ikke, at den ikke samtidig kan indeholde dybder, kompleksitet,

samt en eller anden form for eksistentiel sandhedsværdi.

Kendte ikke genren

Peter Straub er ikke helt som andre horrorforfattere. For eksempel lommelygtelæste han ikke Poe, Lovecraft, Bradbury og EC Comics som forskrækket og grænseafsøgende betweenager; han vidste nærmest intet om genren, før han selv begyndte at skrive skræk. Faktisk startede Straub i midten af halvfjerdserne som småkedelig, måske endda småprætentios mainstream-forfatter og poet, men da salgstallene for hans første bøger ikke var overbevisende, foreslog Straubs litterære agent, at han skulle forsøge sig med den gotiske genre. Derfor, og fordi hans gode ven, forfatteren Thomas Tessier, var horrorfan, begyndte Straub at bladere i genrens store værker. Og det er næsten ironisk, at han få år efter (med horror-gennembruddet *Ghost Story* fra '79) kunne udråbes til noget nær en supernova på skrækgenrens nathimmel.

Hjem til horror

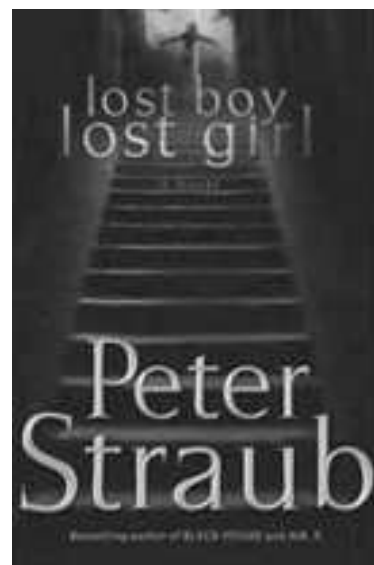
Peter Straubs første horrorromaner, *Julia* og *If You Could See Me Now*, er af den victorianske skole – kølige, britiske, afdæmpede. Men som han beviste med *Ghost Story* og i endnu højere grad *Floating Dragon*, færdes han også hjemmevant i vild og voldsom og blodspattet monsterhorror. Og forfatterens periodiske excesser til trods, markedsføres Straub af og til som "Stephen King for tænkende mennesker", men det er ikke helt fair – overfor King, vel at mærke. (King er King for tænkende mennesker. Og skulle man være i tvivl, bør man læse hans seneste, *Lisey's Story*.)

Efter succesen med *Ghost Story* holdt Straub en pause fra den overnaturlige horrorgenre, da han var bange for at blive sat i bås som horrorforfatter. Det blev han nu alligevel, og med årene har han vist lært at leve med og måske endda finde stolthed i dén betegnelse. Selv ser han *Koko* fra 1988 som et personligt gennembrud, fordi han med denne intelli-

Peter Straub har fået:

"Bedste roman"-nominering, World Fantasy Awards, 1981, for *Shadowland*; British Fantasy Award og August Derleth Award, begge 1983, begge for *Floating Dragon*; World Fantasy Award for "Bedste roman", World Fantasy Convention, 1989, for *Koko*; World Fantasy Award for "Bedste novella", World Fantasy Convention, 1993, for *The Ghost Village*; Bram Stoker Award for "Bedste roman", Horror Writers Association, 1994, for *The Throat*, og 2000, for *Mr X*; Bram Stoker Award for "Bedste skønlitterære samling", Horror Writers Association, 2000, for *Magic Terror*; World Fantasy Award nominering, "Bedste antologi", 2003, for *Conjunctions 39: The New Wave Fabulists*; Bram Stoker Award for "Bedste roman", 2003, for *lost boy lost girl*, 2004, for *In the Night Room*, og 2005, for "Lifetime achievement".

gente krimiroman kunne lægge "genrefilteret" fra sig og koncentrere sig om det egentlige, det utilslørede. Som Niels Dalgaard har pointeret, beskæftiger den fantastiske litteratur sig med en slags "bogstaveliggørelse af metaforen", og det var netop denne genrens metaforik, dens indhold i monsterforklædning, som Straub ønskede at fjerne fra ligningen. Han lagde altså de overnaturlige monstre og begivenheder, spøgerierne og forbandelserne, i en skuffe og skrev bart og bogstaveligt om de begivenheder og følelser, som hans historier egentlig

handlede om, også bag genrefilteret

Heldigvis (for de ikke så bogstaveligt tænkende) vendte Straub hjem til den overnaturlige horror med den Lovecraft-inspirerede roman *Mr X* fra '99, og han synes med de seneste, suveræne horrorkrimier, *lost boy lost girl* og *In the Night Room*, at have fundet et komfortabelt leje hen over ordinær krimispænding og overnaturlig skræk.

Interview

Hvorfor tiltrækkes folk af horror?

Well, der er tusindvis af svar på det spørgsmål. Ét af dem er, at folk tiltrækkes af ekstreme omstændigheder under fuldstændig trygge vilkår, således at de kan udsætte sig for alverdens farlige og ulykkelige og skræmmende begivenheder uden overhovedet at være i fare. Det er helt fint, og det er utvivlsomt sandt, men det synspunkt hænger sammen med et syn på genrelitteratur, som jeg er indædt imod, nemlig at dens funktion er at give læseren en flugtmulighed fra hverdagen og alle de dagligdags begivenheder og følelser. Det er alt for nemt at have den holdning, synes jeg, og mange af de forfattere, jeg kender, tænker sådan. Men det forekommer mig at være en meget reduktiv opfattelse. I mit tilfælde handler det meget mere om indlevelse, tror jeg. Om egentlig oplevelse, snarere end kunstige, simulerede oplevelser. Jeg tror det handler om opdagelse. Det lyder meget prætentivt, men det handler om at opdage ens evne til at føle på bestemte måder, og om at udvide og nuancere ens følelsesmæssige erfaring via litteraturen.

Det tog mig nogen tid at nå frem til denne holdning, og et klokkeklart eksempel er nok *The Throat*, hvor jeg indså at jeg havde med sorg at gøre. Der er sorgen over en bemærkelsesværdig kvindes død, og sorgen over at en distingeret ældre mand bliver ramt af Alzheimers. Og det er meningen at læseren virkelig skal føle disse ting, læseren skal også føle ham

mandens sorg over at miste sin datter ... og det mener jeg, at jeg gjorde helt godt. Der er også alt det, som er rent selvbiografisk, som handler om sorg over én selv, eller sorg over en version af én selv, som led en voldsom død i

Peter Straub bibliografi:

- *Julia* (1975)
- *If You Could See Me Now* (1977)
- *Ghost Story* (1979)
- *Shadowland* (1980)
- *Floating Dragon* (1983)
- *The Talisman* (1984) – med Stephen King
- *Koko* (1988; første roman i "Blue Rose"-trilogien)
- *Mystery* (1990; anden roman i "Blue Rose"-trilogien)
- *Houses without Doors* (1990; novellesamling)
- *The Throat* (1993; tredje roman i "Blue Rose"-trilogien)
- *The Hellfire Club* (1996)
- *Mr X* (1999)
- *Magic Terror: Seven Tales* (2000)
- *Black House* (2001) – med Stephen King
- *lost boy lost girl* (2003)
- *In the Night Room* (2004)
- *Five Stories* (2008)

en tidlig alder [*Straub henviser formentlig til det næsten-fatale trafikuheld, han som barn var udsat for*].

Historisk set har folk været optaget af den gotiske genre i meget lang tid, og den giver bestemt læseren en slags gys, det pirrer, men når genren er allerbedst, er der også en slags understrøm af ængstelse. Og ængstelse eller utryg-

hed er en meget værdifuld og aldrig overflødig følelse, tror jeg. Det er en virkelig præcis og klarsynet reaktion på universets underliggende strukturer. Jeg tror ikke at vi bør føle os sikre, jeg tror verden er ligeglad med os ...

Er det en videnskabelig holdning, eller er det en personlig ...

Det er bare en realistisk, moralsk holdning – at vi ikke forstår alting, og at hvis man føler sig fuldstændig tryk og godt tilpas her i verden, så narrer man til en vis grad sig selv.

Hvis man virkelig bliver påvirket af en skræmmende bog, og man går udenfor, så ser man verden i et andet lys. Det samme gælder for en virkelig god film, eller et fantastisk maleri. Man går udenfor, og man tænker – "Hold da kæft, nu forstår jeg virkelig, hvad han mente, nu forstår jeg hvor Vermeer fik den himmel fra!" Det er det samme, når det handler om skildringen af den upersonlige ondskab. Man kigger ind i skyggerne i en gyde og siger, Hmm, det kunne gemme sig der. Og det betyder, at fantasi er blevet gjort opmærksom på en ny række muligheder.

Er det godt, at ens fantasi bliver gjort opmærksom på dystre, onde og skræmmende muligheder?

Bestemt. Helt sikkert.

Fordi det forbereder én ...?

Fordi det giver én et mere fuldkomment syn på verden.

Har du nogensinde fået en idé, som du syntes var for skrækkelig, for foruroligende?

Nej, det tror jeg ikke. Jeg har dog haft idéer til historier som var for nemme for mig. Jeg har fået nærmest formfuldendte idéer, og jeg tænkte: "Nej, det gider jeg altså ikke skrive, det ville være alt for kedeligt". Nærmest alle de forfattere, jeg kender, ville være lykkelige for at skrive sådanne historier, men det er de også i stand til. Jeg

vil skrive historier, som jeg ikke kender på forhånd; hvor jeg ikke ved, hvorhen de vil lede mig. Eller hvor jeg ikke ved, hvad jeg kommer til at opdage. Det er meget mere interessant, og jeg kommer ikke til at kede mig. Kedsomhed skræmmer mig, og jeg har svært ved at tackle det. Grunden til at jeg skriver de bøger, som jeg gør, og på den måde, som jeg gør, er, at der altid er noget på spil. Det vil sige, min økonomiske sikkerhed. Tidligere var det at være i stand til at betale for mine børns undervisning, eller det handlede måske om min karriere, og også om hver enkelte bogs skæbne. Men jeg farer altid vild [*i historien*] og bliver desperat og vågner op en eller anden morgen med en idé, som virkelig synes at være den helt rette vej ud ad moradset.

Lad os tale lidt om horrorgenrens klichéfigurer som metaforer. I artiklen "Horror's House" (i LOCUS 507, april 2003, s. 8, 66) skrev du at de har en slags dobbeltliv: på den ene side har genrens traditionelle figurer en slags metaforisk saftighed, men på den anden side forlanger de at blive taget bogstaveligt. Så horror er altså i virkeligheden en slags dobbelttekst?

Ja, og begge dele er lige relevante. Man kunne læse en god vampyrhistorie ... Stephen Kings *Sallem's Lot*, for eksempel. Grunden til at den roman fungerer så godt, er, at vampyrene er fuldstændig troværdige. De bliver heller ikke signaleret på nogen måde, så bogens første læsere, som ikke vidste hvad de skulle forvente, og som ikke havde set [*Tobe Hooper's*] TV-film [*baseret på romanen*], fik først en idé om hvad problemet i denne lille, isolerede by var, da en af personerne tager ud til lossepladsen og ser denne her fyr ... jeg husker tydeligt scenen, jeg har skrevet om den et sted ... og manden på lossepladsen vender sig og ud fra beskrivelsen siger man, "Hold da kæft, det er en vampyr, den mand der står der, er en vampyr!" Og det er fuldstændig forbløffende, eller det var det i det mindste dengang. Så altså, hvis man siger: "Jamen, det er en

metafor for grådighed, eller åndelig sult, eller imperialistisk adfærd", så ødelægger man det lidt. Det er ikke en teoretisk tekst, det er en historie. Og det er det bogstavelige i beskrivelserne, som giver fortællingen dens styrke.

Jeg har ikke meget til overs for litteraturteoretikere eller genreteoretikere der presser en formel ned over et skønlitterært værk og presser det ind i visse mønstre, som de insisterer på at værket følger. At det handler om patriarkiet eller kønspolitik eller kolonialisme. Det handler disse bøger ikke om, det gør de virkelig ikke [*griner*] – de handler om individuelle personer, som giver udtryk for universelle træk gennem deres individualisme. De er simpelthen en flok mennesker i en lille soveby i New England, og ikke repræsentanter for socialisme eller kapitalisme eller grådighed eller noget i den retning.

Hvad er den bedste horrorhistorie nogensinde?

Hm, lad mig se. Det må være "The Jolly Corner" af Henry James. Jeg har skrevet to versioner af "The Jolly Corner" i en af mine bøger, *Mr. X*, simpelthen fordi jeg holder meget af den. Jeg syntes den var virkelig skræmmende, og samtidig meget sofistikeret. En mand vender hjem til det hus, hvor han ville være blevet gammel, hvis han var blevet i Amerika. Og han ser det jeg, som han ville have været, og han finder ham frastødende. Og kvinden, som han er tiltrukket af, lytter til hans beskrivelse og siger, "Hør, det er ikke så slemt, ham kan jeg stadig elske." Han har fået skudt et par fingre af, han er oppustet og rødmosset, og han har tydeligvis levet som J. P. Morgan [*legendarisk, hovedrig industrimagnat fra 1800-tallet, hvis ansigt var vansiret grundet en hudlidelse*] hele sit liv. Og kvinden siger, "Han er stadig dig, ved du nok". Det syntes jeg var smukt. Og også skræmmende. Konfrontationerne er skræmmende.

Hvad er den bedste nyere horrorhistorie – lad os sige siden 1970?

Okay, jeg ville have snydt og sagt *Dracula*, for den er virkelig god. Øh, formentlig *The Shining*, tror jeg, som er en kolossalt smuk bog med masser af lag og moralsk kompleksitet, masser af skyldfølelse, masser af tænkomsomhed. Det gjorde et enormt indtryk på mig, da jeg læste den første gang – før jeg overhovedet havde mødt Stephen King.

Se Peter Straubs hjemmeside på www.peterstraub.net.

Tak til Inge Søs Krogh, pressekontakt, som gjorde interviewet muligt. En længere udgave af interviewet udkommer i det amerikanske genreblad Cemetery Dance, formentlig i løbet af 2008. En soundbite fra interviewet kan downloades på http://horrorsiden.dk/wp-content/uploads/2007/10/_interview_clasen_excerpt.mp3.

Peter Straub anbefaler:

Graham Joyce, Caitlin R. Kiernan, Thomas Tessier, Kelly Link, og M. John Harrison.

VEJMAND

Lars Ahn Pedersen

Det hele gik galt på grund af spøgelseshistorierne.

Indtil da havde det været en vellykket dag for Møller. Han havde overlevet peptalken fra chefen og Power Point-præsentationen af den nye virksomhedsstrategi, og nu sad han sammen med kollegerne foran pejsen med kaffen og cognacen, mens de kom sig over den forrygende tre-retters menu og den fabelagtige rødvin. Og så var det, at én af dem foreslog, at de skulle fortælle spøgelseshistorier.

Møller vidste instinktivt, at det var en dårlig idé. *Hvad er vi? 12 år og på lejrskole?* Men da ingen protesterede, undlod han at sige noget. Han fik mere ret, end han kunne have ønsket sig. Et manglende flair for det dramatiske og en værdsættelse af det fantastiske, som deres daglige virke ikke fordrede, lagde snart en dæmper på stemningen.

Det blev ikke til meget andet end et par tamme variationer af "nogen-jeg-kender-så-engang-et-spøgelser" og "...og da jeg vendte mig om igen, var drengen væk. Han kunne umuligt være nået rundt om hjørnet på den korte tid, så han må have været et genfærd. Der er ingen anden forklaring...", og Møller var begyndt at overveje at sige tak for i aften, da en af marketingsfolkene fortalte om de tre vejarbejdere.

"Jeg ved ikke, om det kan betegnes som en spøgelseshistorie, men det er noget, som jeg oplevede for 20-25 år siden," indledte manden, hvis navn Møller forgæves forsøgte at komme på, selv om de jævnlige nikkede til hinanden på gangene.

"Det var sent om natten, jeg var på vej hjem fra et salgsmøde i Tyskland, og jeg indrømmer, at jeg tog den med speederen i bund på Autobahnen. Lige nord for Hamborg kom jeg til et vejarbejde, og det var dér, at jeg så dem. Tre skikkelser, der lå livløse ude i vejsiden. Det skete så hurtigt, at jeg knapt nok nåede at reg-

istrere, hvad det var, jeg havde set, og da det gik op for mig, havde jeg allerede passeret dem forlængst", sagde marketingsfyren.

Damgaard, hans navn var Damgaard, slog det pludselig Møller.

"Var de døde?" spurgte en af de andre i selskabet.

Damgaard trak på skuldrene. "Jeg ved det ikke. Det var nat, og jeg kørte så hurtigt forbi, at jeg måske højst så dem i skæret fra mine lygter i under et sekund. Jeg ved blot, at jeg så tre skikkelser ligge på jorden, og jeg så de orange veste, de havde på, men det var alt".

Damgaard tømte sit cognacglas og rystede på hovedet.

"Det er første gang, jeg har omtalt det her for nogen. Det er over 20 år siden, og jeg ser dem stadig for mig, hver gang jeg er ude at køre i mørke. Til at begynde med prøvede jeg at fortælle mig selv, at jeg blot havde set nogle dukker. I ved, nogle mannequiner, som myndighederne havde lagt ud for at få folk til at sænke farten. Men som årene er gået, bliver jeg mere og mere overbevist om, at det var mennesker, jeg så den nat".

Ingen sagde noget. Damgaard virkede til at være færdig med sin historie, og Møller brød desperat sin hjerne efter noget at sige - bare et eller andet, der kunne give ham en undskyldning for at tage hjem.

"På den anden side", sagde Damgaard. "Det kunne selvfølgelig også bare have været tre gutter, som tog sig en lur. Offentligt ansatte, I ved..."

Han sagde det med et skævt grin - en grimasse, snarere, tænkte Møller - og alle lo. Ikke hjerteligt, mere i gråzonen mellem nervøst og beklemt, men det fik stemningen til at lette, og efter yderligere et par vittige bemærkninger på de offentlige ansattes vegne besluttede alle, at det var på tide at hæve mødet og gå hver til sit.

Damgaards historie rumsterede stadig i Møllers hoved, da han satte sig ind i bilen. Han havde lyttet til den med en blanding af fascination og ubehag og havde det ene øjeblik følt sig fristet til at give sit besyv med, mens han det næste var sekunder fra at bede manden om at holde kæft.

Ikke på grund af fortællingens kvaliteter - Damgaard havde fortalt den effektivt nok, men han havde ingen grund til at forlade marketingsbranchen til fordel for en karriere som højtbetalt storyteller - men mere fordi den fremkaldte ubehagelige minder om dengang, Møllers liv kørte galt på en øde landevej.

Så Møller tog en dyb indånding, inden han drejede nøglen i tændingen, mens han bandede over, at ledelsen endnu engang havde henlagt et af sine strategimøder på et kursussted i landlig idyl. I dagslys var den slags steder massage for sjælen, men efter mørkets frembrud blev de forvandlet til en rendyrket stressfaktor.

For at komme dertil - og ikke mindst derfra - var det nødvendigt at navigere bilen ad en række små og snørklede veje, hvor det lige præcist var muligt for to køretøjer af normal størrelse at passere hinanden, inden man kom ud til hovedvejen.

Møller hadede at køre på den slags veje, som han mistænkte for at være levn fra den tid, hvor hestevogne var det foretrukne transportmiddel, og som nu blot var blevet camoufleret med et lag asfalt, så ingen kunne se hjulsporene.

Efter at have hørt Damgaards historie havde Møller intet andet ønske end at komme hjem til sin familie så hurtigt som muligt, men det forhindrede de små veje med deres talrige sving. Møller forsøgte at sætte det lange lys på, men netop denne aften virkede det som om, at natten sugede al lys til sig, så bilens lygter kun oplyste vejen små 50 meter frem.

Det levnede alt for lidt tid til at reagere, hvis vejen pludselig slog et uventet sving, eller hvis noget løb ud foran bilen, eller nogen...

Møller så aldrig vejarbejderen den nat for syv-otte år siden. Han havde kørt hurtigere end tilladt, men hvem gjorde ikke det på de lange, lige landeveje og så på den tid af døgnet? Men pludselig var vejarbejdet dér. Bagefter prøvede han at fortælle sig selv, at afmærkningen og sikkerhedsforholdene havde været under al kritik. At de havde forhindret ham i at reagere i tide. Han havde set arbejdstellet, snorene, de blinkende lys og keglene, men ikke før det var for sent. Han ramte den første kegle med 130 km/t og nåede at tage yderligere et par stykker med, før han fik styret bilen over i den anden side.

BUMP! BUMP! BUMP! sagde det, da keglene strejfede kofangeren og fløj ud til siderne. Det var det tredje "bump", der fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på ham. Det føltes anderledes end de to første. Ikke så meget lydmæssigt, men mere fordi det virkede som om, bilen kolliderede med noget, der havde en større massefylde end en hul kegle af plastik. Nærmest per refleks kiggede han op i bakspejlet, men vejarbejdet var næsten allerede opslugt af nattemørket, og det eneste han nåede at se var en flig af noget orange på vejen.

Sikkert bare en af keglene, tænkte han, *eller noget løsrevet plastik.* Og undlod at stille sig selv det opfølgende spørgsmål: *løsrevet fra hvad?*

Det var med en vis bæven, at Møller åbnede næste dags aviser på arbejdet. Han fandt ingenting. Ingen artikler om påkørte vejarbejdere. Ikke så meget som en note. *Gudskelov,* tænkte han. Der var alligevel ingen skade sket. Blot en bule i bilen, som næsten ikke var til at se, fordi kofangeren havde taget fra. Han havde sikkert blot ramt et skilt eller en af keglene.

Møller parkerede hændelsen på et sidespor i sin hukommelse, hvor den befandt sig i fred og fordragelighed i et par år, indtil han igen skulle til et møde på

samme egn. Denne gang kørte han ikke alene, men havde en kollega med sig i bilen.

"Det var her, det skete - det med vejarbejderen", sagde kollegaen, da de var på vej hjem.

Møller stivnede bag rattet.

"Hvilket?" sagde han og begyndte at mærke en prikkende fornemmelse i nakken.

"Kan du ikke huske det? Ham, der døde efter at være blevet kørt over af flere biler og først blev opdaget, da det var ved at blive lyst".

"Virkelig?" sagde Møller.

"Ja, for fanden. Politiet opgav at finde ud af, hvor mange biler, der nåede at ramme ham, eller hvilken en af dem der havde slået ham ihjel. Det mærkelige var, at han hed Jens. Du ved, lige som i Jens Vejmand. Er du sikker på, at du ikke husker det? Det blev blæst ud i alle medierne."

"Nej, der er ikke lige noget, der ringer", sagde Møller, selv om det lige nu gjorde det for fuld tryk i hans ører, mens hans nakke efterhånden føltes som om, nogen brugte den som nålepude.

Kollegaen rystede på hovedet. "Jeg kom forbi for halvandet år siden, og der lå der stadig friske blomster i vejkanterne. En af aviserne bragte en reportage fra begravelsen. Jeg husker stadig overskriften: DE BAR HAM OVER HEDEN. Den var på en gang fantastisk rammende og fantastisk smagløs".

"Typisk journalister", sagde Møller.

Han formåede aldrig at finde de omtalte artikler om ulykken, men hvis sandheden skal frem, ledte han heller ikke særlig grundigt efter dem. Med tiden fik han overbevist sig selv om, at denne episode ligeledes skulle placeres i arkivet for mindre mindeværdige begivenheder. Hvem sagde, at hans kollega - som ikke længere var i firmaet, og hvis navn Møller i øvrigt havde glemt - overhovedet havde husket rigtigt? Som årene gik, holdt han helt op med at tænke på det. Han havde ingen problemer med at køre i mørke, og den prikkende fornemmelse i nakken forsvandt, efter at han havde været til kiropaktor.

Kun når han passerede et vejar-

bejde, fornemmede han et element af uro, især når det var kombineret med store plakater med billeder af børn, hvorpå der stod PAS GODT PÅ MIN FAR. Ligeledes blev han ubehageligt til mode, når han så blomster ligge i vejkanterne, men hvem gjorde ikke det?

Og sådan kunne det være blevet ved, hvis ikke han var taget med til det møde, og nogen havde foreslået, at de fortalte spøgelseshistorier...

Da Møller havde kørt i tre kvarter uden at støde på hovedvejen, måtte han erkende, at han muligvis var faret vild - hvor utroligt det end lød. For nok var vejene smalle og fyldt med sving, men der var kun få tilstødende veje, så det plejede at være en ret enkel affære at nå frem. Derfor åndede han lettet op, da han kom til en lidt større vej, som stadig ikke var en hovedvej, men i det mindste var lidt bredere, mere lige og med bedre asfalt end den, han hidtil havde kørt på.

Han spejdede forgæves efter et skilt, der kunne fortælle ham, hvor han var kommet ud, og besluttede sig for at dreje til højre. Møller brystede sig med, at han var i besiddelse af et indre kompas, der gjorde ham i stand til at finde vej, selv når han var kørt forkert. Han havde godt nok et kort liggende i handskerummet, men en kombination af den form for stolthed og stædighed, som ser ud til at ramme alle mandlige bilister, afholdt ham fra at benytte det, før det var absolut påkrævet. Det var de samme egenskaber, der var årsag til, at han ikke havde anskaffet sig en GPS.

"Hvad skal jeg med en GPS? Jeg har jo allerede én, og den er ganske gratis", plejede han at sige til vennerne og pege på sit eget hoved, når de kom ind på emnet.

"Ja, men det er bare synd, at du har glemt at få opdateret softwaren, gamle dreng", lød det ligeså sædvanlige svar til stor morskab for hele selskabet.

I denne stund måtte Møller med en vis bitterhed erkende, at hans venner nok havde ret, for jo mere han kørte ud ad vejen, jo mere fik han fornemmelsen af, at han

fjernede sig fra sit mål. Hvad værre var, der blev længere og længere mellem husene, og pludselig gik det op for Møller, at han ikke havde set en bygning i flere minutter. Godt nok var han langt ude på landet, men ikke så langt, og så store afstande var der heller ikke mellem byerne på egnen.

Møller besluttede sig for at erkende nederlaget. Han begyndte at lede efter et sted, hvor han kunne holde ind til siden, så han kunne hive det forbandede kort frem fra handskerummet og måske få en idé om, hvor han var havnet henne. Han havde stadig ikke set et eneste skilt på strækningen, men han følte, at han var ved at løbe tør for muligheder.

Da var det, at en anden ting gik op for Møller: der var ingen steder, han kunne holde ind. Det virkede som om, han var omgivet af dybe grøfter til begge sider, så hvis han skulle standse bilen, ville han komme til at holde på vejbanen. Et af Møllers største skrækscenarier var, at hans bil en dag skulle gå i stå på en motorvej, så han ville blive tvunget til at stige ud, mens de andre bilister kom blæsende forbi med over 110 km/t. Alene tanken om lufttrykkene fra de store lastvognstog fik det til at krympe inden i ham, og nu sad han her.

Til helvede med det. Møller tog en hurtig beslutning. Han standse bilen og fandt kortet i handskerummet. Han tændte for loftslampen. Der skete intet. Møller prøvede et par gange til, før han affandt sig med, at pæren sikkert var sprunget.

Fire år uden problemer og så lige i aften... Han prøvede at læse kortet i skæret fra instrumentbrættet, men det var lige så håbløst som forventet. Han kiggede op. Natten virkede om muligt endnu mere sort end hidtil, men lyset fra forlygterne formåede stadig at oplyse en lille bid af vejen.

Møller steg ud af bilen. Det var begyndt at blæse op, og vinden føltes som om, den havde kuldegrader i sig. Han skuttede sig foran lygterne og prøvede at finde en vinkel, hvor han ikke skyggede for sig selv, og hvor lyset ikke blev

så skarpt, at det fjernede alle detaljer fra kortet. Det eneste, han fandt ud af, var, at han ikke havde nogen som helst anelse om, hvor han befandt sig.

Inden Møller vendte tilbage til bilen, gik han ud til vejkanthen for at se, om han kunne få øje på nogle kendetegn. Men han kunne stadig ikke ryste den ubehagelige fornemmelse af sig, at han stod og stirrede ud i det sorte ingenting. At hvis han tog endnu et skridt, ville han ikke træde ned i en græsbeklædt grøft eller ud på en mark, men i stedet ville falde ned i et hul så dybt, at det ville give ham rigeligt med tid til at tænke over, hvad der ventede ham i bunden. Han følte ingen trang til at afprøve sin fornemmelse.

Tilbage i bilens varme tog han afsked med endnu en rest stolthed og fandt sin mobiltelefon frem. Han overvejede, hvem han skulle ringe til og besluttede, at han lige så godt kunne tage den totale ydmygelse. Han tastede 112, og der skete... ingenting. Ikke engang en ringetone. Han stirrede vantro på displayet. Batteriet var ladet op, men grafikken med modtageforholdene var helt i bund.

Bonderøve! Vi er i det 21. århundrede. Hvordan fanden-

Først troede Møller, at det var noget, han havde bildt sig ind. Men da det gentog sig, blev han mere og mere sikker i sin sag. Et eller andet sted længere fremme var der bogstaveligt lys i mørket. Et blinkende ét af slagsen. Om det var på selve vejen, var svært at sige, men i det mindste havde han nu noget at køre efter.

Møller startede bilen, og til sin store lettelse konstaterede han, at motoren i hvert fald ikke havde allieret sig med loftslampen og mobiltelefonen.

Det var et vejarbejde. Jo tættere på han kom, jo tydeligere kunne Møller se det.

Det blinkende lys tog langsomt form og blev til en stor, lysende pil, der ivrigt gjorde ham opmærksom på, at han hellere måtte flytte bilen over i den anden side.

Og selv hvis han skulle overse den information, var der masser

af andre lys og skilte til at signalere, at her blev udført manuelt arbejde af stor betydning for trafikken.

Det var ikke et vejarbejde af lille format - slet ikke som det i Damgaards historie, eller det han selv havde passeret på vejen den nat efter mødet i Holstebro.

Nej, det var en kæmpe operation, der strakte sig, så langt øjet rakte, eller rettere så langt som lygterne på Møllers bil kunne lyse ud i natten. Der var nærmest noget perverst ved at se et vejarbejde af de proportioner på så smal en vej. Ikke mindst når det lagde beslag på hele den ene vejbane.

Han fik den groteske tanke, at Vejdirektoratet i bedste gammelkommunistisk militærparadestil havde besluttet sig for at slæbe hele sit arsenal af vejarbejdsremedier frem. Han så flere skilte, som var så venlige at gøre ham opmærksom på hans hastighed, der lå et pænt stykke over det tilladte. Alle lod dog tvivlen komme ham til gode og viste fem km/t under det, han kørte ifølge sit eget speedometer.

Inden Møller kom videre i sin tankerække, nåede han frem til et lille lyssignal, der viste rødt. Der var stadig ikke en modtrafikanter at se i miles omkreds, og alligevel var han tvunget til at stoppe, hvilket blot forstærkede fornemmelsen af, at en i forvejen bizar aften var på vej til at blive endnu mere bizar.

Umiddelbart troede Møller, at der heller ikke var nogle vejarbejdere til stede, men pludselig anede han en bevægelse i den yderste udkant af skæret fra bilens lygter. Knap havde han nået at fordøje indtrykket, før det forvandlede sig til de umiskendelige konturer af et menneske.

Gudskelov! Endelig én som kan fortælle, hvor jeg befinder mig.

Møller gjorde klar til at rulle vinduet ned. For hver skridt skikkelsen tog hen imod bilen, afslørede der sig en ny detalje.

Han så de skinnende reflekser, han så den orange arbejdsvest, han så vejarbejderens hjelm, han så hans rolige gang, han så hans ansigt...

Det var som at stirre ind i en

blank, hudfarvet maske. Ingen øjne. Ingen mund. Blot konturerne af en næse. Vejarbejderen var få meter fra bilen, da Møller trådte speederen i bund. Han kørte direkte ind i manden, hvis det da kunne betegnes som en mand. Der lød en stump lyd, da kroppen ramte bilens front og blev slynget hen ad vejen. Møller lettede foden fra gaspedalen af bar befippelse, og bilen gik i stå med et ryk.

Nej, nej, nej, ikke nu igen...

Til Møllers ære skal det siges, at han faktisk overvejede at stige ud af bilen og se til vejarbejderen på trods af, hvad han lige havde oplevet.

Det må være lysene, tænkte han. Selvfølgelig havde han et ansigt. Hvorfor skulle han-

Og så var det, at vejarbejderen rejste sig op.

Møller famlede febrilsk efter nøglen i tændingen og fik startet motoren igen. Han satte bilen i første gear og trådte koblingen ned. På den tid, det tog, havde vejarbejderen nået at tilbagelægge halvdelen af distancen mellem bilen og det sted, han var landet. Møller kiggede op og så direkte på manden. Der var ikke længere nogen tvivl i hans sind. Det var ikke et synsbedrag på grund af lysskæret fra forlygterne. Han gav den fuld gas og prøvede at ignorere lyden fra sammenstødet. Vejarbejderen blev igen kastet flere meter hen ad vejen, men denne gang nåede han ikke at rejse sig op, for Møller fortsatte sin kørsel og tromlede hen over manden.

En rund genstand hoppede rundt i lyskeglerne foran ham. Det var først, da han havde passeret den, at det gik op for ham, at det var en sikkerhedshjelm, han havde set. Han undlod at tænke på, om der havde været noget inde i hjelmen.

Adrenalin pumpede rundt i Møllers krop og formåede for en stund at få ham til at glemme, at den prikkende fornemmelse i nakken var vendt tilbage. Han følte sig på én gang lamslået og sært opløftet og begyndte så småt at forstå, hvorfor hans søn var så

vild med det skrækelige computerspil, hvor man nærmest blev belønnet for at køre folk ned.

Det mest foruroligende var dog, at vejarbejdet ikke så ud til at få nogen ende. Han anslog selv, at han havde nået at køre et par kilometer siden mødet med vejarbejderen, men den ene vejbane var stadig afspærret, og intet tydede på, at det ville ændre sig forude.

Derfor vidste han ikke, om han skulle le eller græde, da han pludselig øjnede et nyt lyssignal. Det lyste rødt i en sådan grad, at det virkede som om, det havde gjort det til sin personlige mission at få ham til at stoppe, men Møller havde efterhånden mistet lysten til at overholde flere færdselsregler denne aften.

Især ikke da der viste sig ikke én, men to vejarbejdere forude. Han prøvede forgæves at se deres ansigter, skønt han ikke var sikker på, at han ønskede at kende svaret. Han fortsatte med uændret fart hen mod de to skikkelser, der heller ikke virkede specielt påvirket af synet af en bil med direkte kurs mod dem. I stedet nøjedes de at vinke med armene hen over deres hoveder med langsomme, slow motion-agtige bevægelser, mens de ufortrødent bevægede sig hen mod ham.

Møller lukkede øjnene, da han bragede ind i dem, og det havde den forbløffende effekt, at det for en stund også fjernede alle lyde omkring ham. Da han åbnede øjnene igen, var der en stor revne i forruden, og han kunne ane et aftryk på motorhjelmen.

Han kiggede op i bakspejlet, men mørket havde allerede opslugt de to vejarbejdere, eller hvad de nu var. Han havde næppe fjernet blikket mere end et halvt sekund fra vejen, men da han atter kiggede ud ad forruden, stod der pludselig endnu en vejarbejder foran ham.

Denne gang gik det så hurtigt, at Møller knapt nåede at registrere ham, før han var væk igen, men lydene efterlod ingen tvivl om mandens skæbne.

Det var fire! Jeg har overgået Damgaards historie! Møller kunne mærke en vanvittig latter trænge sig på. Den sad og trykkede på

hans bryst, mens den prøvede at sno sig op gennem hans hals. Hans sanseapparat kørte på overkapacitet. Ud fra hans mund kom lyde, han aldrig havde hørt før. Hans syn begyndte at blive tåget af tårer. Hans nakke smertede, som om nogen havde flået huden af og gnedet tigerbalsam i kødet.

STOP! Han hamrede bremsepedalen i bund og havde knaldet panden ind i forruden, hvis ikke sikkerhedsselen havde udfyldt sin funktion. Bilen lød sig om, at den ikke brød sig om den hårdhændede behandling, men Møller var for længst ude over det punkt, hvor han bekymrede sig om mekaniker-regninger og bilforsikrings-point.

Han sad længe og stirrede tomt ud i luften, da han begyndte at registrere bevægelser længere fremme. Det første, han så, var de første selvlýsende reflekser. Dernæst så han de orange veste. Han prøvede at tælle sig frem til, hvor mange der var, men de bevægede sig for meget frem og tilbage og ud og ind ad mørket til, at det kunne lade sig gøre. Et par af dem var i færd med at gå i hans retning, og snart efter fulgte yderligere to-tre stykker trop. De vinkede alle med armene over deres hoveder.

Møllers umiddelbare reaktion var at sætte bilen i bakgear, men der var ikke plads til at vende, og han tvivlede på, at han ville være i stand til at sætte ny verdensrekord i baglæns kørsel. I stedet satte han gearet i første og begyndte at gasse op.

Han fik et billede af sig selv som en omringet gangster i en gammel sort/hvid film, da han slap koblingen og satte kurs mod flokken. Jo nærmere han kom, jo tydeligere kunne han se dem. De stod på rad og række på vejen, en uendelig linie af orange veste. Der var næppe mere end et par meter mellem dem.

BUMP! sagde det, da han ramte den første. BUMP! BUMP! da han nåede til de næste i rækken. BUMP! BUMP! BUMP! BUMP! BUMP! BUMP! BUMP!

Efter et stykke tid føltes de næsten som kegler.

The sky ship

1.5

Presenting The Eurocon 2007
short Story Contest Winners:

1st prize:

No Lights Dance in This Northern Sky

By Christopher Kevin Barrett

Peter Amaruq adjusted the straps on his facemask then stepped through the threshold and pulled the pressure hatch closed behind him on the rover. He looked down at the gas rifle in his hands and thought about what he was going to do. The thoughts weighed upon him; the conclusion was inescapable, inevitable – final.

He was going to kill the Grandfather.

The hatch had been unnecessary for several decades. Atmospheric pressure was now well above 500 millibars, about the same pressure as the Himalayas or the Andes. Two decades ago you would have still needed a biosuit to walk on the surface and a hundred years before that, the bulky gas-pressurized suits that the first colonists had used. Now you need only carry oxygen; just enough to supplement the 6% already present in the atmosphere.

One thing had not changed about Mars. Mars was still cold.

Cold was nothing to an Inuit, Peter thought as he trudged across the ice, the sense that he had recaptured a part of that heritage filling him with pride. His people had lived on the ice since the beginning time, until the Qallunaat with their factories and au-

tomobiles had melted it all. The animals of the north, the Nanuk, the Natsiq; like the Inuit they had found themselves surrounded by steel and ferroconcrete, their long treks across the ice only a memory.

They had found a second home here.

As the Qallunaat made the atmosphere grow thicker and warmer, portions of the northern ice cap melted. Since the northern hemisphere was at a lower elevation, the water had collected into a vast sea that for most of the year was ice. It was the kind of ice the Inuit had once called sikuk. Vast, endless fields of ice, cracked and tinged burnt orange by the dust that still blew relentlessly over the surface of the planet.

It was much like winter in Nunavut, Peter had thought when he first came to the Mars Arctic Wildlife Refuge. Though in this sky the darkness was met differently. There was not a long winter when the sun only brushed the horizon, nor a midnight sun illuminating the summer nights. And since Mars lacked a strong magnetic field there were no Northern Lights, no aqhaq.

Peter bent down and ran his gloved fingers across the track in the snow. He pulled away his mask and sniffed at it. The scent was fresh; Ataattattiaq, The Grandfather, had been here only a few hours ago.

* * *

He had always been partial to the story about Nanuk in which the great bear was a shape-shifter. In the presence of humans he would remove his skin, rejoining his two-legged companions with none

being any the wiser. It had been this story that he thought of first when Ataattattiaq's vital signs had first shown signs of Mars Syndrome; not that he had become sick, but that he had somehow transcended his physical form.

It had been wishful, foolish thinking. And then Ataattattiaq had somehow slipped his tracking collar

and the signal had disappeared completely.

The great bear hadn't always been The Grandfather. They had called him Cupid when he was born at the Seattle Zoo. After having sired his first cubs at the Refuge he was renamed Ataata, the father. Peter's own children had been born in the Refuge habitation not long after.

Many animals had been introduced to the Refuge, but only a few had really adapted to the conditions. Nototheonoids, species of Antarctic fish, were the first to survive, kept alive on genetically modified plankton introduced shortly after the ice had begun to melt. Then they had introduced seals, and finally the Polar Bears. There were plans to introduce Caribou, Arctic Hares and Arctic foxes along the margins of the Great Northern Sea sometime in the next decade. In another century or two they might have a viable

ecosystem and one that didn't need constant tending.

Peter stooped down to examine the tracks again. They were coming closer together now, the prints deeper in the freshly fallen snow. Ataattattiaq was laboring now, slowing down, unable to get enough oxygen.

None of the species that lived in the habitat were, strictly speaking, natural. Each one had been genetically modified for the harsh climate. Most of these modifications had been either to offer increased resistance to the cold, or better oxygen metabolism. Bigger lungs, bigger hearts; more mitochondria in their cells to squeeze every precious bit of oxygen out of the thin atmosphere, and a better tolerance for carbon dioxide.

Mars Syndrome wasn't caused by the cold, the oxygen or the elevated levels of carbon dioxide.

It was caused by the dust.

In humans it caused a nagging allergic reaction that the colonists referred to as "Martian Hay fever". It was generally not considered life threatening, although entire pharmacy aisles were now devoted to its treatment.

As the staff at the Mars Arctic Wildlife Refuge quickly discovered, it was far more serious to animals than to humans. The same genetic modifications that made the animals capable of breathing the thin atmosphere also made them more susceptible to the dust. It built up slowly in the alveoli of the lungs over time, suffocating the animal from the inside. Worst of all, there was no effective treatment. Bronchodilators might give the animal a little more time, but once it had set in it was irreversible.

Not all of the animals came down with Mars Syndrome; some lived perfectly healthy lives, while others showed the first symptoms shortly after release. That two animals of the same species could react so differently to the Martian dust had puzzled the staff at the Refuge for years.

Ataattattiaq had never shown symptoms before. At twenty-seven it was beginning to look

like he would beat the odds; he might eventually hold the record, as not only the first Polar Bear on Mars, but also the longest-lived.

Peter had to remind himself that, had they been back on Earth, Ataattattiaq might never have reached ten in the wild. Destruction of the Arctic habitats had forced the remaining Polar Bears into an ever-shrinking territory; competition was fierce, reducing their numbers further. Polar Bears were, after all, cannibalistic when other food sources were unavailable.

He looked down again at the gas rifle in his hands, wondering if he could pull the trigger when the time came.

A moment later, he spotted Ataattattiaq.

* * *

It wasn't difficult to catch-up with the Grandfather, and it was clear even from a distance that his movements were labored. As Peter got closer he could see that the fur around his mouth and nose was stained red and he could hear the bear's rasping breath. Despite the bear's weakened condition, Peter kept his distance.

Ataattattiaq stopped, coughing up something dark and red onto the ice. It steamed violently before melting down into the snow, creating a patch of ice the color of pomegranate juice. The bear regarded it for a moment and then continued lumbering off toward the horizon.

Peter brought the rifle stock up against his shoulder and took aim at the area just behind the bear's front leg. He reminded himself that Ataattattiaq was going to die no matter what he might do. His people and Nanuk were predators. This was exactly how it was supposed to be, one predator killing another. It was exactly what a thousand generations of his people had done.

But it might take several shots to bring down an animal the size of the Grandfather, and there was always the possibility that the bear would suddenly charge further onto the ice after the first shot. His last hours of life could

be spent bleeding to death, or else he might run into one of the other males at the Refuge and suffer a similarly painful end.

Take the shot, he thought. It was what an Inuit would do. His people were hunters. You are Inuit – take the shot.

Peter lowered the rifle, and knew that he was kidding himself. As much as he might value his heritage, he wasn't a hunter, nor was his own Father, or even his Grandfather. By the time that the Arctic pack ice on Earth had melted, most of his people were living in permanent settlements and fishing had replaced hunting as the Inuit's principle means of subsistence.

Ataattattiaq wasn't a wild Polar Bear, either. While he was allowed to roam freely within the boundaries of the Refuge he was still cared for like an animal in a zoo. Survival in this place had required changes for both Inuit and Nanuk. Brothers who had lost the home that they knew and found a new one, together, on a different world.

Different world, different rules.

Peter didn't have a tranquilizer gun. The large gauge hypodermic from the medical pouch contained more than enough to put Ataattattiaq under. It was then just a matter of giving him a little more, so that he might die quietly, peacefully.

Ataattattiaq stopped, as if he could sense what was coming. Peter approached slowly, holding the rifle in his right hand and the hypodermic in his left.

It might have been exhaustion. The bear lay down on the snow and rolled onto his side, the fight gone from his eyes. The bear's chest was rising and falling slowly now, his breath rising in a cloud of frozen vapor.

Peter came closer and knelt beside the animal. He laid his hand on Ataattattiaq's side, ready to pull away if the animal should move suddenly. No movement came. It was as if the Grandfather had decided that this was the time and the place it should happen.

He plunged the hypodermic into

the bear's haunch. Ataattattiaq reacted only with a slight turn of his head. His breathing slowed, and a minute later he was fully unconscious.

Peter reloaded the syringe.

"And where will you go to now, Grandfather?" he said, his voice muffled by the facemask.

He administered the lethal dose and then carefully removed the needle and placed it in the medical pouch. They would need to bring the body back to the Refuge for study, on the off chance that something during the necropsy might lead to a cure, or at least some new insight into the disease. At daybreak he would take the transport and recover the body.

Peter found himself in no hurry to get back to the rover, despite the darkening skies overhead. He removed his glove and ran his fingers through Ataattattiaq's coarse fur, still warm despite the fact that he had been dead for almost fifteen minutes.

He sat next to the great bear, stroking the animal's fur for another half hour as the sun set, the drifts casting long shadows across the ice before the sun slipped under the horizon, plunging the Great Northern Sea into darkness.

And as the first stars began to appear, Peter Amaruq looked into the heavens, and into a northern sky in which no lights would ever dance.

2nd prize:

Fishing with the Devil

By Bradley Michael Zerbe

The air was cold, but not unbearably so. Sunlight drifted down from above, too weak to warm the land. The heartbeat of the valley was slow and calm. Derek was about to die.

Nick looked over at him and shook his head.

"You have every pocket filled with them, don't you?"

Derek nodded. "That's right."

"Retard," Nick said and swit-

ched his fishing rod over to his other hand, not an easy task while riding a bicycle.

"Every pocket," Derek said. "I can't stop now; I want more and more. I want the biggest and the best. I want the world."

Nick shook his head.

"And you're only twelve years old. You do know that kids don't play with marbles anymore, right? Or are you some kind of hippie wannabe who—

"Only makes my world domina-

tion that much easier, if I'm the only one."

Derek laughed. He raced ahead on his bicycle, down the sharp curve at the bottom of the hill. Sally's Dam was just ahead.

That idiot. I hope he wrecks.

Derek made the turn and beat Nick to the dam. They let their bikes fall in the weeds and stared out at the water. It was brown, a cold, lifeless brown. A few wrinkles grew upon the surface, then shrank as the breeze died off.

Nick blew out a cloud of breath and got down to business. He dumped the contents of his pack out on the grass and gingerly removed the bait.

Man this smells good.

Nick tore off a piece and popped it in his mouth.

Not bad at all.

"My balls are freezing, why are we here?" Derek asked.

"Old George lives in that water, and we're gonna get him," Nick said. "You know we seen him two years ago. And besides, my dad told me that this is the time of year when the big ones hit."

Nick slid his hooks into the bait.

"Well, I think he's just a carp, and I bet old Mike wouldn't have

told you that crap if he knew you were gonna sneak off when it's thirty degrees out."

"Ah, shut your pie hole, Derek. I got a system figured out, a complete scientific program that I invented."

Derek jumped up and down with his hands in his pockets. He watched Nick cast out into the center of the dam, just in front of where the ice was frozen over.

Splooosh!

You're gonna love this, Georgy, Nick thought.

"A hotdog on a hook ain't no scientific program, and I think you just scared everything with that splash."

"You mean I woke everything up. And to be precise I used four deep-sea hooks on a swivel. Now, to test my theory I first injected the doggy with Sweet Baby Ray's Barbecue Sauce for flavor. Then I nuked her in the microwave until she was hotter than your sister."

"Hey."

Nick pulled up on his rod to test the line.

Taste the doggy before it's cold, Georgy.

"And after placing the bait in a flame retardant casing, I rode my bike to the testing grounds and inserted the hooks of death."

"You mean that aluminum foil laying at your feet, ya flaming goofball," Derek said as he jumped up and down.

Nick ignored him.

"Now the hot-ass doggy will react with the icy water, sending waves pulsating outward that contain the irresistible flavor of Sweet Baby Ray's. So, hot and cold reacting, flavor outward, equals attraction of whopper fish. Ingenious, ain't I?"

"Probably have better luck with a hunk of my own cra—

"Hogwash," a rough voice said from behind the boys and they jumped.

An old man walked toward them carrying a fly rod. He wore a red flannel shirt with gray suspenders, worn leather creel slung over one shoulder, wide-brimmed straw hat shadowing his

wrinkled face. His fishing boots squished squashed as he neared the two wide-eyed boys.

"The eye of a mountain dog taken when the moon is whole; worms plucked from bare earth once holy; a sack of rat hearts cured twice over. Them's real bait, kiddies. Them's real bait."

"Where the crap did you come from?" Derek asked.

The man squished squashed up to them and stared out at the dam. A serious look on his face, his nose seemed to rise up and smell the air as he spoke.

"Came from the dark. Hungry for some fish."

The boys looked at each other, then back at the man.

This guy's a wacko, Nick thought.

"You know how to use that thing?" Derek asked pointing at the fly rod.

"What do you mean about the rat hearts?" Nick cranked his reel a full turn and tested the line. "I'm up for some experimenting if you say it works."

The old man's face lit up.

"The smaller the hooks, the bigger the odds. Entice some bug-a-boos with a few limbs, and they go and spy the hooks, but use a fly," he held up the end of his line and showed the boys his tiny brown fly — twirled the line between his fingers to show off its glittering silver flecks, "and those buggies fight over her like whores."

"What's he talking about?" Derek asked.

Nick shrugged. "Could be a foreigner."

"Could be. You gonna wet that line or what, old man?"

He pointed with the tip of his rod.

"A real fisherman can say the words, walk out yonder atop the water, and trick up a whopper into their net."

"Yeah, tell me another one," Derek said. "We don't believe your stories, old man."

He made a practice cast with his fly rod and then stared down at the boys with a mischievous look.

"Repeat after me, and I will

make you into real fishermen."

Derek and Nick looked at each other as the wind suddenly gusts.

"String and hail, ice and nails. Open the fountain of hell that holds the bell. Cut out the bones, sinking stones."

"Cut out the bones, sinking stones," Derek repeated. "Now that's funny. Now that's funny. Okay, c'mon, continue. This guy's nuts," he whispered.

"Devil's breath, coat the rest."

"Devil's breath, coat the rest," Derek repeated.

"Now blow on the water," the old man commanded.

Derek blew an exaggerated breath like he was extinguishing birthday candles and laughed. Nothing happened.

"Hey, I'm stuck," Nick said and yanked at his line.

The man squished closer and tapped the water with the butt of his rod.

"Solid," he declared.

"Holy shit!" the boys said together.

"Now step out until you find your desire."

"Really? She'll hold me?" Derek kicked the ice with his boot.

The old man shook his head and spit.

"Don't even think it, Derek," Nick said.

He kicked the ice harder, then jumped on it close to the bank.

"You're not going out there, you idiot," Nick said.

"I been on thinner stuff than this," Derek said and walked out. "It's so clear, I bet I can find a fish."

And there he goes.

Nick sighed and pulled up on his rod.

As Derek headed toward the center of the dam, the old man began to whistle. Derek grabbed hold of Nick's line where it was stuck in the ice and yanked.

"Holy crap, there's Old George!"

"How big is he?" Nick called.

"How do I get him, mister?"

The man shrugged. "He gets you."

"Wha—

The ice cracked—Derek fell

through with a splash!

"Oh shit, Derek!" Nick called.

The old man smacked the brim of his hat and doubled over in laughter, pounding the butt of his rod on the ground.

"You've got one on!" he shouted as the rod was nearly ripped from Nick's hands.

On the dam the ice was gone, replaced by lurching waves and ripples made by Derek's flailing arms.

"Derek!" Nick called as he struggled not to fall and let go of his rod.

"Hold on, I'll pull you in!"

Nick regained his footing and took a step backward. Then his line zoomed to the side. A great yellow fish jumped and splashed. Derek was gone.

Nick's mouth fell open. "That's a fish."

"Bitch of a beauty," the old man agreed.

Nick looked back and forth across the water.

"What happened to Derek?" he yelled as he struggled with his rod.

The man grinned. "Derek's desires weighed him down. Down into the dark."

Nick's eyes were wide. Tears blurred his vision.

"It's just a stinking fish. For the last time, what happened to Derek?"

"Down into the dark," the man repeated. Then he stepped over and put an arm around Nick's trembling shoulders.

Down into the dark, echoed in Nick's mind.

His rod dropped to the ground. After a time of struggle the line went slack.

3rd prize:

Big Game

By Melissa Mead

"Ahh, that was some great game! Nothing like a nice side of zebra on a hot day."

Awiti the lioness tore the last scrap of zebra meat from the car-

cass, licked her chops and rolled over with a contented sigh. Her pridemates, blissfully full from the fresh kill, followed suit.

Across the savanna, the zebras bowed their heads in mourning.

"We honor Amadi, fallen beneath the claws of the tawny killers," said the leader of the herd.

"Keen were his eyes. Swift were his hooves," the others chanted.

"We honor his sacrifice. Praise Amadi, carrier of the gods' gift."

"May the shadows of the grasses forever mimic the graceful pattern of his stripes," the herd replied.

"Amadi, Amadi! May your sacrifice not be in vain." The leader of the herd looked to the sky, where he knew the gods waited and watched.

Next to Amadi's bones, Awiti the lioness groaned. She began to pant, clawing at the earth, writhing as though her insides were twisting like growing vines.

"What's wrong, Awiti?" said Gwandoya, looking up from her nap.

"Inside feels...wrong," the lioness panted. She tore up a mouthful of grass.

Gwandoya nodded. "Just the thing for stomach upset, grass" Her eyes widened, and her tawny body contorted in pain. "Oh! Oh, it hurts!"

"No, it tastes good!" Awiti protested, wrenching up another mouthful of grass and sighing with relief. "Feels better."

The rest of the lions were now rolling on the ground. Soon they, too, sat up and began pulling up mouthfuls of grass. Within an hour the entire pride was creeping through the savanna, teeth blunted, innards rearranged, me-

tabolisms changed. They stole puzzled, half-ashamed glances at each other, unable to explain what had happened to them, or why the meaty scent from the bones of their last kill now filled them with revulsion.

On the other side of the savanna the watching zebras threw back their heads and brayed their triumph.

"Praise be to Amadi! Praise be to the gods from above, who have taken away the killers' blood lust!"

Timidly at first, then more confidently as they realized that the lions weren't about to return, the zebras approached their fallen herdmate's bones. They bowed their heads and nibbled at the grass near his body.

"Surely it is Amadi's selflessness that makes this grass so sweet," the heard leader murmured. He took another mouthful-then threw back his head with a cry. His teeth lengthened and sharpened. The edges of his hooves tore the earth like blades. And suddenly the hot scent of lion meat was sweeter than any grass.

Inside of another hour the entire herd was thundering through the grasses, hunting the fleeing lions.

The blood-red sun rolled beneath the horizon, covering the plains with the shadows of night.

And in the star-spangled darkness above the savanna, in a spaceship plastered with graffiti by dozens of intergalactic freshmen, the adolescent "gods" howled with laughter, toasted each other with another round of Andromedan wine, and settled back to watch the next phase of the hunt.

39 stories (of 2007 words or less) were submitted for the contest, 32 from European writers and 7 from US writers. All three winners turned out to be US writers. The European stories were not bad, in fact many of them were quite good, but just not good enough to win. More on European sf follows in the bookreview.

Book Reviews

Creatures of Glass and Light – New European Stories of the Fantastic

Edited by Klaus Æ. Mogensen

Science Fiction Cirklen 2007

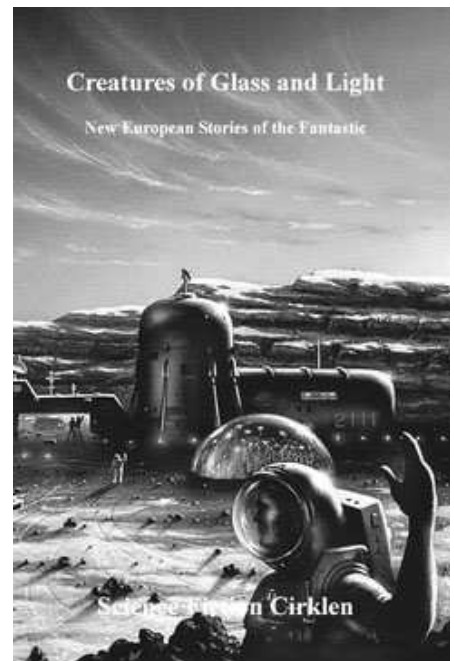
224 pages

ISBN 978-87-90592-21-9

Price 199 DKr from www.sciencefiction.dk

This anthology, containing fourteen different stories written by authors from thirteen European countries, was published in connection with Eurocon 2007 in Valby (Copenhagen, DK).

First of all, let me applaud all the effort that has gone into making this collection a reality. It is highly commendable that stories of the fantastic, written with a European twist and flavour, find their way to collective publication. We sorely

need such showcases to illustrate, that writers from USA are not the only ones capable of writing quality stories stirring our imagination.

The collection certainly documents the talent existing in Europe, and bravely spans the width and length of our continent from Finland and Denmark to Romania and Portugal.

However, the problems inherent

in bringing out a collection of stories in English, but written by authors with twelve different mother tongues, are also very apparent in the collection. Most stories have been translated from the original language of writing, though one writer (Alain le Bussy from Belgium) has written directly in English, and two stories are from authors who have English as their mother tongue (Ian McDonald and Tony Thorne). The quality of the translations varies greatly and this reflects directly on the readability and understanding of the stories. Frankly, I gave up on one of the stories and struggled greatly with a couple of others and I'm a reader who in my professional work is subjected daily to very diverse written English from people from all over the globe.

I have chosen to concentrate on the more tasty and approachable morsels I found in the collection, and not deal with the stories I found too long, too lacking in originality or badly written and/or translated.

Initially I have to strongly recommend Ian McDonald's 'The Djinn's Wife', by far the longest story in the collection, and by itself well worth the price! The story won this year's Hugo Award for Best Novelette and is a tightly structured love-story between a woman and an AI set in a future India, split up into several independent states (the same world as McDonald's 2004 novel 'The River of Gods'). The language flows and flowers with numerous Indian allusions and the plot is believable and well woven. I read the story when it first appeared in Asimov's in July 2006 but thoroughly enjoyed rereading it again now. It can be argued that the story is not specifically 'European' in it's tone, characters or setting – it might as well have been written by an American – but who cares, when it has such energy and imagination.

I also very much enjoyed the opening story, 'The Light Ones' from Finnish writer Mari Saario. Set in Finland (or a very similar

country) in the past, it does very well in describing the setting and the characters and has a nice psychological plot angle. It has a Finnish tone and telling and though the translation could have been better it did not seriously mar the story. Quite original too. Other favourites of mine are Jaap Boekestein's nicely crafted 'The opener of women' and Alain le Bussy's 'Gream' which is sort of a ghost story set in space. I also readily admit to having a soft spot for Costi Gurgu's 'The glass plague', which recalled memories of a trip to a drab and dusty Bucharest in the mid-1970'ies. The story is marred by a halting, unsuccessful translation, but creates an atmosphere all of its own and does have healthy doses of that unique European flavour.

Those are my personal preferences and yours will certainly differ but I suggest you buy and read the collection, and find your own favourite stories amongst the wide selection it offers.

Much deserved praise should go to Science Fiction Cirklen and the editor, Klaus Æ. Mogensen, for making such a collection available - and may the obtained experience help in creating a better anthology next time. If we Europeans are to make our voices heard above the incessant din of American writers - who are, admittedly, often very good - we need a higher level of professional translation and a very careful selection procedure to ensure a consistent quality.

Richard Ipsen

SCIENCE FICTION - The Danish Fanzine" no. 15

(Eurocon2007 special issue)

Knud Larn (ed. and publisher)

Available from sciencefiction.webbyen.dk.

As many readers will be aware of, SF fan and editor Knud Larn has published a Danish fanzine called SCIENCE FICTION for a couple of years now, and the sad word is that no. 15 is the last issue of the fanzine, as Knud is moving on to

other SF related projects. No. 15 is special in a number of ways, beyond being the final issue in the series. First, it contains only short stories - no reviews or other articles. As such it has the format of an anthology. Second, it was an issue prepared specially for Eurocon, containing contributions from a large handful of the international authors who visited the

con. Third, being targeted for an international audience, it is in English (and so, therefore, is this review). Fourth, it is 232 pages long and appears in book form. Previous issues were printed as magazines, with a page count between 26 and 120.

The eighteen stories collected in this anthology issue are:

Gustavo Bondoni (AR): Tenth Orbit - The story of a long-lived energy creature far out in the solar system, which slowly awaits the eventual coming of human beings. Told from the creature's point of view, cleverly describing familiar features of the solar system without actually naming them. Beautifully written, and very effectful.

Ruth Nestvold (US): The Other Side of Silence - A very well-written story about a woman using art to rebel against overpowering corporate corruption, in the process probably sacrificing herself. Beautiful imagery and a convincing and literary portrayal of social as well as technological dimensions of the future.

Richard Ipsen (DK): The First European Concert - A potent First Contact story where humans and aliens on Europa meet through the exchange of their respective works of art, especially music. One might call it a utopian notion that contact should take place with such mutual sympathy - but certainly a consummation devoutly to be wished.

W. J. Maryson (NL): Verstumme te Musik - A story of a totalitarian future European Union, "Eurwest", where there must be exactly 900,000,000 people - no more, no less. People earn points for ambition, generosity, industriousness and efficiency, and if they fall below a certain value at the annual review, they are executed. The dead are turned into bricks for the Palace of Humanity, but for a select few there is another way out... or is there? More cannot be said without spoiling it, but it is an at once sad and beautiful story about the slow death of the human spirit.

Robert Nielson (IE): Off Season - A pensive and effectively atmospheric story of doomed love between humans and (sentient?) robots on a holiday planet. Stays long in the memory.

Flemming Rasch (DK): The Dane in the Moon - A funny little story about a half-crazy Dane stranded on the moon, visiting the Moon Café, having Moon Beer, etc. Short but sweet!

Roberto Quaglia (IT): God Ltd. - A talkative and philosophical story about the nature of God (who isn't Good!) and the afterlife, including a lot of violence and debauchery. Goes in many directions and isn't enormously coherent.

Camilla Wandahl (DK): Vita Nova - Can you love a "soulless" clone bred to be an organ donor? And can such a clone love you back? Not a bad story at all.

Ovchinnikov Oleg (RU): The Problems With... - A very nice story about enigmatic aliens who can steal the vocabulary of humans. Inspired, but not brilliantly translated.

Erik Simon (DE): The Vaudeville

Principle - A good alternate history/time-travel story about a different outcome of WW2 which was then changed. Short, but full of great alternate-historical tidbits.

Mark von Schlegell (US): The Shakespeare - A weird, almost minimalistic story about what appears to be a robotic Shakespeare (but without much Shakespearean relevance, as far as I can see). The readers, it seems, are asked to imagine most of the setting and the context of the story for themselves, which I confess I found annoyingly difficult.

Stig W. Jørgensen (DK): 9/10 - A decent time-travel story arguing against the existence of paradoxes, despite time-travellers crisscrossing history. Not bad.

Frank Roger (BE): War, and Peace - A story of a war-torn future where peace sometimes breaks out, and dead people are resurrected, because time can be (temporarily?) reversed. Many funny images of time going the wrong way - and doubts as to which way it should go.

Harry Harrison (US): The Road to 3000 AD - A disappointingly tiny story (two pages) which sums up the major scientific achievements of the coming millennium, incl. a universally useful mathematical equation. Not too bad, but might have had more matter.

Sophie Boysen (DK): Moon City - A catastrophic virus-bacterium is discovered on the Moon...

Bruce Holland Rogers (US): Bitter Pills - In the future, the DEA is fighting the new drug Dreamrail which gives people sweet dreams. To stop people using it, they introduce a variant of the pill that gives people nightmares instead - but are nightmares actually better than facing a harsh reality? A thoughtful story the end of which you don't see coming.

Ralan Conley (US): Galactic Exchange - A quite funny First Contact story where very "Alien" aliens try - almost in vain - to find something useful in human culture. Slightly contrived ending, but worth it for the comedic effect. Very entertaining.

H.H. Løyché (DK): Electro Cute -

A topical story (or, a diatribe disguised as fiction - not that there's anything at all wrong with that) about how emotionless pornography - particularly long-distance cybersex - undermines the essential human interaction that constitutes civilization. Definitely thought-provoking.

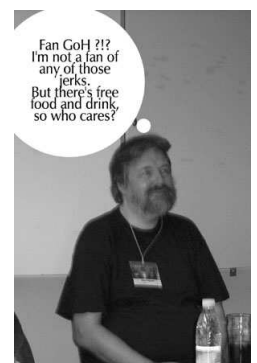
The three most memorable efforts, I would say, are those by Maryson, Bondoni and Nielson, with many of the others also containing a variety of grand and fascinating ideas. On a top-5, the next-best stories would be Nestvold's and Ipsen's.

The overall appearance of SCIENCE FICTION no. 15 is quite professional; the only serious flaw is in Ovchinnikov Oleg's story, which features many grammatical slip-ups and not much sign of proof-reading. I just have to mention one other minor point of criticism, however: an out-of-control comma maniac seems to have been let loose in this book; virtually every story has too many commas, often (but by no means always) in places where they might be fine in a Danish sentence structure, but certainly aren't needed in English. On page 203, for instance: "The general, and his wife did not embrace." What's that comma doing there? There are instances like this in practically every story - sometimes on nearly every page - so it must be the work of the editor or some very comma-happy proof-reader. But it is not significant enough to seriously disrupt the reading experience, so it suffices to merely remind the guilty party to curb his or her comma-zeal in the future.

Overall, a good anthology with many worthwhile contributions.

Tue Sørensen

The Eurocon 2007 story:

DEN FANTASTISKE VIRKELIGHED

Flemming R.P. Rasch

Grundet Eurocon og andet har klummen her været lidt forsømt på det sidste. Men for at den ikke helt skal forsvinde, er her nogle emner at tænke over.

Et middel mod Gud

I 2007 gæstede den amerikanske filosof Daniel Dennett Danmark. Dennett er nok mest kendt for sit bud på hvad bevidsthed er. Kort fortalt står fronterne i bevidsthedsspørgsmålet mellem dem der mener at bevidsthed er noget der ligger ud over det materielle mod dem der mener at bevidsthed kan forklares som ethvert andet naturfænomen, hvis blot man forstår hjernen lidt bedre. Dennett hører til blandt sidstnævnte. Hans løsning er simpelthen at bevidsthed er en illusion. Selvfølgelig er bevidsthed noget vi hele tiden oplever, men ifølge Dennett har bevidstheden ikke nogen funktion i sig selv. Ligesom for eksempel fænomenet regnbuer er et fænomen der tydeligvis findes og registreres, men det er ikke regnbuen der skaber regnen. Det er blot et fænomen der hænger sammen med regnen på en eller anden måde. Og hvis nogen så siger at så mener Dennett vel heller ikke at vi selv er årsag til nogen ting gennem bevidste handlinger, så har de helt ret. Den frie vilje er også en illusion. Men møder man Dennett forekommer han bestemt ikke at være en viljeløs herre. Det paradoks har han (også) skrevet en tyk bog om.

Et begreb som er meget oppe i tiden er memer. Begrebet stammer fra biologien: Hvor gener er det der fører den fysiske art videre, er mener det der fører tanker og ideer videre. Med os mennesker som medium. En anden måde at sige det på er at ideer funge-

rer som virus, vi kan smitte andre mennesker med, som kan mutere til andre former o.s.v. Daniel Dennetts seneste bog er et indlæg i debatten om religion. Her følger han i fodsporet på andre der ud fra et ateistisk synspunkt argumenterer for at religion er skadelig for os mennesker. Dennett bruger meme-begrebet til at sammenligne religion med en virus. Men i modsætning til mange af de andre anti-religiøse skribenter tager Dennett ikke endelig stilling til om religion er godt eller skidt. Godt nok er der ikke meget positivt at sige om en virus, men for eksempel en bakterie kan også have gavnlige virkninger. Det samme kunne gælde religion. Dennett er dog ikke i tvivl om at de mere fundamentalistiske religioner er at sammenligne med livsfarlige vira. De bør bekæmpes mest muligt. Det, han savner, er dog en undersøgelse af religioner ud fra et objektivi- videnskabeligt synspunkt. Han selv er kun en filosof, der kaster ideer op i luften, som han så håber andre vil bruge.

Intelligente teorier?

Hvor videnskaben efter nogens opfattelse forsøger at tage livet af religionerne, hævder andre at religion er ved at tage livet af videnskaben. Nærmere bestemt at det såkaldte intelligente design er ved at tage livet af Darwins evolutionslære. Intelligent design bygger på den teori at der er ting i naturen som ikke kan forklares ved hjælp af evolution. For dem, der skulle have glemt det, er her en meget kort udgave af evolutionsprincippet: En bestemt art tilpasser sig sine omgivelser, dvs. forsøger at overleve, ved at de individer der bedst kan overleve også er dem der er i stand til at få afkom (fordi de overlever). Så de arveanlæg der giver bedst mulighed for at overleve, har statistisk set også de bedste muligheder for at over-

leve i nye individer. Den måde evolutionen sørger for at forbedre og forny arten, er gennem mutationer: Ganske små tilfældige ændringer i arveanlæggene, nogle til det bedre, nogle til det værre, hvor de nyttige ændringer bliver videreført, mens de dårlige dør ud. Rent statistisk.

Intelligent design er altså det at man mener at en sådan statistisk udvælgelse aldrig ville kunne føre til at komplekse ting som øjne og hjerner blev dannet. Et princip de kalder irreducibel kompleksitet – en kompleksitet der ikke kan forklares ved hjælp en række små mutationer. Det kan selvfølgelig ikke udelukkes at der er ting evolution ikke kan forklare. Sådan er det med videnskab – selv en meget god og velprøvet teori kan vise sig ikke at være helt korrekt. Problemet med intelligent design er da også noget helt andet: Som nævnt bygger den på en antagelse om hvad evolution ikke kan forklare. Derimod kommer den ikke selv med nogen forklaring på hvad det så kan være, når det ikke er evolution. Andet end at Gud har skabt det. Men hvis man tror på Gud, er der jo ikke noget i vejen for at han også har skabt evolutionsprincippet.

Jeg tror at grunden til at intelligent design har mange tilhænger, er at man har svært ved at forstå at rene tilfældigheder kan skabe ting. Men statistik er ganske meget mere end om resultatet er plat eller krone, når man regner på tusindvis af individer over tusindvis af generationer. Selv om en ubrugelig mutation i princippet vil forsvinde igen, før man eventuelt vil kunne få frembragt en række andre mutationer, der til sidst ville resultere i noget nyttigt, må man huske på at det er statistisk set: Der er også en chance for at ubrugelige ting overlever. Ligesom der er en chance for at ubrugelige teorier overlever.

Dennett

Er det en partikel? Er det en bølge? Nej, det er en superstreng!

En teori som af nogle anses for ubrugelig, er teorien om superstrege: En superstreng er en lillebitte streng der vibrerer. Faktisk er der ikke meget super over den – det er det mindste man kan forstille sig. Ud fra hvordan strengen vibrerer, kan man skabe de forskellige elementarpartikler man kender, plus en hel del flere. Blandt andet den mystiske graviton, der styrer tyngdekraften, som ingen forskere har set, men mange af dem leder efter.

Det største problem der findes i teoretisk fysik, er hvordan man kombinerer tyngdekraft med resten af fysikken. Hver for sig har man efterhånden fundet teorier der beskriver fænomenerne rimeligt godt: Tyngdekraft blev oprindeligt beskrevet af Newton: Før ham havde man hhv. nogle regler for hvordan ting falder ned, formuleret af Gallileo, og hvordan planeter bevæger sig i deres bane, formuleret af Kepler. Newton opdagede at der var tale om det samme fænomen, og lavede en ny teori, ud fra hvilken de to andre kunne udledes. Senere kom Einstein til, og modificerede Newtons teori, så det blev tyngdekraften fra universets stof, der faktisk bestemmer hvordan universet ser ud, hvordan dens geometri er i de fire dimensioner, $3 \times \text{rum} + \text{tid}$. (Forskellen er for eksempel at hos Einstein vil lyset også påvirkes af tyngdefelter og tiden gå langsommere i stærke tyngdefelter.)

På den anden side står en række teorier der beskriver de tre andre kræfter, de to kernekrafter og elektromagnetisme, og hvordan stof opfører sig i de mindste dele. Problemet er at de ikke passer særligt godt sammen med teorien om tyngdekraften. Normalt er det ikke et problem der ligefrem gør fysikken ubrugelig. Men når man kigger på ekstreme fænomener, som hvordan universet blev skabt og hvordan et sort hul fungerer, viser det sig at der er fænomener som er vanskelige at forklare. Desuden er der det, at man har en fornemmelse for at der må findes

en samlet teori for hvordan det hele hænger sammen i fysikken: Indtil nu er det jo lykkedes at slå flere og flere fænomener sammen, for eksempel som nævnt Newtons teori der slog Gallileos og Keplers formler sammen i en enkelt teori.

Om en sådan teori om alting findes, ved man jo ikke, men det vil være dumt ikke at lede efter den. Med sådanne teorier der samler eksisterende teorier sammen, vil man nemlig ofte kunne komme et godt stykke videre i forståelsen af universet. Uden Maxwells samling af fænomenerne magnetisme og elektricitet i sin teori om elektromagnetisme, ville meget af vores moderne verden næppe findes.

Et bud på teorien om alting er strengteorien. Det startede med at en forsker (G. Veneziano) skulle

Veneziano

finde en formel til at beskrive den stærke kernekraft – det som holder sammen på atomkernerne. Det lykkedes ham at finde en formel som passede, en formel som matematikeren Euler havde fundet på århundreder før, men hvorfor den passede, vidste han ikke. Først nogle år senere lykkedes det nogle andre forskere (blandt andre danske Holger B. Nielsen) at finde ud af at det, formlen beskrev, var en vibrerende streng.

Strengteorien var ikke noget der pludselig blev opfundet, hvorefter alle fysikere pludselig kastede sig over den. Det er gået meget op og ned. Men at den ikke er opgivet, skyldes at den faktisk kan forklare forskellige ting. For det første er det en forbedret beskrivelse af de mest elementære byggesten i uni-

verset. Problemet med en klassisk opfattelse af en partikel er nemlig at den ikke har noget udstrækning: Det er et punkt. En kraft mellem to partikler bliver stærkere jo tættere på hinanden de er, og hvis der er tale om punkter, er der ingen grænser for hvor tæt på det kan være, dvs. kraften kan i princippet blive uendelig. Uendeligheder går fint an i matematikken, men i den fysiske verden går det bare ikke. Ved at lade partiklerne have en udstrækning, som for eksempel en streng, slipper man for det problem.

En anden ting man kan med strengteorien er at regne sig frem til de forskellige elementarpartikler. Efterhånden som de blev fundet, har man kunnet sætte dem op i et fint system - ligesom man kunne dele dyr og planter op i et system. Men der mangler en forklaring på hvorfor systemet er som det er, svarende til viden om gener og dna. Her er strengteorien en mulig forklaring. Den har som nævnt også givet den partikel, gravitonen, som er for tyngdekraft hvad fotonen er for den elektromagnetiske kraft. Bortset fra at man altså ikke har fundet den i virkeligheden endnu.

På papiret er strengteorien teori om alting. Problemet er bare at den er afsindig svær at regne på. Så det er meget svært at komme med konkrete forudsigelser, som kan vise om teorien holder eller ej. For eksempel er det nødvendigt at have 6 ekstra dimensioner udover rum og tid, for at strengene kan vibrere på tilstrækkeligt mange måder. De ekstra dimensioner må da antages at være anderledes end de fire kendte, som man kan bevæge sig frit rundt i, men derved bliver de også umulige at opdage. Der er dog alligevel nogle ting, som vil kunne gøre strengteorien mere overbevisende: At strengene kaldes superstrege skyldes at man udover ideen om de vibrerende strege også har princippet om supersymmetri som en vigtig del af strengteorien. Dette princip forudsiger at der findes en hel række nye elementarpartikler, som vil kunne findes, hvis teorien er rigtig.

Ed Witten

Strengteori-
en er faktisk
ikke bare en
enkelt teori,
men hele
fem teorier.
Men i 1990er-
ne lykkedes
det dog Ed-
win Witten at
finde en enkelt teori, den såkaldte
M-teori, som man håber, kan blive
den teori der samler de andre

strengteorier. M-teorien forudsiger
også nogle andre elementære ob-
jekter, som kaldes braner
(forkortelse af membraner). De er
heller ikke noget man nemt vil
kunne opdage. Så for en udenfor-
stående kan det virke som om
strengteoriene blot er nogle ma-
tematikeres sære tidsfordriv. Man
skal da huske på to ting: For det
første er strengteoriene nået et
godt stykke vej med at kunne for-
klare ting som tidligere teorier ik-

ke kunne. Og for det andet har
det gennem fysikkens historie ofte
været sådan at man startede med
nogle formler der kunne beskrive
forskellige ting, og først senere
fandt ud af hvad der helt konkret
lå bag af fysiske fænomener. Som
for eksempel med Newton og
tyngdekraften. Strengteoriene,
som de ser ud nu, er næppe den
endelige teori der kan forklare alt,
men de er næppe heller helt ved
siden af.

TEGNESERIE + FILM NYT

Tue Sørensen

Alien Vs. Predator 2: Requiem er allerede ude i de danske biografer denne januar. Ud fra traileren ser den noget bedre ud end den første AvP film, omend det heller ikke denne gang ser ud til at det er en af historierne fra tegneserien, der er blevet brugt.

Allerede sidst i februar 2008 ud-
kommer tegnefilmen *Justice League: The New Frontier* på DVD. Det er en tegnefilmatisering af Darwyn Cooke's prisvindende mini-serie *DC: The New Frontier*, som er en veldrejet historie om DC-universet i 1950'erne. Filmen vil forhåbentlig yde tegneserien retfærdighed, og byder på stemmeføring af folk som Lucy Lawless (Wonder Woman), David Boreanaz (Hal Jordan/Green Lantern) og Kyle MacLachlan (Clark Kent/Superman).

Live action-udgaven af *Justice League of America*, instrueret af George Miller, er i fuld gang med at blive produceret, og flere af hovedheltene vil få deres egne solo-film derefter (f.eks. Flash og Green Lantern). Den længe planlagte Wonder Woman-film har imidlertid været så problematisk at Warner Bros. har sat den på hylden foreløbig, og kun vil producere den hvis Justice League-filmen (som Wonder Woman og så er med i) bliver en kæmpe-succes.

Film-trilogien om Blade (spillet af Wesley Snipes) har indspillet så mange penge at Marvel alvorligt

overvejer endnu en Blade-film, som så skulle komme i 2009. Der var sidste år også en Blade TV-serie, som kun overlevede i 12 episoder, men man mener nu at den langsomt var i gang med at opbygge et godt publikum, så endnu en film sagtens kan være profitabel.

Javier Grillo-Marxuach's superhelte-serie *The Middleman* fra Viper Comics er gået i produktion som TV-serie. Natalie Morales skal spille hovedpersonen Wendy Watson, en ung kunstner som rekrutteres af en hemmelig efterretningstjeneste for at bekæmpe superskurke. Matt Keeslar spiller titelrollens helt, Middleman, som Wendy assisterer, og Mary Pat Gleason spiller Middleman's robot-medhjælper, Ida.

Robert Rodriguez's *Barbarellagen* indspilning har lidt problemer med at blive finansieret af Universal, især fordi Rodriguez insisterer på at hans forlovede, Rose McGowan, skal spille titelrollen. Universal mener ikke at Gowan er et tilstrækkeligt stort navn, og har i stedet foreslået et langt mindre budget end de oprindeligt planlagte 100 millioner dollars. Hvis de ikke kommer frem til en aftale, har produceren, Dino De Laurentiis, ret til at tilbyde projektet til andre filmselskaber.

I efteråret 2008 skal instruktør James Huth lave en *live action* Lucky Luke-film. Det bliver med Jean Dujardin i titelrollen, plus

Mathilde Seigner som Calamity Jane. Lad os håbe det går bedre end med Les Daltons-filmen fra 2004, som var en total fiasko.

Mike Allred's kult-humor-serie *Madman* lader til at være godt på vej til en filmudgave. Allred har skrevet et manuskript som han er enormt tilfreds med, og som indeholder alle den originale series kerne-elementer, og han venter nu bare på om filmselskabet (Dimension) vil godkende det, så filmen kan gå i produktion, eller forlange (endnu) en omskrivning.

Superman-skuespilleren Brandon Routh skal spille hovedrollen i *Dead of Night*, som er en amerikansk filmudgave af den italienske horror-tegneserie *Dylan Dog*. Titelfiguren er en detektiv der tager overnaturlige sager og jager monstre i London. Filmen er i produktion og udgives i løbet af 2008.

Frank Miller's *The Spirit* filmatisering er sat til en januar 2009 premiere. Den er i fuld gang med indspilningen, instrueret af forfatteren selv, med store navne som Scarlett Johansson, Samuel L. Jackson og Eva Mendes i rollerne.

ANMELDELSER

Index til gyserantologier – en horrorbibliografi

Thomas Winther.

Science Fiction Cirklen 2007

229 s.

I august udkom på Science Fiction Cirkles forlag Thomas Winthers omfattende og imponerende *Index til gyserantologier – en horrorbibliografi*, som giver en oversigt over et væld af danske horrorudgivelser. Der er taget udgangspunkt i antologier (dvs. samlinger med noveller af forskellige forfattere), men der medtages samtidig en række novellesamlinger og romaner, og bogen dækker perioden 1944 til 2007! Thomas Winther er en af *Himmelskibets* faste redaktører, men er også kendt som den danske S. T. Joshi – landets fremmeste H. P. Lovecraft-ekspert – samt redaktør på det Lovecraft-relaterede fanzine *Nyarlahotep* og ophavsmand til hjemmesiden www.hplovecraft.dk.

Index til gyserantologier er en kuriøs udgivelse, og lad det være sagt med det samme (og med blokbogstaver): RESPEKT til Science Fiction Cirkles forlag og forlagsredaktør Carl-Eddy Skovgaard for at udgive værket. Det fortjener på det bestemteste udgivelse, selvom så "smal" en udgivelse jo nok er noget af en finansiel satsning.

Med sin ganske digre fagbog har Winther foræret "bogsamlere, bibliotekarere, litteraturforskere samt enhver, der interesserer sig for gys- og horrorlitteraturen" – som der står på bagsiden – et superhandy værktøj. Bogen, der er en udvidelse af forfatterens bachelorprojekt på Biblioteksskolen, har været tre år undervejs, og der er sandelig også kælet for detalje og præcision. Alene det, at forsiderne til de 132 antologier er gengivet i bogen, gør det til en fornø-

jelse at browse-bladre gennem værket. (Og at der fandtes så meget horror på dansk, anede jeg ikke – havde jeg vidst det, da jeg arbejdede med kapitlet om dansk horror til min *Homo Timidus*, var dén bog blevet meget længere og min årlige overførsel fra Biblioteksstyrelsen meget større!).

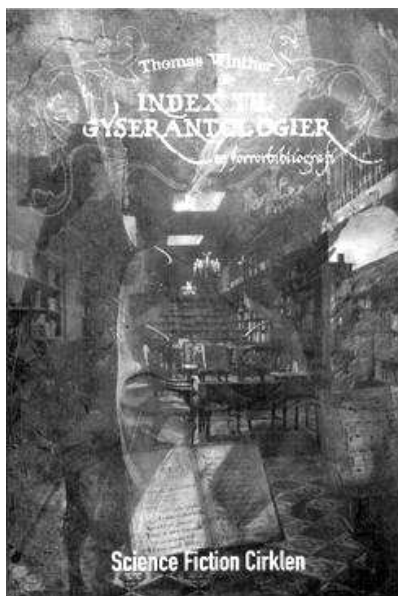
Index til gyserantologier er udformet som et opslagsværk, hvor man kan slå op efter antologititel, forfatternavn, samt værktitel. Svaret er således lige for hånden, hvis man vil vide, hvor mange forskellige danske gyserantologier der indeholder Edgar Allan Poes "The Black Cat" (fem), hvorvidt Richard Mathesons noveller findes i oversættelse (det gør de, et par stykker af dem), eller om Astrid Lindgren nogensinde har skrevet gyserhistorier (det har hun – i hvert fald "Skind Skerping", som udkom på dansk i 2004). Bogen er meget nem at bruge, og som det gælder for alle gode opslagsværker, lader man sig nemt suge ind og rundt i henvisningerne. Og så er der masser – masser – af inspiration til gåsehudsprykkende aften- og nattelæsning (også selvom der ikke er handlingsreferater, blot titelangivelser)!

Index til gyserantologier indledes med en god og koncis intro-

duktion til horrorgenren, den afsluttes med en kommenteret gennemgang af Lovecrafts klassiske essay, *Supernatural Horror in Literature* (med særlig fokus på de af Lovecraft omtalte forfattere, der er udkommet på dansk), og så prydes den af et ualmindeligt flot og stemningsfyldt omslag, udført af Michael Bernth. Jeg må anbefale Winthers bog til alle, der interesserer sig seriøst for genren – og til alle, der mangler inspiration til videre skræklæsning. Der er nemlig ikke meget at udsætte på *Index til gyserantologier* – den sine steder sporadiske korrekturlæsning (allerførste sætning indeholder en temmelig grov kommafejl, "Dette indeks, indeholder oplysninger ...") og det til tider lidt knudrede eller ufikse sprog ("nogle af antologierne ... har ligget på grænsen i forhold til genredefinitionen i forhold til at blive medtaget") undtaget.

Winther er en samvittighedsfuld og omhyggelig forsker, der ikke er bange for at grave dybt i arkiverne og for at få støv og spindelvæv på hænderne. Han har potentialet til at blive horrorens Niels Dalgaard, tror jeg, og jeg håber, at han vil skrive og udgive meget mere om genren (hvad med *Index til gyserromaner*?). Jeg tror – som Lovecraft – at horrorgenren er noget nær udødelig, og selvom vi åbenbart har en del mere horror på dansk, end i hvert fald jeg regnede med, så mangler vi stadig forskning og seriøs fan-granskning inden for området. Dansk horror anno 1944-2007: der er materiale til mindst ét ph.d.-projekt, og Winther har allerede gjort det grove arbejde, i hvert fald hvad angår noveller.

Mathias Clasen

Det Himmelske Tyranni
Stephen Baxter
Novellesamling, 168 sider
SFC, 2007

Denne bog var en af de adskillige bøger som Science Fiction Cirklen skyndsomt fik trykt i forbindelse med Eurocon, og jeg kan lige så godt starte med de dårlige nyheder: *Det Himmelske Tyranni* er rent redigeringsmæssigt en af festivallens mindst heldige udgivelser. Den er sat sammen i hurtig og hast, med frivillig arbejdskraft, uden tid til en gennemarbejdet korrekturlæsning, og resultatet er desværre en meget uprofessionel bog med enorme mængder af fejl. Stort set hver eneste side i bogen er præget af graverende slåfejl, oversætterfejl eller tegn-sætningsfejl - selv sidetallene i indholdsfortegnelsen stemmer ikke. Som en der selv redigerede et Eurocon-blad med en presserende deadline er jeg aldeles forstående overfor problemet med manglende tid og arbejdskraft - nærværende bogs redaktør, Travle Knud Larn, havde jo samtidig tusind andre ting at tage sig af i forbindelse med Eurocon - men hvis SFC som forlag efterstræber en standard der minder om professionalitet (og det burde de, specielt i forhold til hvilke priser, de holder sig), så lever denne udgivelse bestemt ikke op til det ideal. Hvis jeg var SFC, ville jeg sågar stærkt overveje et korrigeret omtryk.

Men derudover vil jeg lade novellernes indholdsmæssige kvalitet stå for egen regning. Der præsenteres her syv noveller fra Baxter's Xeelee-sekvens, et episk *space opera* univers som en stor del af hans forfatterskab - både noveller og romaner - foregår i. Menneskeheden skildres over en periode på fem millioner år, hvor de forsøger at tage kampen op med den overlegne fremmede race, Xeelee'erne. Denne bog indeholder nogle af de tidligste noveller i sekvensen, fra 1987-1991, samt én fra 1995, kendetegnet ved idé-drevne historier med vage persontegninger (Baxter's personer vil blive langt stærkere skildret i hans senere værker).

De bedste af de syv historier er den første, "Spindel-væv" ("Gossamer", 1995), hvor to videnskabskvinders nødlanding

på Pluto resulterer i opdagelsen af en meget fremmed livsform, og især titelnovellen, "Det Himmelske Tyranni" ("The Tyranny of Heaven", 1990), som bl.a. afslører at klassisk litteratur indeholder profetiske beskrivelser af menneskehedens kosmiske skæbne. Sidstnævnte historie indeholder desuden de mest interessante sociale og videnskabelige elementer: et religiøst "triumftog" udsendt fra Jorden med en skjult dagsorden, og opdagelsen af en gammel, havareret menneskekoloni som nu har tilpasset sig livet på overfladen af en neutronstjerne. Yderst spændende og velskildrede idéer.

Idéerne i alle novellerne er generelt gode, storladne og inspirerende, men desværre skaber de overordnet set for det meste mere en hul, TV-serie-agtig stemningsfornemmelse end følelsen af et nuanceret handlingsunivers. Udover afsløringen, i den lidt anstrengt strukturerede næstsidste novelle som mere har karakter af en oversigts-artikel, "Den Skjulte Historie" ("The Secret History", 1991), af hvad Xeelee'erne egentlig planlægger, og hvorfor, er der ingen beskrivelse af dem som kultur eller individer, og ingen forklaring på hvorfor de lader en ignorant menneskehed bekriige dem. Historierne præges desuden ret meget af ting som efterhånden er blevet overbrugt i litteraturen, såsom ormehuller, og Baxter er også lige lovlig glad for tidsrejser, som mildest talt ikke er et "hårdt" SF-element, men tværtimod meget vanskeligt at håndtere godt og konsekvent, hvilket er grunden til at det, såvidt mit begrænsede overblik rækker, ikke bliver brugt så meget i nyere SF som det blev tidligere.

I sidste ende synes jeg, der er adskillige aspekter ved historierne i denne samling som mangler både uddybende detaljer og logisk sammenhæng - hvilket jo nok kan forklares ved at disse historier er blandt Baxter's både korte, tidlige og til tider ærlig talt en lille smule amatør-agtige værker. Som tilskuer til Baxter's imponerende rumpanoramaer sidder jeg nok tilbage

med en grandios stemningsfølelse, men til gengæld synes jeg at jeg i disse noveller ender med at mangle tilfredsstillelsen ved gedigen indholdsmæssig substans. Men det er ingen stor klage, for en SF-forfatter som klarer at inspirere sine læsere må ganske uholdt siges at være en værdig eksponent for genren. Karakter: 7 ud af 10

Tue Sørensen

Fido

Film, Canada, 2006, 91 min.

Instr.: Andrew Currie

Medvrk.: Carrie-Anne Moss, Dylan Baker, Billy Connolly, Tim Blake Nelson, m.fl.

Ni ud af ti zombie-kendere vil skrive under på at *Fido* er bedre end *Shaun of the Dead*. Begge film er zombie-komedier (snart en genre for sig selv - "zom coms"), men *Fido* er langt mere absurd og subtil. Den foregår i 1950'erne, i en forstad der er som taget ud af datidens billedblade - bortset lige fra at der er tamme zombier overalt. De har et halsbånd på som undertrykker deres dræbe- og spise-trang og får dem til at adlyde enhver ordre (så længe den er simpel). Så der er altså skraldezombier, flyttezombier, mælkezombier, gartnerzombier, etc. At have en hus-zombie til at servere mad og gøre rent er højeste mode. Samfundet er selvfølgelig en total politistat, kørt af kontrolorganisationen ZomCom (hvor har vi hørt dét før...?), hvor børn får udleveret skydevåben når de er 12, og lærer at skyde zombier i fald de skulle angribe. Igen. De vilde zombier lever i "the wild zones" udenfor byen, hvor de er indhegnet (udhegnet?). Hele verden er inficeret med rumsporer der zombificerer alle mennesker der dør. Således er der hurtigt blevet mange zombier, og alle levende mennesker skal nu tage stilling til om de har råd til en rigtig begravelse når de dør (hvor hovedet skal skilles fra kroppen og begraves separat - i en "head coffin"), eller om de bare vil blive zombier.

Vi følger en ganske typisk familie, hvor faren er en slapsvans

som er bange for zombier. Men hans kone insisterer på at de også skal have en hus-zombie (naboen har allerede seks!), og sønnen kalder denne for Fido. Fido er en god og relativt intelligent zombie, som adlyder sønnens ordrer selv når hans hæmmende halsbånd går i stykker! Ikke desto mindre kommer Fido dog i et svagt øjeblik til at spise genboen Mrs. Henderson - og så har vi balladen. Ikke mindst fordi den nye nabo er sikkerhedschef for ZomCom...

Det er en virkelig flot produceret film med adskillige lag, og skuespillet er meget imponerende (man kan roligt se filmen alene for Carrie-Anne Moss' skyld - hun vandt også en pris for bedste kvindelige hovedrolle i en canadisk film). Dette specielle samfund beskrives i mange aspekter; filmen er fuld af morsom dialog og tankevækkende detaljer. Den lægger i starten op til noget nær det rene slapstick, men bliver mere og mere seriøs som den skrider frem (omend den selvfølgelig fortsætter med at være en komedie), hvilket både er overraskende og tilfredsstillende. Humoren er ikke af den nedgørende og vulgære type som man f.eks. ser det i *Shaun of the Dead*. I *Fido* er komikken intelligent og altid smagfuld, omend morbid. Højest anbefalelsesværdig! Karakter: 9 ud af 10

Tue Sørensen

Stardust

Film, USA/UK, 2007, 130 min.

Instr.: Matthew Vaughn

Medvrk.: Charlie Cox, Clare Danes, Michelle Pfeiffer, Robert De Niro, m.fl.

Udenfor en lille engelsk landsby står der en gammel mur, som er indgangen til et magisk eventyr- rige. Da en stjerne falder ned lige på den anden side af muren, lover den unge Tristan byens smukkeste pige at han vil tage ind i eventyr- riget for at hente hende den faldne stjerne. Sådan begynder en begivenhedsrig færd blandt hekse og rivaliserende kongesønner, og en stjerne i menneskelig form, som ikke lige vil som Tristan vil...

Neil Gaiman kalder *Stardust* for den mindst litterære af sine bøger; det er en historie som er skrevet for sjov, uden de store subtekstuelle tanker eller temaer. Som sådan må man jo sige at den passer perfekt ind i Hollywoods film-repertoire. Filmatiseringen er blevet en komedie som nok er sjov - endda meget sjov -, men til gengæld fattig på andet indhold. Det skal dog understreges at filmen er meget velproduceret, med rigtig flotte effekter og gode britiske skuespillere som kan deres kram. Underholdende og anbefalelsesværdig er filmen absolut, men alligevel også en lille smule skuffende, fordi man nok havde forventet en lille smule mere kød på de fortællelemæssige knogler. Karakter: 7 ud af 10.

Tue Sørensen

Nightmare City 2035

Film, USA/Bulgarien, 2007, 86 min.

Instr. Terence H. Winkless

Medvrk.: Maxwell Caulfield, Alexis Thorpe, Todd Jensen, Stefan Ivanov, m.fl.

Selvom titlen måske nærmere tyder på et computerspil, så er *Nightmare City 2035* faktisk en anstændig sci-fi film med en udmærket cyberpunk-historie og ganske gode visuelle effekter. Efter internettets sammenbrud i 2020 er en online-hungrende befolkning blevet udstyret med microchips - eller identichips - i hjernen, som bl.a. skaber en illusion om en bedre verden omkring

dem (ja, meget ligesom i Stanislaw Lem's *Fremtidskongressen*, hvor det dog er kemikalier i luften der skaber illusionerne). Bl. a. på grund af en anarkistisk oprørsgruppe er denne illusion nu ved at briste, og magteliten pønser nu på at bruge chippen til at kontrollere hele befolkningens hjernekemi, dvs. gøre dem til viljeløse forbrugerzombier. Oprørernes leder er pigen Kyla, som render rundt med selve identichippens prototype, idet hun som lille blev adopteret af dens opfinder, og hun kan bruge chippens fulde potentiale, såsom at projicere holografiske billeder fra nethinden, og downloade virus i computere direkte via øjnene, og kontrollere de automatiske politi-droner.

Filmene er tydeligvis en lav-budget-produktion, optaget i Bulgarien med bulgarsk arbejdskraft (det ser man af slutteksterne), og den ligner også på mange punkter en Roger Corman-produktion. Man introduceres i begyndelsen til de to politi-mænd, McDowell (Maxwell Caulfield) og Stevenson (Stefan Ivanov); især sidstnævnte overspiller ret kraftigt i sit forsøg på at spille en voldelig amerikansk strømer. Men både historie og skuespil er faktisk bedre end man skulle tro (Maxwell Caulfield er trækplastret her, og han gør det faktisk overraskende godt), og når den først er kommet i gang, er der ikke et kedeligt øjeblik. Effekterne er lavet med tydelig lidenskab og går rigtig godt i spænd med plottet. Der er ikke spildt penge på dyre action-shots og eksplosioner (selvom der er nogle virkelig flotte laser-gevær-effekter); selve action'en ligger mere i menneskelige situationer såsom fysiske nærkampe, polemisk dialog og politisk substans. Som en bruger nævnte på IMDb's forum: det er ikke en stor film med små ideer, men en lille film med store ideer. En ganske sej og velproduceret sci-fi film, selvom visse elementer dels er lidt amatøragtige og dels set ret ofte før. Men alligevel en værdig DVD i en science fiction fans samling. Karakter: 8 ud af 10.

Tue Sørensen

The Sarah Connor Chronicles, Pilot Episode

TV-serie-pilot, USA, 2007, 50 min.

Instr.: David Nutter

Medvrk.: Lena Heady, Summer Glau, Thomas Dekker, m.fl.

"Come with me if you want to live."

Så kom første afsnit af Terminator TV-serien. Den foregår to år efter Terminator 2, hvor vi dog i TV-serien befinder os i 1999. Alting er blevet "tweaket" en lille smule i forhold til den originale historie; det er lige et par år senere, og Sarah Connor er lige et par år yngre, etc. John Connor, som skal blive leder af modstandsbevægelsen i fremtiden, er her 15 år gammel, og første afsnit af serien bruges på først at flygte fra en terminator, så få en ny kvindelig terminator fra 2027 som Johns beskytter, og siden at hoppe otte år frem i tiden, til 2007, hvilket etablerer at dette er en anden tidslinje end i Terminator 3-filmen, hvor atomkrigen bryder ud i 2004. Herved har de (hvad andet kunne man også vente?) én gang for alle udryddet chancen for at lade filmene og serien være indbyrdes konsekvente. Og det bliver sikkert bare endnu mere rodet når nu Terminator-film nr. 4 kommer i 2008 eller '09. Oh well. Happens all the time. Man forstår bare ikke at når de alligevel ødelægger tidslinjen, hvorfor er det så vigtigt at starte historien i 1999 (når den film som serien foregår "to år efter" fandt sted i 1994), og så hoppe frem til sølle otte år ude i frem-/nutiden? Når tidslinjen alligevel ikke fungerer, hvorfor så bekymre sig om de par år? Hvorfor ikke bare lade som om at T2 foregik i 2005, og så være i 2007 fra begyndelsen af? Virker dumt på mig. Virker som om hele pilot-episoden bliver spildt på en teknikalitet. Nå, men logik er jo heller ikke amerikanske TV-seriers stærke side, specielt - desværre - når det kommer til sci-fi serier.

Men, hvad angår action og skuespil - de tre hovedrolle-indehavere er alle udmærkede - er serien såmænd ganske god og elementært

spændende og giver seeren lyst til at følge med i de næste afsnit. Så en total fiasko er den trods alt ikke. Karakter: 6 ud af 10.

Tue Sørensen

Ultraviolet

TV-serie, UK, 1998, 50 min. pr. afsnit (6 afsnit)

Instr.: Joe Ahearne

Medvrk.: Jack Davenport, Susannah Harker, Idris Elba, Collette Brown, m.fl.

Ultraviolet er en moderne historie om vampyrer, som imidlertid ikke nævner ordet "vampyrer". De omtales kun som "leeches" (igler).

En lille regeringsgodkendt task force inden for politiet er de eneste der kender til eksistensen af "iglerne", og de kæmper en desperat kamp for at finde ud af hvor mange vampyrer der er, hvad deres planer er, og hvordan de kan bekæmpes. Det er svært, idet der er mange og velorganiserede vampyrer, som selv bruger ny videnskab til deres fordel, selv om de ikke kan detekteres elektronisk (dvs. de kan ikke ses på kameraer, og heller ikke høres gennem mobiltelefoner - hvilket, i kombination med at de kun er ude om natten, gør dem næsten totalt usynlige i et high-tech samfund!). Hvert afsnit af serien byder på en ny idé om hvordan vampyrene enten kan bekæmpes, eller bruge bio-teknologi til deres fordel. Vampyrene forsøger at fusionere deres DNA med menneskenes, og gør f.eks. en kvinde gravid med et hybridfoster som ikke kan ses på nogen scanner. I løbet af historien, hvor både menneskenes og vampyrenes relationer bliver ganske tætte, forsøger vampyrene også at overbevise menneskene (og seerne) om at de kun er ude på fredelig sameksistens, og man er meget tæt på at tro dem!

Serien består desværre kun af seks afsnit, men de udgør en afsluttet historie. Den er ude på britisk DVD (uden undertekster), og kan varmt anbefales. (I øvrigt skulle der i 2000 have været lavet en amr. version af denne serie, men der blev kun produceret et

pilot-afsnit, som aldrig blev sendt.)

Karakter: 9 ud af 10.

Tue Sørensen

Supernova Sæson 1

TV-serie, UK/AUS, 2005, 29 min. pr. afsnit (6 afsnit)

Instr.: Matt Lipsey

Manuskript: Harry Cripps

Medvrk.: Rob Brydon, Kris McQuade, Peter Kowitz, Kat Stewart, Tim Draxl, m.fl.

Præmisset: Den britiske astronom Paul Hamilton (Rob Brydon) får job som stjernegas-ekspert på et observatorium i den australske ødemark. Her arbejder bl.a. også Max, som tvinger alle til at udleve hans drøm om at være stjerneskibskaptajn, og Rachel, hvis meget mandige kæreste er astronaut på en rumstation i kredsløb om Mars (men som hun ikke desto mindre kan snakke med i radioen i real-time!), og den 22-årige professor Mike. Som komedieserie kan Supernova tillade sig at tage visse friheder, især med det videnskabelige indhold, så holdets astronomiske undersøgelser er lige lovlig larger-than-life, selvom det skal forestille at foregå sådan cirka i nutiden. Deres satellitkamera kan drøne gennem ormehuller og finde jordlignende planeter i andre galakser (!) - og se dem blive ødelagt af supernovaer. I et afsnit tror de at de kan se Guds ansigt i en fjern stjernetape - men det viser sig at være Doctor Who's ansigt, idet et TV-signal lige kom på tværs...

Det er dog trods alt en lavbudget TV-serie, som nok opretholder et vist niveau af underholdende humor, men på den anden side er der også lidt langt mellem snapsene. Det er ganske typisk britisk/australsk TV-humor (der er også noget toilet-"humor", men heldigvis ikke i overvældende mængder), men trods alt i den bedre ende, og vil være specielt sjovt hvis man er astronomi-interesseret - og hvem er ikke det i en forening som vores?

Der er også en 2. sæson på yderligere seks afsnit fra 2006, men om serien fortsætter længere end

det, vides endnu ikke. Kun 1. sæson er i skrivende stund kommet på DVD.

Karakter: 7 ud af 10.

Tue Sørensen

The Librarian: Quest For The Spear

TV-film, USA, 2004, 90 min.

Instr.: Peter Winther

Medvrk.: Noah Wyle, Bob Newhart, Sonya Walger, Kyle MacLachlan, Kelly Hu, m.fl.

Man hører ikke så meget om TV-film, men med moderne *special effects* kan de faktisk være ligeså visuelt imponerende som Hollywood-film, og *The Librarian* er bestemt i samme kvalitetskategori som en dyr Hollywoodproduktion. Konceptet kan beskrives som "humoristisk Indiana Jones for nørder". Vi har en hemmelig organisation kaldet The Library, som i et tophemmeligt underjordisk bibliotek opbevarer farlig historisk viden og artefakter fra mytologiske og bibelske tider. Pagtens Ark, Pandoras Æske og alt den slags. "The Librarian" er bibliotekets primære *field agent*, som skal finde og beskytte disse artefakter mod diverse skurkagtige organisationer. Det er et mægtig underholdende koncept med masser af seje detaljer (det nuværende Library er det andet af slagsen; det første var biblioteket i Alexandria), og kan trække på uanede mængder af historiske og mytologiske begivenheder og personer. I den første film bliver Noah Wyle's figur, Flynn Carsen - en 30-årig nørdet evighedsstuderende med 22 universitetsgrader -, hyret som den nye Librarian, og møder under sin første mission også sin egen personlige livvagter, den Lara Croft-agtige Nicole Noone (Sonya Walger). De skal så finde de tre dele af "the spear of destiny"; det spyd som gennemborede Jesus på korset, og som giver enorm magt til de folk der besidder det (tidligere besiddere tæller bl.a. Karl d. Store, Napoleon og Hitler).

Filmen har som sagt et godt koncept, og derfor er det ærgeligt at det ikke bruges bedre. Komikken går ofte lidt for langt ud, og

historien udvikler sig ikke helt tilfredsstillende. Men den indeholder stadig en masse sjove elementer af den type som enhver ægte nörd garanteret har drømt om mange gange, og det gør den absolut et bekendtskab værd. Karakter: 7 ud af 10 - næsten 8.

Tue Sørensen

The Librarian II: Return To King Solomon's Mines

TV-film, USA, 2006, 95 min.

Instr.: Jonathan Frakes

Medvrk.: Noah Wyle, Bob Newhart, Gabrielle Anwar, m.fl.

Den anden film i serien mangler desværre den inspiration og charme som den første film trods alt havde. Vores bibliotekar-helt må tage til Casablanca for at forhindre nogle skurke i at få fat på The Book of Solomon (som befinder sig i Kong Salomons miner), som kan ændre tid og rum og dermed omskrive historien. Der er referencer til, og musik fra, Bogart-filmen *Casablanca*, men videre sjovt bliver det aldrig. Historien er præget af klichéer og rip-offs fra Indiana Jones, og mangler de mange sjove detaljer fra l'eren. Der er selvfølgelig Gabrielle Anwar at kigge på, men det trækker kun et enkelt karakterpoint opad. Desværre en film der forbliver forglemmelig. Karakter: 4 ud af 10.

Tue Sørensen

Zoom

Film, USA, 2006, 83 min.

Instr.: Peter Hewitt

Medvrk.: Tim Allen, Courteney Cox, Chevy Chase, Kate Mara, m.fl.

Zoom er en ganske velproduceret superheltefilm for børn. Den er ikke i klasse med *The Incredibles* eller *Sky High*, men den er bestemt ikke så dårlig som dens

IMDb rating (2.8) indikerer. Tim Allen spiller næsten samme type rolle som i *Galaxy Quest*. Her er han den afdankede, pensionerede superhelt Zoom, som meget mod sin vilje må træne et nyt team af helt unge superhelte for at imødegå truslen fra superskurken Concussion, som for mange år siden udraderede Zoom's gamle super-gruppe, the Zenith Patrol. Filmen er, som så mange børnefilm, en sentimental komedie, men en rimelig underholdende en af slagsen. Den indeholder dog også en del langsomme og halvkedelige passager. Store dele af komikken fungerer godt, men der er ikke meget bid i klimakset. Filmen er også plaget af mange klichéer, og selvom den måske er ment som en hyldelse til tegneseriefans, så lykkedes det (i modsætning til *Galaxy Quest*) ikke særlig godt for den at vise det. Karakter: 5 ud af 10.

Tue Sørensen

Fordærv

Michael Kamp

Roman, 99 sider – paperback

Books on Demand 2007

www.michaelkamp.dk

Dette er en kort hurtig læst bog der handler om en klasse i opløsning. Klassen bliver langsomt fordærvet og klasselæreren "mister" flere og flere elever. Han forsøger desperat at holde liv i de der stadig er håb for, men de forsøg han gør på at adskille de døde fra de levende bliver alle afvist fra skolens ledelse, for i folkeskolen gør man ikke forskel, og bare fordi nogle af eleverne er blevet til zombier, der forsøger at æde de andre elever, så er det ikke i orden at isolere dem.

Vi følger klasselæreren Gregers i gennem bogen, men i hvert kapitel er der sat fokus på en enkelt elev. Det starter med klassens stille pige, som der ikke rigtigt er nogen der lægger mærke til pludseligt sidder og er død, for normalt er hun heller ikke en man lægger mærke til. Nu er hendes blik blevet endnu mere tomt, og hun sidder og snerrer. Herefter breder zombificeringen sig, men problemet bliver for alvor tydeligt da ele-

verne begynder at overfalde de andre elever fra specielt de yngre klasser.

Historien er ikke specielt blodig (af en zombie fortælling). Bogen handler da også mere om de problemer der kan opstå i specielt folkeskolens større klasser med isolering af elever, hadekampanjer og usikre elevers forsøg på at finde sig tilrette med de andre elever. Forfatteren Michael Kamp er uddannet folkeskolelærer og har hovedsageligt undervist i de større klasser, så mon ikke det er her inspirationen er hentet. Bogens emner er således nogle der gør at bogen vil kunne bruges i undervisningen til brug som oplæg til diskussion omkring hvordan en skoleklasse fungerer. Jeg tror dog næppe at bogen i praksis vil blive brugt i undervisningen, for selvom emnerne er velegnede, så er jeg ikke sikker på at alle elever vil syntes om at læse om zombier der æder børn (personligt ville jeg have elsket hvis min folkeskolelærer havde givet os denne bog, men da jeg gik i 9. klasse læste jeg selvfølgelig også bøger som Dennis Jürgensens *Kadaver-march*).

Bogen er skrevet med en skæv sort humor, så selvom den handler om børn der æder børn, så kan man ikke lade være med at trække på smilebåndet over passager som: *"Da Gregers dagen efter kom ind i klassen til dansktimen, sad Poul og stirrede ud i luften med brystne, gullige øjne og svajede på stolen. De andre elever havde rykket deres borde væk fra ham, så han nu sad i en ryddet cirkel i hjørnet. Det kom ikke bag på Gregers. De vidste godt, hvordan det var fat hjemme hos Poul, så han var i virkeligheden nok bedre tjent med at være død"* eller *"Lille Anne fra 3. havde mistet både sin kind og sin skoletaske og det var strømmet ind med forældredreklager"*

Ligesom Romeros Zombiefilm indeholder kommentarer om samfundet, så gør denne bog det også, blot med helt andre virkemidler.

Bogen kan anbefales både hvis man vil læse en kommentar til

folkeskolen, og hvis man vil underholdes med en anderledes zombie-fortælling.

Thomas Winther

Malurt

C.P. Taylor

Roman, 341 sider

Fokal, 2006

Doktor Sabian Blake har fået fingre i den mystiske bog *Nemorensis*. Ud fra studierne af denne bog har han fundet ud af at himmellegemet Malurt vil ramme jorden, noget der vil medføre at London vil blive slettet fra verdenskortet. Blake ser her chancen for at blive berømt, ved at være den første der opdager dette himmellegeme, men han er ikke rigtigt klar over hvordan han bedst udnytter sin viden, for hvordan udnytter man at man ved at mange vil dø? Den mystiske bog bevidner nemlig ikke blot om nedslaget, men har en profeti tilknyttet, om at jorden vil blive rystet i sin grundvold: Malurt ... den klare stjerne skal falde fra himlen ... og mange vil dø af dens bitterhed. Et forvarsel ses nogle dage i forvejen hvor hele byen gennemrystes, og alle dyr stormer gennem gaderne og angriber de menneske de støder på. Ifølge bogen *Nemorensis* er dette en kort tilbagevenden til verden som den så ud før den blev skabt, og en ny tid er nu startet. Blake finder dog hurtigt ud af at der er flere der er interesserede i bogen, og den viden den indeholder.

I Blakes hus er Agetta ansat som stuepige. Når hun ser sit snit til det, stjæler hun fra Blake og hans gæster. Dette er noget hun opfordres til af sin far, som selv har sine lyssky forretninger. Han har bl.a. en falden engel i lænker på sit loft, en engel han har tænkt sig at udstille i et freakshow. Agetta får dog andet at tænke på end smårapsier, da hun kontaktes af nogle mystiske folk, der giver hende et brændemærke formet som et øje i hendes hånd. Hun bliver sendt hen til boghandleren Thaddeus og bedt om at skaffe *Nemorensis* til ham. Hjulpet af englen Tegatus, som hun befrier fra sin faders fangenskab, bliver Agetta

kastet ud i kampen for at redde verden fra den kommende ødelæggelse og vanvid som Malurt vil medføre. Det viser sig nemlig at Tegatus ikke er den eneste faldne engel der vandrer i Londons gader, og at det er en af de andre der er skyld i at meteoritten Malurt styrter mod jorden. Alle har dog deres egne dagsordner, og det er svært at vide hvem man kan stole på.

Dette er en fantasy-bog sat i London år 1756. Bogen er fyldt med mystiske budbringere, engle, demoner og spøgelse. *Malurt* er en uafhængig fortsættelse til *Skyggemaner* (forlaget Per Kofod 2003), men kan sagtens læses selvstændigt

Forfatteren G. P. Taylor er sognepræst i Cloughton ved Yorkshire. Jeg ved ikke om man kan kalde bogen for kristen fantasy, men der er klare kristne referencer, uden at den på noget tidspunkt bliver "hellig" eller prædikende, så det er bestemt ikke noget der skal afskrække nogen.

Bogen kan virke noget rodet indtil man kommer ordentligt ind i den, da der er mange folk som bliver præsenteret, og da alle som sagt har deres egne dagsordner, kan det godt blive forvirrende. Omvendt så sker der hele tiden noget i handlingen, og den forvirring man selv kan sidde med, passer sikkert også meget godt med Agettas forvirring over det der sker omkring hende. Skulle man få rodet rundt i bogens personer, så findes der en oversigt over persongalleriet på bogens hjemmeside www.hotterthanpotter.dk.

Thomas Winther

Når Mørket Kommer

Patrick Leis

Paperback, 160 sider

Facet 2007

Forfatteren Patrick Leis var blevet kontaktet af et forlag med en forespørgsel på en gyserbog til en serie af letlæsningsbøger. Dette blev til bogen *Når mørket kommer*, men forlaget syntes ikke bogen var letlæselig nok til denne serie (den har et lital på 32). I stedet for at ændre på bogen, så den

blev mere letlæselig, har Patrick kastet sig over en anden historie til den serie, og har nu fået *Når mørket kommer* udgivet på forlaget Facet. Da bogen er fremkommet som en del af et lidt specielt projekt, så blev Patrick enig med Facet om at udvide projektet, så den er også blevet et forsøg ud i "graphic novel" traditionen, så Patrick har lavet over 120 illustrationer til den.

Vi følger en dansk familie der skal på ferie i en fjeldhytte i Norge, hvilket teenager datteren Mia bestemt ikke er meget for. Bedre bliver det ikke da hun kan se at

de er så langt ude at der ikke er nogen dækning på mobilen, så hun dermed er uden kontaktmuligheder til sine veninder. Grunden til at familiefaderen Lasse har slæbt sin familie med så langt væk, er at han vil opleve den forstående måneformørkelse, langt væk fra byernes forstyrrende lys. Mia er dog ligeglad med dette naturfænomen, og på aftenen for formørkelsen går hun tidligt i seng og ligger og ærgrer sig over ikke at kunne være med til skolefesten, der finder sted samme aften. Da hun ligger i sengen, hører hun en lokkende musik/sang fra skoven, og da hun kigger ud af vinduet, ser hun en smuk ung mand der står i skovbrynet. Hun føler sig draget, kravler ud gennem vindu-

et, og følger ham ind i skoven, ind i tågefolkets verden. Det er en smuk verden med smukke alfeagtige mennesker, så hun følger villigt med og lægger sig med velbehag på alteret...

Forældrene har opdaget at datteren er væk, og faderen begiver sig ind i skoven for at lede efter hende, nervøs for at den sindsforstyrrede vagabond, der tidligere har forsøgt at skræmme dem væk med historier om forsvundne børn, har taget hende...

Det kunne lyde som om dette er historien om mødet mellem mennesker og skovvæsner, men det udvikler sig hurtigt til at blive alt andet end en sød fantasy historie, og man bliver mindet om at Patrick endnu ikke er færdig med sin zombie-trilogi (*Requiem*, *Pax Immortalis* og den endnu uudkomne *Regnum Mortis*), og således stadig har sin tankegang i disse baner.

Bogen er rigt illustreret, hvilket er med til at gøre bogen rigtigt stemningsfuld, og illustrationerne underbygger historien glimrende. Specielt kan jeg godt lide den illustration hvor han har lånt figurer fra flere af hans andre bøger (*Pax Immortalis*, *Psykonauten*, *Imitator* mfl.).

Bogen er skrevet til at være en letlæsningsbog, hvilket man ikke tænker over når man sidder med den, men det gør at den er hurtigt læst, men den når både at fange og overraske læseren.

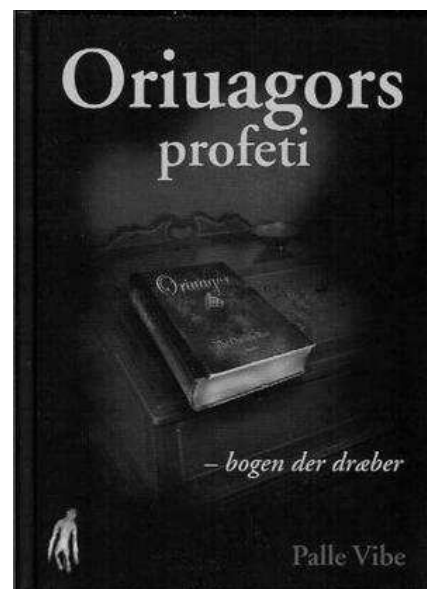
Thomas Winther

Oriuagors profeti – bogen der gør vanvittig Roman af Palle Vibe Fahrenheit 2007

I 1978 udkom der på forlaget Vinten en bog med titlen *Oiufael's bog*, en bog der siden er gået hen og blevet en sjældenhed inden for dansk horror-litteratur. Sjældnen både i den forstand at den er svær at opspore, men også fordi der har været langt imellem horror bøger, skrevet af danskere, der fungerer så godt som denne, i forhold til de virkemidler, som en rigtig horror-fortælling skal virke med. Bogens forside viste 3 små

menneskelignende figurer der stod på en bog, og bladrede man den igennem, kunne den virke noget rodet, da bogen er opdelt i 3 afsnit der var trykt med hver sin font. Interessen vil dog blive fanget hvis man kom forbi en af de få illustrationer i bogen, illustrationer som mest er en sort side hvor en svag kontur af et ansigt stirre ud på en fra bogen. Bogen har igen de 30 år der er gået fået en mindre kultstatus, og specielt blandt samlere af horror-litteratur har den fundet sin plads. Titlen *Oiufael's* vil nogen nok forbinde med Erwin Neutsky-Wulff, og bogens dedikation går da også til ham. Dedikationens ordlyd om at Neutsky-Wulff skulle have dannet det grundlag som bogen er skrevet på, henviser dog kun til denne brug af ordet (afslører Palle Vibe i en artikel i fanzinet *Franks Hermetiske Garage*, 2003). Bogen er nu blevet genudgivet, men nu er titlen *Oriuagors profeti*, men dette er dog ikke det eneste der er ændret. Forfatteren Palle Vibe har omskrevet dele af den, hvorved handlingen er ført op til nutiden.

Bogen starter med en person der beretter om de forfærdelige hændelser der igennem mange år har overskygget hans sind. I sin ungdom var han med sine søstre på besøg hos deres onkel og tante på deres gård. Onklen havde en omfattende bogsamling, og søstre der elskede at læse, kastede sig straks over denne. Der var dog en bog som de ikke måtte

læse, en stor, blå læderindbunden bog, som onklen hurtigt fjerner og låser inde. Som altid er det mest spændende, det der er forbudt, så det lykkedes den ene af pigerne at stjæle nøglen og få fingrene i bogen. Dette viser sig hurtigt at være fatalt, for da hun og broderen læser i bogen, bliver de begge revet ind i begyndende vanvid. Ikke nok med at de psykisk bliver påvirket af det de læser, men der begynder også at ske mystiske ting omkring dem, mindre dyr dør, og de større bliver skræmte. Rundt om huset begynder de at finde mystiske fodspor, og små groteske menneskelignende lerfigurer begynder at dukke op. Onklen fortæller at så vidt han ved, så er det en bog der er blevet skrevet for at hjælpe Antikrists komme. Da bogen skulle trykkes, måtte der hyres et hav af forskellige sættere, da man ikke kunne få nogen til at sætte mere end en side af bogen ad gangen, da arbejdet med teksten fyldte dem med en sådan gru, at de uanset betalingen ikke ville have mere med den at gøre.

Beretningen om hvad der skete på onklens gård, bliver nedfældet mange år senere, på det sindssygehospital hvor manden har været indespærret lige siden. Dette er det første vidnesbyrd manden har givet af hvad der skete, så det vækker selvfølgelig opmærksomhed på stedet, specielt i den specielle parapsykologiske afdeling. Hewlett, der er leder af den parapsykologiske afdeling, bliver optaget af sagen, og da det efter lang tids søgen lykkedes ham at opspore et eksemplar af bogen, beslutter han sig for at studere den. Han starter forsigtigt ud med at få lavet toksikologiske undersøgelser af bogen, for at se om der kan være giftstoffer indblandet. Da hans indledende studier ikke giver noget svar, begynder han at læse i bogen sammen med en præst som også er blevet sat ind i mysteriet.

Bogen er som sagt opdelt i tre afsnit. Det sidste afsnit finder stadig sted på det psykologiske institut, hvor analysen af bogen fortæller, også fordi man nu har en

medarbejder som man skal have kureret for bogens følgevirkninger.

Lige siden jeg første gang læste denne bog, har den haft en fast plads på min hylde over favorit horrorbøger, og denne opdaterede udgave skal bestemt op og stå ved siden af den oprindelige udgave. Det er dog en skam at de meget virkningsfulde illustrationer fra den oprindelige udgave ikke er medtaget i den nye.

Thomas Winther

Sea Kings of Mars

Novellesamling

af Leigh Brackett

653 sider, £9.99

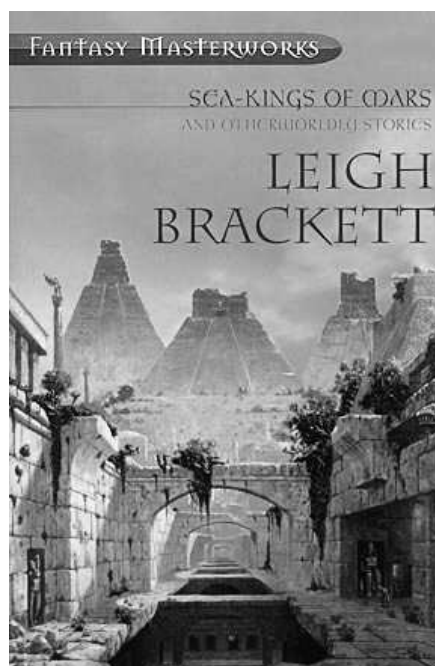
Gollancz Fantasy Masterworks, 2005

Jeg holder meget af Gollancz' serie Fantasy Masterworks, som genoptrykker klassiske tekster, der ellers kan være svære at få fat på, især i samlede og redigerede udgaver. Turen er her kommet til en af de første store kvindelige science fiction-forfattere, Leigh Brackett. I dag er Brackett nok mest kendt som filmmanuskriptforfatter, bl.a. af klassikere som *The Maltese Falcon*, *The Big Sleep*, *A Kiss Before Dying* – og *The Empire Strikes Back*, der blev hendes sidste værk. Hun døde af kræft under arbejdet med manuset, og man kan spekulere på, hvor meget anderledes filmen

ville være blevet, hvis hun selv havde kunnet gøre den færdig.

Nogle vil sikkert spørge hvad en science fiction-forfatter laver i en fantasy-serie. Hvorfor er disse noveller ikke i stedet optrykt i Gollancz' søsterserie Science Fiction Masterworks? Svaret er, at grænsen for hvad der er science fiction, har flyttet sig. Selvom historierne i *Sea Kings of Mars* blev regnet som sf da de blev skrevet i 40'erne og 50'erne, vil man i dag regne dem for fantasy eller i bedste fald 'science fantasy'. Nærmere bestemt tilhører historierne (med en enkelt undtagelse) undergenren planetary romance: eventyrlige historier i eksotiske omgivelser på fremmede planeter. Planeterne er her Venus og især Mars, og de fleste af historierne (med to undtagelser) foregår i samme fremtidsunivers. Det er ikke realistiske udgaver af Mars og Venus, og det var Brackett udmærket klar over, da hun skrev historierne. Men hvorfor holde sig til realisme, når det er meget mere underholdene at have kanaler og en million år gamle byer på Mars og dampende have og jungler på Venus? På begge disse planeter er de indfødte tilpas menneskelignende til at der kan komme romantiske affærer ud af det, og Bracketts historier flyder da også over med stærke, eventyrlystne mænd og smukke, viljestærke kvinder. Med andre ord er det historier for alle med en indre drengerøv, men uden det nedladende kvindesyn, mange af samtidens andre fantastikforfattere besad. Selvom hovedpersonerne uden undtagelse er mænd, gør kvinderne lige så meget eller mere for at føre fortællingerne frem, og de falder ikke i svime over det første, bedste stykke mandfolk, der dukker op. Selvom der er masser af action, er det ofte det personlige drama der driver historierne frem.

De fleste af Bracketts hovedpersoner er enspændere, der føler sig utilpas i det alt for civiliserede samfund på Jorden og derfor søger lykken på det barbariske Venus eller de forfaldne og dystre byer på Mars. Det er ikke steder, der byder mennesker velkom-

men, og lykken må man kæmpe for – og selv da gives der ingen garantier for at man vinder den (for 'finder' den gør man ikke). Den eneste person, der går igen i mere end én af historierne, er Bracketts mest kendte helt, Eric John Stark, der også er hovedpersonen i Bracketts senere Skaith-trilogi (skrevet sidste gang Hollywoods forfattere gik i strejke). Den egentlige gennemgående hovedperson er Bracketts udgave af Mars (og i mindre grad Venus) – en baggrundsverden, der i øvrigt ville fungere fint til rollespil.

Titelhistorien *Sea Kings of Mars* er en kort roman (135 sider), som Brackett senere udvidede under titlen *The Sword of Rhiannon*. Hovedpersonen Matt Carse bliver transporteret tilbage til en tid, hvor der var oceaner på Mars, og hurtigt finder sig klemmt mellem to nationer i en krig. Dette er en af samlingens bedste historier, men jeg vil også fremhæve *The Road to Sinharat*, *The Moon that Vanished* og *Lorelei of the Red Mist*. Sidstnævnte har Ray Bradbury som medforfatter. Brackett fik et tilbud om at skrive filmmanuskripter, så Bradbury overtog simpelt hen den halvfærdige kortroman og skrev den færdig uden andet at gå på end hvad Brackett allerede havde skrevet.

Af de to historier, der ikke foregår i det sammenhængende univers, falder den ene, "The Jewel of Bas", godt ind i den overordnede stil. Den anden, "The Tweener", er en udmærket historie, men det er et helt andet (og mere realistisk) Mars, der er med, og stilen er mere filosofisk/psykologisk gyser end planetary romance. Den minder faktisk mest om noget, Bradbury kunne have skrevet. Det er et lidt underligt valg, især fordi Brackett skrev flere udmærkede Mars-eventyr, der ikke har fundet plads i samlingen.

Alt i alt byder samlingen på mange rigtig gode historier fra den gang, populær fantasy ikke behøvede fylde flere tusind sider. Det er underholdning med masser af atmosfære og en del flere nuancer end meget af det bræk,

der bliver skrevet nu om dage – uden at man dog skal forvente at finde ret meget dybere mening. Bogen er ud over historierne selv udstyret med et kort over Bracketts Mars, et forord skrevet af Brackett selv og et længere efterord skrevet af Stephen Jones. Kan varmt anbefales.

Klaus Æ. Mogensen

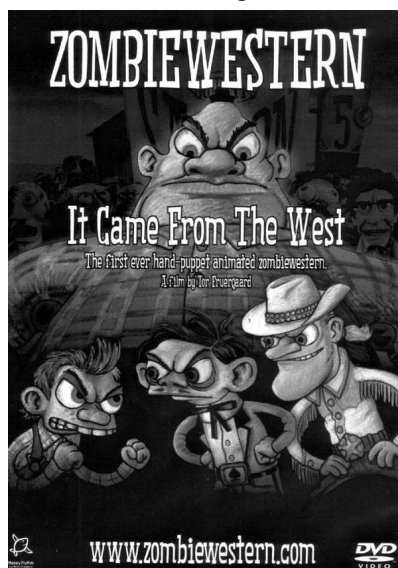
It Came from the West

Western/horror/komedie/dukkefilm, instr. Tor Fruergaard, Danmark 2007, 17 min.

Zombiewestern.com, pris 99 kr. (dvd) eller 49 kr. (download).

"Ikke for svagpissere" lyder filmens tag-line. Den er da også én af de mere voldelige (og racistiske. Og bandende. Og ...) film jeg har set i år, men det er altså kun dukker det går ud over. Jeg vil ikke sætte nogen aldersgrænse på – det eneste der kræves for at nyde filmen, er en veludviklet sans for ironisk humor.

Undertegnede så filmen på Eurocon 2007 og var behørigt imponeret. Der er virkelig blevet satset

på kvalitet frem for kvantitet. Dukkeføringen er af internationalt format, og er efter min mening endnu bedre end f.eks. "Strings" eller "Team America". Der er fyldt med blod og eksplosioner, og dette fungerer ikke mindst fordi der er blandet noget grafik ind over, som slører for at ikke alle våbnenes dele er bevægelige. Jeg har førhen været ret afvisende over for effekter der ikke blev lavet "on

screen". Nu ved jeg at det kun skyldes at andre instruktører ikke bruger CGI'en ligeså elegant og sparsomt.

Bortset fra at den er utroligt kort, er der intet at udsætte på den – og dens korthed til trods, får karaktererne hurtigt liv. Hele filmen centrerer i virkeligheden om en klassisk far-søn konflikt.

Drengen Virgil lever et hårdt liv i det vilde vesten, for han bliver ikke regnet for noget, og han er ikke vild efter at slå indianere ihjel. Kort sagt, er han en svagpissere. Men da de bliver angrebet af de levende døde, får han en chance for at få sig noget respekt.

Stemmeføringen er i øvrigt også perfekt, især farens vest-jydske (vistnok), øger identifikationen med karaktererne. Hvem kender ikke ham dér jyden, der altid lige skal vise hvordan man gør det *ornligt*? Det danske ordforråd udnyttes rigtigt godt til at øge humoren. Selv om filmen således er pære-dansk, og der sikkert går noget sjov tabt i oversættelsen, er den alligevel af et afgjort internationalt format.

Men nok omsvøb! Dette er årets sjoveste film! Så dansk, og alligevel så universel!

Som Tue ville sige... ti ud af ti.

Rasmus Wichmann

Magiens Mestre

Egmont Serieforlaget 2007

448 s, 70 kr.

Disney-historier/fantasy.

Da jeg købte special-jumbobogen "Mørkets Herre" i hvad jeg huskede som sidste år (det var 2002!), lavede jeg en slags ikke nedskrevne regler for hvornår Disney laver god fantasy (man kan jo ikke forvente noget mere nuanceret end gode mod onde).

1. En god/sjov og grundig nok forklaring på hvorfor de kendte personer befinder sig i et andet univers (og ikke et uheldigt skridt ind i en magisk portal på anden side).

2. Det er ikke den samme historie som vi kender, bare i et andet univers (Bjørne-krigerne vil stjæle fra kong Joakims slot, hvor originalt)

3. Der er gode skurke og bi-personer, vi ikke kender fra det normale univers (dvs. ikke bare Sorte Slyngel *igen*).

4. Magien er konsekvent (intet "jeg har tilfældigvis et æg som kan forvandle kæmpe-riddere til tud-ser")

Og selvfølgelig: Hvis det er en parodi, så brug den plads den fortjener (til forskel fra "Pandens Herre" – sjov, men alt for kort). Der var tre historier om Mickey og Fedtmule i riget Argaar (som udgør hovedparten af stoffet), som er rigtigt, rigtigt gode, men det er irriterende at der var historier med som var rent fyld, når de kunne have genoptrykt de to bedste Disney fantasy-historier, nemlig "Terningernes Herre" i Jumbo-bog 110, og opfølgeren i Jumbo-bog 122. De inkluderer udover en spændende skurk, visuelt sjove monstre og nogle gode bi-personer (blandt andet en dværg og en trold som må lære at samarbejde), en sekvens hvor Mickey og 'Mule spiller rollespil!

Umiddelbart så "Magiens Mestre" ikke ud til at have rettet op på forgængerens mangler, ikke mindst fordi hovedskurkene blot var andre udgaver af Bjørnebanden, Sorteper og Sorte Slyngel. Heldigvis er der rigtigt mange finurlige personer, som trio'en af troldmands-drager (som heldigvis er respektindgydende), Anders Ands drage Fafnir, Sorte Slyngels drage Roknar, Magiker-kokkene, og et par andre hekse som er på hold med Hexia de Trick (de bliver desværre kun brugt meget lidt). Det jeg bedst kan lide ved historien, er at den foregår i et

univers hvor alle kan lære magi – men den er opfundet af nogle racistiske drager, som vogter nidkært over deres hemmeligheder.

Det var en god idé at sprede den lange hoved-historie mellem en masse andre historier, modsat den forrige udgivelse. Desværre er de øvrige historier ikke valgt med omhu (én af dem er ikke engang fantasy, men om Shakespeare!), men der er tænkt over at sætte nogle gode historier sammen. Oversættelsen ligger sandsynligvis fjernt fra originalen, men det er sjovt og indforstået dansk – og faktisk lidt vovet ("Og så en gang til for Prins Knud" el. "Andersines Outfit er sådan lidt femme fatale med masser af stof"). Oversættelsen er Anne-Maria Sigbrand. Det er ikke Sonja Rindom, men det går fremad.

Et par andre detaljer: Der står en masse historisk korrekte oplysninger i begyndelsen af hæftet, hvilket er glimrende, for i en rigtig Anders And-udgivelse bør man også lære noget, som en god Grønspætte!

Der figurerer påfaldende nok turban- og snabelsko-klædte tyrkere i hele tre historier ("Ved Allah!"). Er dette et problem? Jeg er ikke sikker, men der gøres tykt grin med italienere og tyskere i samme historie, så hvorfor egentligt ikke?

Rasmus Wichmann

Lucifers fængsel

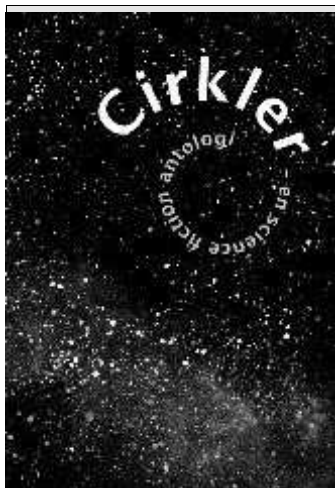
**Anders V.E. Eriksen
Phabel 2007.**

Pigen Ravn ser somme tider ting som andre ikke kan se. Hun lever sammen med sin far og mor i

Spanien i 1236. Historien starter med at Ravn skal hjemmefra og være i huset hos en familie i en større by. Hendes far tager med hende. Ret hurtigt kommer der gang i handlingen, som kører for fulde omdrejninger resten af bogen. Der er inkvisitionen. Den mystiske fremmede med de magiske kræfter. Er han god eller ond? Og hendes far? Hvad har han gang i? Og hvorfor er alle så interesserede i Ravn? Den historiske Belejring af Cordoba har en central rolle i bogen. Men ellers er vi i en verden hvor de overnaturlige fænomener er virkelige. Plottet er rigtig godt. Det har alt hvad der skal til i god fantasy: En fortid der langsomt opklares, mægtige magiske kræfter, de gode, de onde og dem der ligger imellem.

Men et par ting irriterer mig: Der er lidt rigeligt med indre monolog fra Ravn. Jeg havde gerne set at flere ting fremgik af det hun gjorde og af dialog. Måske er det af hensyn til yngre læsere, som bogen åbenlyst er henvendt til, men man skal heller ikke undervurdere unge menneskers opfattelse. Den anden ting er at action-scenerne visse steder er lige lovlig korte. Action er jo netop der hvor spændingen er høj, så der kunne man godt bruge flere ord, uden at det vil blive kedeligt. Men alt i alt er det en meget læseværdig bog. De historiske elementer giver en god aura af troværdighed, og plottet er så tilpas komplekst at man på ingen måde kan gætte det hele, og bliver nysgerrig efter at få læst bogen til ende og få forklaringen på det hele.

Flemming R.P. Rasch

Cirkler er en antologi med science fiction historier af Jens Blendstrup, Richard Ipsen, Stig W. Jørgensen, Steen Knudsen, Lars Konzack, Kenneth Krabat, H.H. Løyché, Michael Erik Næsby og Flemming R.P. Rasch.

Forlaget Ny Science Fiction 2007.

Bestil den i boghandel eller via Nysciencefiction.dk

Pris 98 kr. + forsendelse

Ny Science Fiction er et nystartet forlag der udgiver ny science fiction på dansk af danske forfattere. Gode noveller og uddrag + synopsis af romaner modtages gerne til vurdering på sf@flasch.dk. (Og ja, det er også mig. Red.)

...der er masser af god, spændende og udfordrende læsning at finde her.

Fra scifisiden.dk

... en samling, der fint viser genrens bredde.

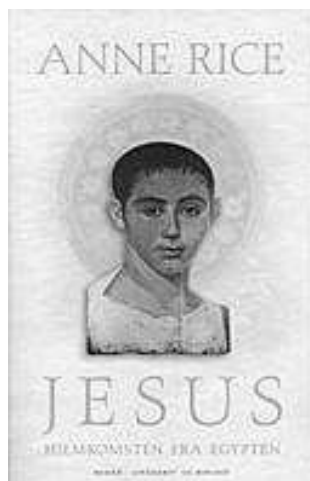
NYT FANTASTIK PÅ DANSK

Janus Andersen

- Adolphsen, Peter: *En million historier*. Samleren, 9 seksdelte blade + 1 terning, kr. 149,00
- Birkegaard, Mikkel: *Libri di Luca*. Aschehoug, 447 sider, kr. 299,00
- Borg, Saga: *Den mørke hemmelighed* (Blodbrødre; 2. del). Aschehoug, 236 sider, kr. 79,95
- Chabon, Michael: *Det jiddische politiforbund*. Borgen, 446 sider, kr. 299,95
- Cirkler: *en science fiction antologi* / redaktion: Flemming R.P. Rasch. Ny Science Fiction, 100 sider, kr. 98,00
- Djørup, Adda: *Hvis man begyndte at spørge sig selv: noveller*. Samleren, 211 sider, kr. 199,00
- Greer, Andrew Sean: *Max Tivoli*. Politiken, 282 sider, kr. 199,00
- Guilfoile, Kevin: *Skyggespil*. Forum, 493 sider, kr. 299,00
- Hearn, Lian: *Tempelfuglens fjer* (Otoriklanens fortællinger; bog 4). Gyldendal, 662 sider, kr. 299,00
- Hill, Joe: *Dødens jagt*. Politiken, 347 sider, kr. 249,00
- Jones, Diana Wynne: *Lykkeskibet* (Dalmark-kvartetten; 2). Tellerup, 287 sider, kr. 348,00
- Kamp, Michael: *Fordærv*. Books on Demand, 98 sider, kr. 129,00
- Kamp, Michael: *Tørre tæsk og springskaller* (Bobs saga; 1). Books on Demand, 198 sider, kr. 279,00
- Karrebæk, Dorte: *Den sorte bog om de syv dødssynder*. Alma, ca. 70 sider, kr. 299,00
- Kjøller, Klaus: *Den åndelige akse*. Hovedland, 238 sider, kr. 249,00
- Knaak, Richard A.: *Dragens tid* (Warcraft). Tellerup, 310 sider, kr. 298,00
- Koontz, Dean R.: *Broder Odd*. Cicero, 261 sider, kr. 249,95
- Leis, Patrick: *Når mørket kommer*. Facet, 158 sider, kr. 149,00
- Lige under overfladen: *en dansk sf originalantologi*, redigeret af Carl-Eddy Skovgaard. Science

Fiction Cirklen, 217 sider, kr. 219,00

- Nicholson, William: *Jango* (De Ædle Krigere; bind 2). Sesam, 397 sider, kr. 349,00
- Pierce, Tamora: *Duernes hvisken* (Terrier; 1). Tellerup, 232 sider, kr. 348,00
- Pratchett, Terry: *Gnomernes flugt: Varehuset, Stenbruddet, Det store skib*. Borgen, 497 sider, kr. 199,95
- Reilly, Matthew: *De syv underværker*. Cicero, 415 sider, kr. 279,95
- Rice, Anne: *Jesus - hjemkom-*

sten fra Egypten. Lindhardt og Ringhof, 345 sider, kr. 299,00

- Riegels, Vilhelm: *Dr. Kotin - livets herre*. Science Fiction Cirklen, 174 sider, kr. 169,00
- Schulz, Bruno: *Sanatoriet under timeglasset*. Batzer & Co., 318 sider, kr. 298,00
- Straub, Peter: *Skyggernes hus*. TV2, 287 sider, kr. 99,00
- Taylor, G. P.: *Tersias. Fokal*, 365 sider, kr. 249,95
- Tolkien, J. R. R.: *Narn i chîn Húrin: fortællingen om Húrans børn*. Gyldendal, 326 sider, kr. 299,00
- Uth, Alex: *Marshens hemmelighed*. Phabel, 199 sider, kr. 169,00
- Vedsø Olesen, Anne-Marie: *Gudernes tusmørke*. Gyldendal, 252 sider, kr. 249,00

- Vibe, Palle: *Oriugors profeti*: bogen der gør vanvittig. Fahrenheit, 267 sider, kr. 249,50
- Weis, Margaret: *Vejen til dværgenes rige* (De glemte krøniker; 1). Tellerup, 230 sider, kr. 348,00
- Zusak, Markus: *Bogtyven*. Sesam, 566 sider, kr. 299,00

BØRNE- OG UNGDOMSBØGER

- Besson, Luc: *Arthur og den store krig* (Arthur og minimoyserne; 4). Nyt Nordisk Forlag, 237 sider, kr. 129,00
- Besson, Luc: *Arthur og Malta-zars hævn* (Arthur og minimoyserne; 3). Nyt Nordisk Forlag, 187 sider, kr. 129,00
- Bidstrup, Lise: *Kvarklogens broder* (Spiralen; 3). Facet, 217 sider, kr. 199,00
- Bogh, Cecilie: *Ufomania*. Gyldendal, 112 sider, kr. 123,75
- Breslin, Theresa: *Ziggy - og Vesuvs udbrud*. Tellerup, 118 sider, kr. 198,00
- Bresson, Lene Rikke: *Selene Vesta - og hekselemmen. carpe diem*, 147 sider, kr. 149,00
- Bødker, Benni: *Gengangerkat-*

- ten* (Sagen om -; 2). Gyldendal, 94 sider, kr. 123,75
- Bødker, Benni: *Spøgelseshuset*.

- Cadeau, 32 sider, kr. 99,00
- Bødker, Benni: *Uhyret fra Prag* (Sagen om -; 1). Gyldendal, 103 sider, kr. 123,75
 - Bøgh Andersen, Kenneth: *Dødens terning* (Den store djævelkrig; 2). Høst, 316 sider, kr. 249,00
 - Canavan, Trudi: *Ferguns hævn* (De sorte troldmænd; 2). Tellerup, 164 sider, kr. 348,00
 - Caveney, Philip: *Gøglerprinsen* (Sebastian Darke). Sesam, 383 sider, kr. 349,00
 - Dalton, Annie: *Høj bølgegang* (Agent engel; 7). Carlsen, 187 sider, kr. 59,95
 - Dalton, Annie: *Rampefeber* (Agent engel; 8). Carlsen, 186 sider, kr. 69,95
 - Einspor, Henrik: *Skrækkabinetet*. Gyldendal, 381 sider, kr. 289,00
 - Eken, Cecilie: *Ørkenpigen* (Den Sorte Safir; 1). Sesam, 68 sider, kr. 199,00
 - Eliassen, Ruben: *Det tabte hjerte* (Phenomena; bog 3). Bazar, 351 sider, kr. 199,95
 - Elverpigen & troldmandens søn / skrevet og illustreret af: Emilie Morgan Hemmingshøj ... [et al.]. Billedskolen, 32 sider,
 - Evytt, Carina: *Sværdet fra Odin*. Tellerup, 229 sider, kr. 348,00
 - Flanagan, John: *Det vinterfrosne land* (Skyggens lærling; bind 3). Borgen, 351 sider, kr. 129,95
 - *Flugt* / redigeret af Lotte Garbers. Espergærde Ungdomsskole, 248 sider, kr. 125,00
 - Friis, Agnete: *Dyresangeren*. Phabel, 199 sider, kr. 169,00
 - Gade, Marianne: *Disa og det skjulte folk*. Alinea, 55 sider, kr. 153,75
 - Gade, Marianne: *Disas kamp*. Alinea, 52 sider, kr. 153,75
 - Gammelgaard, Per: *Død og dynamit* (Den lyseblå Baron; 13). Alrune, 54 sider, kr. 143,75
 - Gliori, Debi: *Ren og tosset mystik* (Ren og dræbende magi; 3). Gyldendal, 277 sider, kr. 269,00
 - Golden, Christopher: *Dragehemmeligheder* (Den umagiske; 2). Carlsen, 244 sider, kr. 149,50
 - Gotthardt, Peter: *Den brændende borg* (Elverdronningens riddere; tredje bog). Carlsen, 67 sider, kr. 169,50
 - Gotthardt, Peter: *Den forheksede ø* (Elverdronningens riddere; anden bog). Carlsen, 68 sider, kr. 169,50
 - Hale, Shannon: *Prinsesseakademiet*. Carlsen, 299 sider, kr. 299,50
 - Hartung Nielsen, Jørgen: *Spøgesubåden*. Cadeau, 48 sider, kr. 99,00
 - Huntington, Geoffrey: *Dæmonheksen* (Den Sorte Vinges Broderskab; bog 2). Gyldendal, 287 sider, kr. 269,00
 - Jensen, Jørn: *Mobil fra en død*. Alinea, 39 sider, kr. 141,25
 - Jürgensen, Dennis: *Dæmonen i hælene*. Tellerup, 148 sider, kr. 198,00
 - Kerr, Philip: *Kobrakongen fra Kathmandu* (Lampens børn; 3. bind). Modtryk, 347 sider, kr. 249,00
 - Kidd, Rob: *Bronzealderen* (Jack Sparrow; 5). Egmont Kids, 134 sider, kr. 79,95
 - Kidd, Rob: *Søluskibet* (Jack Sparrow; 6). Egmont Kids, 123 sider, kr. 79,95
 - Kjær, Jan: *Den sidste kamp* (Taynikma; 10). Phabel, 63 sider, kr. 59,95
 - Kjær, Jan: *Lysets fæstning* (Taynikma; 9). Phabel, 63 sider, kr. 59,95
 - Kostick, Conor: *Epic: spil for livet*. Høst, 317 sider, kr. 199,00
 - Krog, Niklas: *Det mystiske skib*. Sesam, 119 sider, kr. 199,00
 - Lake, A. J.: *Bogen om sværdet* (Den mørke tid; bog 2). Sesam, 229 sider, kr. 279,00
 - Landy, Derek: *Gravflab Flink*. Borgen, 311 sider, kr. 249,95
 - Laub, Ole Henrik: *Pigen, der kom tilbage*. Cadeau, 64 sider, kr. 99,00
 - Lilmoes, Anne: *Fra mosens dyb* (Siri Q; 3). Forum, 44 sider, kr. 149,00
 - Lilmoes, Anne: *I skovens mørke* (Siri Q; 4). Forum, 50 sider, kr. 149,00
 - Ljungqvist, Stefan: *Blodets bånd* (Monsterpigen; 1). Sesam, 125 sider, kr. 229,00
 - Miller, Kirsten: *Kiki Strike i Skyggebyen*. Sesam, 400 sider, kr. 329,00
 - Mills, Camilla: *Vilde Mille & jagen på Isiljas forbandelse*. Nyt Nordisk Forlag, 332 sider, kr. 199,00
 - Morpurgo, Michael: *Beowulf*. Flachs, 92 sider, kr. 248,00
 - Mould, Chris: *Gru og genfærd: fem klassiske og fem nye spøgelseshistorier*. Borgen, 94 sider, kr. 169,95
 - Mouritzen, Peter: *Danser med djæвле*. Høst, 46 sider, kr. 199,00
 - Munck Rasmussen, Jørgen: *Heksen fra De Sorte Bjerge*. Munck, 162 sider, kr. 199,00
 - Nix, Garth: *Grumme Tirsdag* (Rigets nøgler; 2). Bahnhof, 295 sider, kr. 248,00
 - Nix, Garth: *Hr. Mandag* (Rigets nøgler; 1). Bahnhof, 327 sider, kr. 248,00
 - Næsted Nielsen, Michael: *Ekko fra et spøgelse*. Cadeau, 62 sider, kr. 99,00
 - Oldfield, Jenny: *Lysende Stjerne* (Min magiske pony; 1). Egmont Kids, 126 sider, kr. 69,95
 - Oldfield, Jenny: *Sommerskygger* (Min magiske pony; 4). Egmont Kids, 140 sider, kr. 69,95
 - Oldfield, Jenny: *Stjerner i øjnene* (Min magiske pony; 3). Egmont Kids, 137 sider, kr. 69,95
 - Oldfield, Jenny: *Sølvåge* (Min magiske pony; 2). Egmont Kids, 144 sider, kr. 69,95
 - Oldrup, Thomas: *Dem i nr. 9*. Gyldendal, 81 sider, kr. 123,75
 - Ottesen, Josefine: *Krigerliv* (Krigerprinsessen; del 4). Alrune, 45 sider, kr. 143,75
 - Ottesen, Josefine: *Rune-magi* (Krigerprinsessen; del 5). Alrune, 47 sider, kr. 143,75
 - Qvistorff, Lotte: *Bedraget* (Det magiske ur; 3). Cadeau, 404 sider, kr. 229,00
 - Reilly, Matthew: *En mod en* (Svæveracer; 3). Carlsen, 155 sider, kr. 99,50
 - Reilly, Matthew: *Livsfarlig liga* (Svæveracer; 2). Carlsen, 155 sider, kr. 99,50
 - Reilly, Matthew: *Usynlige fjender* (Svæveracer; 1). Carlsen, 151 sider, kr. 99,50
 - Richards, Justin: *Dødens ur* (Den usynlige detektiv; 4). Carlsen, 190 sider, kr. 269,50
 - Sage, Angie: *Flyveri* (Septimus Heap; bog 2). Gyldendal, 534 sider, kr. 299,00
 - Serup, Martin Glaz: *Hvis.Du.Ser.*

Noget.Sig.Noget. Dansk lærerforening, 228 sider, kr. 150,00

- Shan, Darren: *Blodets tunneler* (Darren Shan-sagaen; bind 3). Sesam, 175 sider, kr. 279,00
- Skovmand, Karen: *Fløjten* (Ainshas historie; 3). Gyldendal, 236 sider, kr. 99,00
- Spangsberg, Vibeke: *Huset med de 24 verdener*. Camino, 240 sider, kr. 249,00
- Steer, Dugald A.: *Dragens øje* (Dragonologi-kroniken; Bind 1). Sesam, 248 sider, kr. 299,00
- Stewart, Paul: *Tordenslaget* (En historie fra Kanten; 7). Carlsen, 412 sider, kr. 349,50
- Toft, Jon Brændsgaard: *Den azurblå zone*. Mellemgaard, 226 sider, kr. 170,00
- Weinreich, Jacob: *De slæbende trin* (Monsterjægerne; 6). Borgen, 120 sider, kr. 149,00
- Widmark, Martin: *Spøgelsesbutikken* (Sofie Vaks - monster-agent). Sesam, 77 sider, kr. 199,00

TEGNESERIER

- Feldhoff, Robert: *Jagten på Fast Machine* (Indigo; 7). Arboris, 46 sider, kr. 89,50
- Frezzato, Massimiliano: *Havets øje* (Masirs vogtere; 2). G. Floy Studio, ca. 100 sider, kr. 228,00
- Frezzato, Massimiliano: *Verdens ende* (Masirs vogtere; 3). G. Floy Studio, ca. 120 sider, kr. 228,00
- Hermann: *Elsie og gaden* (Jeremiah; 27). Faraos Cigarer, 47 sider, kr. 99,50
- Knaak, Richard A.: *Ødemarker* (Warcraft – solbrøndtrilogien; 3). Egmont Serieforlaget, ca. 170

sider, kr. 59,95

- Madsen, Peter: *Muren* (Valhalla; 14). Carlsen, 48 sider, kr. 79,95
- Mignola, Mike: *Hellboy - undergangens højre hånd*. G. Floy Studio, ca. 140 sider, kr. 198,00
- Walter, Anders: *Opikayana* (Solas; episode 1). Fahrenheit, 66 sider, kr. 99,50

FAG- OG ANDEN LITTERATUR

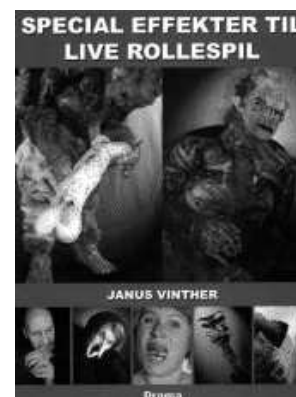
- Andersen, Lars: *Rollespilsværkstedet*. Frydenlund, 211 sider, kr. 269,00
- *Elver: den komplette guide; Sørtelev: den komplette guide*. Sesam, 30, 30 sider, kr. 99,00
- *Kun et gabende sort hul* / Ellen Holmboe og Herdis Toft. Dansk lærerforening, 84 sider, kr. 125,00
- *Ork: den komplette guide; Goblin: den komplette guide*. Sesam, 30, 30 sider, kr. 99,00
- *Politikens bog om rollespil*. Politiken, 169 sider, kr. 199,00
- *Ridder: den komplette guide; Tyv: den komplette guide*. Sesam, 30, 30 sider, kr. 99,00
- Rungvald Christensen, Malene: *Spillefilm i dansk: De fortabte sjæles ø*. Gyldendal, 72 sider, kr. 123,75
- Simbold Knudsen, Mads: *Live-rollespil: regler & rammer*. Mads Simbold Knudsen, 61 sider, kr. 230,00
- *Spilkultur gennem 25 år: et festskrift i anledning af Viking-Cons 25-års jubilæum*. Selskabet til afholdelse af Viking-Con, 112 sider

GENUDGIVELSER

- Blixen, Karen: *Syv fantastiske fortællinger*, 2. udgave med moderne retskrivning. Gyldendal, 481 sider, kr. 79,95
- Brandstrup Andersen, Mia: *Lucifers lov*, 2. udgave. Sesam, 98 sider, kr. 79,00
- Breslin, Theresa: *Ziggy - og faraos maske*, 2. oplag. Tellerup, 140 sider, kr. 198,00
- Bøgh Andersen, Kenneth: *De Hvide Mænd*, 6. oplag. Høst, 171 sider, kr. 249,00

- Bøgh Andersen, Kenneth: *Djævelens lærling* (Den store djævelkrig; 1), 3. udgave. Høst, 314 sider, kr. 99,00
- Bøgh Andersen, Kenneth: *En rejse gennem natten*: Carmarde fortæller, bind 1, 3. oplag. Høst, 146 sider, kr. 199,00
- Coelho, Paulo: *Djævelen og frøken Prym*, 2. udgave. Bazar, 221 sider, kr. 129,95
- Colfer, Eoin: *Artemis Fowl - den tabte koloni*, 2. udgave. Sesam, 368 sider, kr. 69,95
- Colfer, Eoin: *Artemis Fowl - det arktiske intermezzo*, 3. udgave. Sesam, 277 sider, kr. 69,95
- Colfer, Eoin: *Artemis Fowl - evigheds-koden*, 3. udgave. Sesam, 308 sider, kr. 69,95
- Colfer, Eoin: *Artemis Fowl - Opals hævn*, 3. udgave. Sesam, 326 sider, kr. 69,95
- Colfer, Eoin: *Artemis Fowl*, 3. udgave. Sesam, 275 sider, kr. 69,95
- Delaney, Joseph: *Heksejægerens forbandelse* (Wardstenen; bind 2), 2. udgave, 2. oplag. Carlsen, 343 sider, kr. 149,50
- Delaney, Joseph: *Heksejægerens lærling* (Wardstenen; bind 1), 2. udgave, 3. oplag. Carlsen, 259 sider, kr. 149,50
- Deleuran, Claus: *Rejsen til Saturn*, ny udgave, 3. oplag. Politisk revy, 80 sider, kr. 138,00
- Einspor, Henrik: *Doktor Skræk* (Jack Stump; nr. 1), 2. udgave. Gyldendal, 96 sider, kr. 99,00
- Einspor, Henrik: *Max Svinepels* (Jack Stump; nr. 2), 2. udgave. Gyldendal, 73 sider, kr. 99,00
- Einspor, Henrik: *Zombie-øen* (Jack Stump; nr. 3), 2. udgave. Gyldendal, 92 sider, kr. 99,00
- *Fantastiske fortællinger* / [udgivet af] Trine May, 7. oplag. Gyldendal, 112 sider, kr. 178,75
- Flanagan, John: *Gorlans ruiner* (Skyggens lærling; 1), 2. oplag. Borgen, 323 sider, kr. 129,95
- Golden, Christopher: *I Nikodemus' tjeneste* (Den umagiske; 1), 2. udgave. Carlsen, 222 sider, kr. 149,50
- Golding, William: *Fluernes herre*, 4. udgave, 4. oplag. Gyldendal, 249 sider, kr. 88,00
- *Gyselige fortællinger* / [udgivet af] Trine May, 5. oplag. Gylden-

- dal, 104 sider, kr. 178,75
- Haller, Bent: *Neondrengens profeti*, 12. oplag. Høst, 168 sider, kr. 199,00
 - Hermann, Iselin C.: *Kongen af Sydspanien; - og hele balladen*, 2. udgave. Carlsen, 169 sider, kr. 269,50
 - Houellebecq, Michel: *Muligheden af en ø*, 1. bogklubudgave. Gyldendals Bogklubber, 357 sider, kr. 199,00
 - Høeg, Peter: *Den stille pige*, 2. udgave. Rosinante, 409 sider, kr. 99,00
 - King, Stephen: *Revolvermanden* (Det mørke tårn; 1), 3. udgave, 3. oplag. Aschehoug, 219 sider, kr. 99,95
 - Koontz, Dean R.: *Odd for evigt*, 2. danske udgave. Cicero, 216 sider, kr. 129,95
 - Kyed Knudsen, Line: *Heksedronningen* (Pigerne fra Nordsletten; 2), 2. udgave. Gyldendal, 187 sider, kr. 99,00
 - Kyed Knudsen, Line: *Prinsen* (Pigerne fra Nordsletten; 1), 2. udgave. Gyldendal, 164 sider, kr. 99,00
 - Kyed Knudsen, Line: *Troldmanden* (Pigerne fra Nordsletten; 3), 2. udgave. Gyldendal, 175 sider, kr. 99,00
 - Kaaberbøl, Lene: *Skammerens datter*, 2. udgave, 11. oplag. Forum, 217 sider, kr. 99,00
 - Lewis, C. S.: *Troldmandens nevø* (Narnia; 1), 2. udgave, 22. oplag. Borgen, 186 sider, kr. 79,95
 - Orwell, George: *1984*, 9. udgave. Gyldendal, 244 sider, kr. 69,95
 - Ottesen, Josefine: *Drageherren*, bind 1: del 1-4, 1. bogklubudgave. Gyldendals bogklubber, 187 sider,
 - Ottesen, Josefine: *Drageherren*, bind 1: del 1-4, 3. oplag. Alrune, 187 sider, kr. 135,00
 - Ottesen, Josefine: *Drageherren*, bind 2: del 5-8, 1. bogklubudgave. Gyldendals bogklubber, 187 sider
 - Ottesen, Josefine: *Drageherren*, bind 2: del 5-8, 2. oplag. Alrune, 187 sider, kr. 135,00
 - Ottesen, Josefine: *Drageherren*, bind 3: del 9-11, 1. bogklubudgave. Gyldendals bogklubber, 139 sider
 - Ottesen, Josefine: *Drageherren*, bind 3: del 9-11, 2. oplag. Alrune, 139 sider, kr. 135,00
 - Paolini, Christopher: *Eragon* (Arven; 1. bog), 3. udgave, 3. oplag. Sesam, 533 sider, kr. 149,00
 - Picoult, Jodi: *Nattens skygger*, 2. udgave. Aschehoug, 493 sider, kr. 79,95
 - Reeve, Philip: *Nøglen til Medusa* (Trækbyernes krønike; 1), 2. udgave. Carlsen, 286 sider, kr. 149,50
 - Reuter, Bjarne: *7. a*, 2. udgave, 11. oplag. Gyldendal, 175 sider, kr. 99,00
 - Roth, Philip: *Komplottet mod Amerika*, 2. udgave. Gyldendal, 384 sider, kr. 79,95
 - Rowling, Joanne K.: *Harry Potter og De Vises Sten*, 2. udgave, 27. oplag. Gyldendal, 303 sider, kr. 159,00
 - Rowling, Joanne K.: *Harry Potter og fangen fra Azkaban*, 2. udgave, 18. oplag. Gyldendal, 407 sider, kr. 159,00
 - Rowling, Joanne K.: *Harry Potter og Flammernes Pokal*, 2. udgave, 13. oplag. Gyldendal, 684 sider, kr. 199,00
 - Rowling, Joanne K.: *Harry Potter og Fønixordenen*, 2. udgave, 6. oplag. Gyldendal, 923 sider, kr. 249,00
 - Rowling, Joanne K.: *Harry Potter og Hemmelighedernes Kammer*, 2. udgave, 22. oplag. Gyldendal, 338 sider, kr. 159,00
 - Saint-Exupéry, Antoine de: *Den lille prins*, 7. udgave, 5. oplag. Lindhardt og Ringhof, 89 sider, kr. 129,00
 - Sandemo, Margit: *Den onde arv* (Sagaen om Isfolket; 6), 2. udgave. Jentas, 260 sider, kr. 129,95
 - Sandemo, Margit: *Mistænkt* (Sagaen om Isfolket; 8), 2. udgave. Jentas, 263 sider, kr. 129,95
 - Sandemo, Margit: *Nemesis* (Sagaen om Isfolket; 7), 2. udgave. Jentas, 261 sider, kr. 129,95
 - Sandemo, Margit: *Rodløs* (Sagaen om Isfolket; 9), 2. udgave. Jentas, 298 sider, kr. 129,95
 - Skovmand, Karen: *Kniven* (Ainshas historie; 1), 2. udgave. Gyldendal, 239 sider, kr. 99,00
 - Skovmand, Karen: *Rosen* (Ainshas historie; 2), 2. udgave. Gyldendal, 266 sider, kr. 99,00
 - Stine, R. L.: *På sommerlejr i helvede* (Spøgelser på spil; del 4), 2. udgave. Den Fakturlige Bogklub, 143 sider
 - Stroud, Jonathan: *Amuletten fra Samarkand* (Bartimæus trilogien; 1. del), 2. udgave, 4. oplag. Sesam, 436 sider, kr. 129,00
 - Stroud, Jonathan: *Golems øje* (Bartimæus trilogien; 2. del), 2. udgave, 3. oplag. Sesam, 560 sider, kr. 129,00
 - Stroud, Jonathan: *Ptolemæus Porten* (Bartimæus trilogien; 3. del), 2. udgave, 3. oplag. Sesam, 503 sider, kr. 129,00
 - Todorov, Tzvetan: *Den fantastiske litteratur: en indføring*, 2. udgave. Klim, 190 sider, kr. 239,00
 - Tolkien, J. R. R.: *Eventyret om ringen* (Ringenes herre; 1), 10. udgave, 6. oplag. Gyldendal, 550 sider, kr. 169,00
 - Verdens bedste Astrid, 2. udgave. Alinea, 107 sider, kr. 130,00
 - Vinther, Janus: *Special effekter til live rollespil*, 2. oplag. Drama, 162 sider, kr. 248,00

- Weinreich, Jacob: *Gravskænderen* (Monsterjægerne; 2), 2. udgave. Borgen, 115 sider, kr. 59,95
- Weinreich, Jacob: *Livsfarlig lejrskole* (Monsterjægerne; 3), 2. udgave. Borgen, 120 sider, kr. 59,95
- Weinreich, Jacob: *Skyggen i vandet* (Monsterjægerne; 1), 2. udgave. Borgen, 117 sider, kr. 59,95
- Wille, Gunnar: *Skrumpen - rejsen til Snuq*, 1. bogklubudgave. Gyldendals Bogklubber, 79 sider, kr. 99,00
- Wille, Gunnar: *Skrumpen fra det ydre rum*, 1. bogklubudgave. Gyldendals Bogklubber, 95 sider, kr. 99,00
- Aakeson, Kim Fupz: *De gale*, 18. oplag. Høst, 157 sider, kr. 225,00

FORENINGEN FANTASTIK

Kontaktadresser

Medlemskab & abonnement

Jens Christensen
Fanøgade 38, 1 tv
2100 København Ø
kasserer@fantastik.dk

Hjemmeside

webmaster@fantastik.dk

Himmelskibets redaktion

himmelskibet@fantastik.dk

Fantastiks bestyrelse

Formand:

Tue Sørensen
Blytækkerporten 135
2650 Hvidovre
formand@fantastik.dk

Næstformand:

Erik Pedersen
Voldfløjen 2 st th,
2700 Brønshøj
forening@fantastik.dk

Kasserer:

Jens Christensen
Fanøgade 38, 1 tv
2100 København Ø
kasserer@fantastik.dk

Sekretær:

Flemming R.P Rasch
C.F. Richs Vej 101E
2000 Frederiksberg

Mening medlem:

Jesper Rugård Jensen
Cæciliavej 68
2500 Valby

Mening medlem:

Henrik Larsen
Johan Kellers vej 37, 2.tv
2450 København SV

Suppleanter:

Peter Knutsen
Henrik Conradsen
Thomas Winther

Kalender

Caféaften

TID: Hver d. 2. og d. 20. kl. 19.
STED: Ahlefeldtsgade 27-29
Uformel caféaften på Café Banke-
rât. Kaffe, øl og hyggesnak i af-
slappende omgivelser. Vi plejer at
sidde inde i baglokalet. Skulle det
være umuligt at få plads eller er
der lukket, rykker vi hen på Kala-
set, Vendersgade 16.

Auktion

TID: 15. Januar 2008
STED: Valby Kulturhus
Køb og sælg bøger, blade, film m.
m. og støt Fantastisk.

Fantask Spilfestival

TID: Lør. d. 1. marts kl. 10-20.
En-dags spilfestival for folk i alle
aldre. www.fantask.dk.

Fastaval 2008

TID: Ons. d. 19. marts - søn. d. 23
marts (påsken).
STED: Århus
Forårets store danske bræt- og
rollespilsfestival. fastaval.dk.

Orbital 2008 (Eastercon)

TID: 21-24.. marts.2008
STED: Heathrow, London, UK
Den årlige britiske sf con, der tra-
ditionelt foregår i påsken. Neil
Gaiman m.fl. er gæster. www.orbital2008.org.

Fantasticon 2008

TID: Lør. 26. april.2008 - søn. 27.
april.2008.
STED: Vanløse kulturhus
Den fjerde udgave af Fantasticon.
To dage med science fiction, fan-
tasy, horror m.m. Gæsterne den-
ne gang er Norman Spinrad, Er-
win Neutzsky-Wulff, Christian
Haun, Niels Brunse, Lise Bidstrup,
Alex Uth og mange flere. Som
sædvanligt også et filmprogram
med mange usædvanlige film.
Desuden quiz, auktion, boder og

nyt fra videnskaben.

Send en mail til 2008@fantasticon
eller være med i fantasticon inte-
ressegruppen, hvis du vil hjælpe
til med noget.
www.fantasticon.dk

Åcon 2

TID: Tor. 01.05.2008 - Søn.
04.05.2008
STED: Mariehamn, Åland
Efter succes med den første Åcon,
er en ny i 2008 blevet annonceret.
Følg med på acon.wordpress.com

Mange af interessegrupperne har
deres egne møder. Kontakt dem
via mailinglister / webforum, hvis
du gerne vil med til de møder.

Skrivegruppen: Månedligt møde
for dem der selv skriver fiktion
(eller vil i gang med det). Som re-
gel anden onsdag i måneden.

Læsegruppen: Ny interessegrup-
pe, som læser og diskuterer no-
veller, der læses inden mødet.

Trash-film: Ny interessegruppe,
for dem der af og til får lyst til at se
rigtig dårlige film.

Film: Der er blandt andet en grup-
pe i gang som ser Dr. Who tv-
serien fra starten og frem til de
nyeste afsnit. Det er mange afsnit!

IGK meddeler

Nogle af de interessegrupper, der
var ekstremt passive, er blevet
nedlagt. Det drejer sig om Maer-
ker, Fantastuk og Fantastik-pris.
Desuden er Kunst lagt om til kun
at være en diskussionsgruppe.

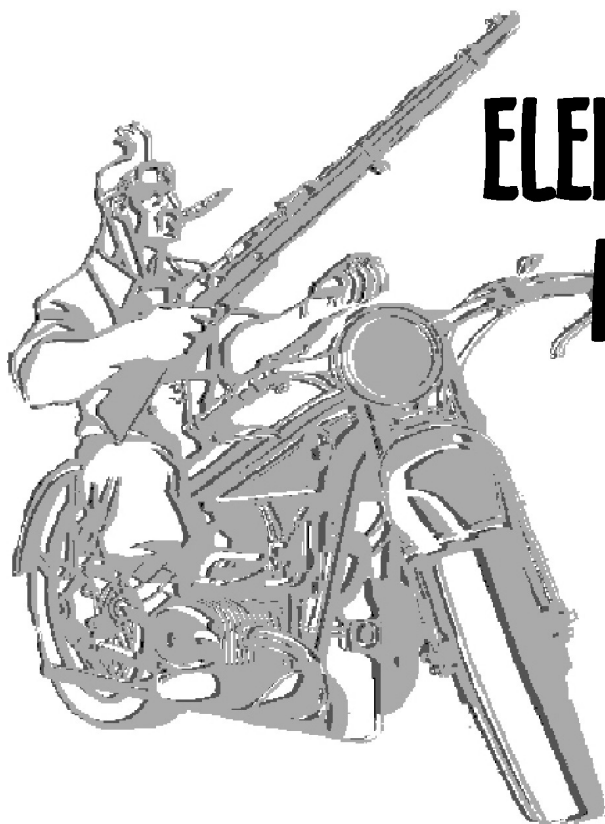
Igk@fantastik.dk

E-MAIL:
FARAO@FARAOS.DK

WEB:
WWW.FARAOS.DK

**DVD
KORT
UDSTYR
PC-CAFÉ
FIGURER**

**ELEKTRONISKE SPIL
MERCHANDISING
TEGNESEKIER
ROLLESPIL
BRÆTSPIL**

FARAOS CIGARER

**COMICS: KLOSTERGADE 22 1157 KØBENHAVN K
GAMES: SKINDERGADE 27 1159 KØBENHAVN K
NY BUTIK I LYNGBY! JERNBANEPLADSEN 63**

December 2007

BOBS SAGA II

Elvere og andre halv-trolde

www.bobssaga.dk

*En skygge falder over verden. En skygge, der vil forandre alting.
Det er Bob lykkeligt uvidende om. Han nyder livet som helt og fører sig frem blandt
bønderne i Blåbrønd. Da Cil dukker op med en besked hjemmefra, og Bob er løbet tør
for penge, drager vennerne igen på eventyr.*

*De bliver hurtigt viklet ind i et net af løgne og bedrag, hvor de ikke altid kan stole på
deres venner eller hinanden. Bob må sande, at livet som helt ikke er så nemt, som han
troede, for udfordringerne er mange.
Uhyrer, lejemordere, nøgenhed og spark i de unævnelige.*

Andre bind i serien:

Bobs Saga 1: Tørre tæsk og springskaller

Bobs Saga 2: Elvere og andre halv-trolde

(Flere bind under udarbejdelse)

